

Hương Hàn

Contents

Hương Hàn	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	11
3. Chương 03	19
4. Chương 04	29
5. Chương 05	36
6. Chương 06	46
7. Chương 07	57
8. Chương 08	66
9. Chương 09	73
10. Chương 10 (kết)	85

Hương Hàn

Giới thiệu

Hương Hàn đưa người đọc bước vào những đêm mưa rả rích của Thượng Hải, nơi tình yêu, lòng thù hằn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huong-han>

1. Chương 01

Dẫn truyện

Trời ngả bóng hoàng hôn, mưa cuối cùng cũng trút xuống.

Hạt mưa rơi qua khung cửa sổ đang hé mở, dưới sự khúc xạ của ánh đèn làm lóe lên màu trong suốt... nhưng chỉ nhấp nháy thoáng qua rồi lại vội rơi xuống đất; tiếp đó là một hạt nữa... Từ sáng nay, thời tiết đã trở nên u ám khiến ở trong phòng lúc này sớm đã phải bật đèn dù bây giờ chỉ mới hơn sáu giờ tối.

Tiết trời cuối xuân như vậy mang đến cho người ta một cảm giác se sắt, phảng phất như mưa đang rơi rớt trong tim, khiến lòng người cũng đầy sầu muộn.

Mỹ Tình điềm nhiên pha một ấm trà mới, khói trà nghi ngút tỏa ra khiến tôi thâm hít sâu: “Cô cũng thật biết hưởng phúc, mưa to như thế này lại trốn ở đây thưởng trà Long Tỉnh.”

Mỹ Tình mỉm cười: “Ừm, luật sư Đỗ sao lại biết thứ tôi uống đây là trà Long Tỉnh?”

Tôi khịt khịt mũi: “Hương trà thế này, nếu không phải là loại Minh Tiền Long Tỉnh (*), còn có thể là thứ gì khác đây?”

(Chú: trà búp Minh Tiền - loại trà ngon hái trước tiết Thanh minh)

Mỹ Tình nhắc ấm trà trên lò, rót cho tôi một tách. Tôi không nhịn được lại hít sâu vào một hơi, như muốn đem toàn bộ mùi hương trà ngào ngạt ấy dồn cả vào trong cơ thể của mình.

Mỹ Tình hỏi tôi: “Bình thường chẳng phải cô bận lắm ư? Sao hôm nay lại có thời gian rảnh ghé thăm tôi thế?”

Thật vậy, tôi và cô ấy biết nhau trong một chuyến du lịch từ ba năm trước, vừa gặp mặt thì như đã quen thân rồi. Nhưng vì bận công tác liên miên, chúng tôi ngoại trừ những hôm ngẫu nhiên gặp nhau dùng bữa cơm, còn lại lúc bình thường, tôi hiếm khi đến thăm cô bạn này.

Ngẫm nghĩ một lúc, tôi bảo: “Tôi có một câu chuyện cảm động muốn kể cho cô nghe.”

Chiều lạnh giữa tiết xuân muộn, được nghe kể chuyện trong những lúc thế này thì không gì hợp bằng. Mỹ Tình mỉm cười: “Tôi rất muốn nghe tường tận.”

“Câu chuyện này chẳng phải đôi ba từ là có thể nói xong được, cứ thưởng thức trà ngon trước đã, tôi sẽ từ từ kể cho cô nghe.”

Ngoài cửa sổ, mưa đang phớt rơi trên tán lá ngô đồng, phát ra âm thanh tí tách khe khẽ. Tôi thoáng trầm ngâm, bắt đầu kể về câu chuyện xưa cũ ấy.

“Câu chuyện mà tôi sắp kể ở đây đã diễn ra vào mười năm trước, tình tiết bên trong hoàn toàn là sự thật. Lúc kể, tôi sẽ giấu đi tên thật của nhân vật.”

Tôi nhấp một ngụm trà thơm phức, thông thả tiếp: “Mười năm về trước, tại thành phố nọ đã diễn ra một buổi hôn lễ nhất thời gây xôn xao, câu chuyện bắt đầu từ lúc ấy...”

Chương 1

Nhấn kim cương chậm chậm xuyên qua kẽ tay theo lời tuyên bố “Thành hôn” của vị mục sư, cả giáo đường sắc sỡ đầy vụn hoa giấy và ruy băng, hoa tươi vung vẩy khắp đất trời như một điệu múa muôn màu muôn sắc. Trong tiếng reo hò cổ vũ của mọi người, cô dâu tung bó hoa trong tay mình lên tạo thành một hình vòng cung hoàn hảo hòa cùng ánh đèn flash của máy ảnh đang cố gắng chớp lấy khoảnh khắc đó.

Đôi uyên ương vừa bước ra khỏi nhà thờ, một đám phóng viên đã ủa đến, nhao nhao đặt ra đủ mọi câu hỏi:

“Quan tiểu thư, cô có cảm giác hôm nay mình là người hạnh phúc nhất trên đời này không?”

“Quan tiểu thư, sau khi trở thành phu nhân nhà họ Ngôn, cô có gia nhập vào xí nghiệp Thường Hân để làm việc không?”

“Quan tiểu thư, nghe đồn cô và Ngôn Thiếu Tử từ lúc quen nhau cho đến khi kết hôn chỉ vốn vẹn có ba tháng, cô không cảm thấy vội vàng hay sao?”

...

Chính vào lúc náo động nhất, chợt có một người từ bên cạnh bước ra, ung dung hô lớn: “Các vị phóng viên, những ai có chuyện muốn phỏng vấn xin dừng bao vây đôi uyên ương nữa, tôi có thể giải đáp cho mọi người.” Lời vừa dứt, đám phóng viên lập tức thay đổi mục tiêu, thi nhau xúm quanh người nọ.

Còn đôi uyên ương nhân cơ hội ấy liền vội vã lên xe bỏ đi. Sau khi xe rời khỏi, Quan Lạc Y mới thở phào nhẹ nhõm: “May mà có chị hai ở đó.”

Ngôn Thiều Tử vốn không tập trung, nghe cô lên tiếng mới hỏi: “Em có mệt không? Lát nữa trong khách sạn còn có một cuộc chè chén, buổi tối lại thêm tiệc rượu nữa đấy.”

Quan Lạc Y dí dỏm đáp: “Mệt cũng có trốn được đâu chứ.”

Ngôn Thiều Tử mỉm cười, xót xa bảo: “Nếu em mệt có thể tựa vào anh mà nghỉ.”

Quan Lạc Y lắc đầu: “Không được, khéo lại hỏng kiểu tóc và son phấn của em mất.” Cô quay lại ngó nghiêng: “Sao còn chưa thấy xe của chị theo kịp nhỉ?”

Ngôn Thiều Tử đáp: “Đừng lo, chị em rất giỏi xử lý những tình huống như vậy. Đám phóng viên kia có giữ được chị em cũng bó tay thôi.”

Quan Lạc Y nghĩ đến người chị gái miệng mồm sắc bén của mình cũng không kiềm được nụ cười rạng rỡ: “Ừ nhỉ, chị hai có thừa bản lĩnh đối phó với đám phóng viên đó.”

Đến khách sạn, Quan Lạc Y thay đổi lễ phục, bước ra sảnh tiếp khách, quả nhiên trông thấy người chị Lạc Mỹ của mình cũng đã đến nơi, đang tiếp chuyện cùng chú của Ngôn Thiều Tử là Ngôn Chính Anh ở bên kia. Quan Lạc Y bước qua, vừa lúc nghe thấy Ngôn Chính Anh hỏi: “Đám phóng viên ở đó cháu xử lý thế nào rồi?”

Quan Lạc Mỹ trả lời: “Đã có chuyên gia lo liệu, đương nhiên là không xảy ra vấn đề gì rồi.” Cô quay người lại, trông thấy Quan Lạc Y liền hỏi: “Có mệt không em, sao không chờ trong phòng nghỉ? Hôm nay em kết hôn mà còn tùy ý đi lại như vậy à!”

Lạc Y nói: “Em không mệt chút nào, đã vậy còn hại chị phải liên tục bận rộn đến bây giờ nữa.”

Quan Lạc Mỹ phì cười: “Về công về tư, hôm nay chị bận rộn là lẽ tất nhiên, còn em thì trái lại, cưới phải anh chàng tham công tiếc việc ấy, sau này cho em lãnh đủ.”

Quan Lạc Y hỏi: “Thật á?” Trên mặt hiện rõ vẻ lo lắng.

Lạc Mỹ trông thấy thế, không nhịn được cười bảo: “Đương nhiên là gặt em rồi...”

Lạc Y phá lên cười, nhận ra thời gian khai tiệc đã gần kề, liền trở về phòng nghỉ để trang điểm thêm.

Lạc Mỹ sau khi đi đôn đốc kiểm tra công việc trong khách sạn liền bước ra ngoài, bắt gặp đồng nghiệp Trần Tây Lan, cô ta cũng là một trong những nhân viên phụ trách hôn lễ. Trần Tây Lan nói với Lạc Mỹ: “Sếp đang tìm bồ đó!”

“Tìm mình à?” Lạc Mỹ có phần ngạc nhiên. “Anh ta tìm mình có chuyện gì?”

“Không rõ nữa, anh ấy đang nghỉ ngơi trong phòng riêng, đại khái là hình như có vấn đề gì đó thì phải.”

Lạc Mỹ đi đến phòng nghỉ, bên trong vô cùng tĩnh lặng. Ngôn Thiều Tử một mình hút thuốc bên song cửa, trong phòng không mở đèn lớn, chỉ có chút ánh sáng mờ mờ từ ngọn đèn tường làm hắt ra những quãng sáng màu cam sậm, bóng hình của cậu đổ dài trong không gian mờ lung ấy. Cô bỗng cảm thấy buồn rầu, có lẽ là do mệt mỏi quá độ. Đối với sự kiện quan trọng này, cô chẳng thể lơ là dù chỉ một phút, thân thể luôn trong tình trạng căng như dây đàn nên bây giờ đã sớm kiệt quệ.

Cô gắng gượng tinh thần hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?” Chỉ khi phiên muộn cậu mới hút thuốc như thế này.

Cậu xoay người lại, đôi mày khẽ nhướng lên, vầng trán thoáng hiện vẻ mệt mỏi, giọng nói cũng tràn đầy suy sụp: “Không có gì!” Cậu tiếp: “Tôi chỉ đột nhiên muốn được gặp em thôi.”

“Anh sao thế? Hôm nay là ngày cưới của anh kia mà?”

“Tôi biết.” Cậu khẽ thở dài, gương mặt giấu sau góc khuất của ánh đèn, giọng nói cũng hạ thấp: “Chỉ là tự nhiên tôi muốn được gặp em.”

“Anh rốt cuộc bị sao thế?” Cô bước qua, theo ý thức đưa tay lên thăm nhiệt trên trán cậu. Khoảng thời gian từ lúc chuẩn bị hôn lễ cho đến nay, cậu lúc nào cũng bận rộn, chẳng lẽ vì làm việc quá độ mà sinh bệnh rồi sao?

Cậu giơ tay mình lên, nắm lấy bàn tay ấy: “Lạc Mỹ.”

Lạc Mỹ như chạm phải điện, nhanh chóng rút tay trở về: “Anh rốt cuộc là bị làm sao? Do ngày vui bối rối hay vì mấy ngày nay chuẩn bị hôn lễ đã mệt rồi?”

Ngôn Thiếu Tử lắc đầu, mặt của cậu chếch sang bên, bóng sáng nửa tỏ nửa mờ rọi lên khuôn mặt ấy. Cô không nhìn thấy ánh mắt của cậu, chỉ nghe cậu nói: “Tôi rất yêu Lạc Y.”

Lạc Mỹ bảo: “Tôi biết, anh đã từng nói với tôi điều đó, thế nên tôi mới đồng ý để cho Lạc Y kết hôn với anh.”

Cậu dường như đang mỉm cười: “Em thật sự rất biết thương em gái.”

Lạc Mỹ cũng cười theo: “Cho nên anh phải để ý một chút, không được có bộ dạng phóng túng như trước đây nữa, nếu không tôi sẽ mách với Lạc Y.”

Lòng Ngôn Thiếu Tử có vẻ đã nhẹ nhõm hơn, cậu cười đáp: “Tôi đã sớm biết, để một người như em làm chị vợ quả là sai lầm.”

Lạc Mỹ cũng cười: “Để cho anh làm em rể của tôi cũng sai lầm không kém.”

Cậu quay lại để ngọn đèn kia chiếu thẳng vào gương mặt, trên môi thấp thoáng nét vui: “Vậy khi nào thì em kết hôn?”

Lạc Mỹ suy nghĩ một chút rồi trả lời: “Chẳng biết nữa, tôi vốn không định lập gia đình, nhưng hôm nay chứng kiến Lạc Y hạnh phúc như vậy, tôi cũng có chút động lòng.”

Ngôn Thiếu Tử hỏi: “Vậy em tìm được đối tượng thích hợp chưa?”

Lạc Mỹ lắc đầu: “Không biết nữa!” Cô liếc mắt nhìn đồng hồ: “Còn năm phút nữa là buổi tiệc bắt đầu, anh cần phải ra ngoài rồi.”

Ngôn Thiếu Tử mặc áo khoác ngoài vào, đi đến cạnh cửa. Bỗng như chợt nhớ ra điều gì, cậu đứng khựng lại bảo: “Căn hộ ở đường Vĩnh Bình Nam tôi đã sang tên lại cho em rồi.”

Lạc Mỹ ngăn người không thốt nên lời, Ngôn Thiếu Tử đã đi ra khỏi cửa. Bên ngoài, đám bạn chí thân, họ hàng, nhân viên phụ trách hôn lễ đều đồng loạt đổ dồn về phía cậu, tách riêng cô sang một bên. Cô lặng lẽ đứng đấy, nhìn mọi người vây quanh, xúm xít rồi đẩy cậu đi xa dần.

Sang hôm sau, khắp mặt báo lớn đều đồng loạt giật tít - Cô bé lọ lem gả vào gia đình triệu phú. Điểm nhấn của bài viết đương nhiên là về buổi hôn lễ sang trọng. Tuy thế, sự rầm rộ của giới truyền thông lại chẳng chút ảnh hưởng đến đôi uyên ương nọ, bởi ngay từ sáng sớm, họ đã đáp máy bay sang châu Âu hưởng tuần trăng mật.

Lạc Mỹ là thư ký riêng của Ngôn Thiếu Tử, lại là chị gái của Lạc Y, thế nên mọi việc trong buổi hôn lễ này là chuyện cô đương nhiên phải đảm nhiệm. Mà buổi chiều hôm ấy, cô còn phụ trách sắp xếp đưa đón khách mời, gió xuân về đêm lạnh giá như mùa thu, cô thì chỉ mặc mỗi bộ lễ phục mỏng tanh, để cho gió đêm thổi qua người suốt mấy tiếng đồng hồ, sang đến hôm sau thì cô phát sốt. Bình thường, cơ thể cô vốn khỏe mạnh, lần này bệnh đến như núi đổ, phải truyền nước liên tiếp mấy ngày mới dần phục hồi như cũ. Người qua cơn bệnh tự nhiên có phần suy nhược, cô đành phải ở nhà tịnh dưỡng đôi hôm.

Vốn quen nhịp sống hối hả tại văn phòng, giờ bỗng chốc phải xả hơi khiến cô ngược lại có phần bức bối. Ăn trưa xong, ngoài trời tí tách đổ mưa, cô ở nhà lật xem vài bộ sách cũ, cảm giác lại càng nhàm chán hơn, cuối cùng không nhịn được bèn lấy túi xách bước ra khỏi cửa.

Đứng trên đường lớn, để cho cơn gió lạnh buốt mang theo hơi mưa thổi phất lên người, đột nhiên cô phát giác ra mình không có nơi nào để đi. Ngày thường, Ngôn Thiếu Tử nổi tiếng tham công tiếc việc trong xí nghiệp Thường Hân, hai mươi bốn giờ của cô hầu như suốt ngày không sử dụng đủ, luôn luôn phát sinh những tình huống đột xuất cùng những sự việc linh tinh không xử lý xuể. Bây giờ cô mới nhận ra ngoại trừ

công việc, cô không còn yêu thích thứ gì khác, ngoài đồng nghiệp ra thì chẳng có bạn bè. Đứng trên con đường mờ mịt, cô ngỡ ngàng không biết nên đi đâu về đâu, cứ đứng ngây ra một chỗ nhìn xe cộ lưu thông thật lâu, rồi chẳng biết vì sao cô lại sức nhớ, mình có thể đến thăm căn hộ ở đường Vĩnh Bình Nam, thế nên cô vẫy tay đón một chiếc taxi.

Căn hộ tại đường Vĩnh Bình Nam nằm trên lầu bảy, thang máy trong cao ốc được trang trí theo kiểu cổ điển. Thường khi uống thuốc cảm xong, tinh thần của người ta sẽ có chút đỡ dần. Cô bước vào thang máy, cánh cửa sắt chạm trở hoa văn cổ điển khép lại, bên trong chỉ có một mình cô, cô liền tựa vào cánh cửa ấy miên man suy nghĩ. Thang máy chậm chậm nâng lên, ánh đèn bên trong tỏa ra thứ ánh sáng lơ mơ màu lam nhạt, hắt bóng cánh cổng sắt lên bờ tường trắng tinh. Từng tầng, từng tầng một trôi qua, thang máy chậm chậm dâng lên cao, huyết thái dương của cô cũng dần dần nhức buốt. Di chứng sau cơn cảm sốt ấy cứ đeo đẳng cô suốt mấy ngày nay. Cô day day trán, thầm nghĩ lát nữa phải đi mua một chai dầu gió.

Chuông thang máy reo vang báo hiệu đã lên đến lầu bảy. Cô một mình đứng trên hành lang vắng lặng, hoa văn trên tường lấp lánh ánh sáng bạc mờ ảo, cảm giác cô đơn chẳng hiểu vì sao lại ùa tới, không khí xung quanh dày đặc hơi lạnh, nơi cuối hành lang là một song cửa sổ, cơn gió xoăn xuyt bên ngoài thổi lùa vào trong, lướt qua thân thể khiến người ta phát rùng mình.

Cô đến trước khu vực B, dùng chìa khóa mở cửa. Vì trời âm u, ánh sáng rất yếu, cửa sổ quên khép, cả căn phòng thoáng thoáng hơi mưa lất phất, lẫn theo chút mùi bùn hăng hăng, đột nhiên khiến cho cô nhớ đến quang cảnh nơi công trường mờ mịt bụi đất.

Ngày trước cô thường theo Ngôn Thiều Tử đi thăm các công trường xây dựng, trên những tòa cao ốc hai mươi tầng hoặc ba mươi tầng đang trong giai đoạn thành hình, khắp nơi đều là xi-măng cốt sắt. Ánh mặt trời chói chang trên cao chiếu xuống làm người ta vã mồ hôi đầm đìa, mũ bảo hộ dán sát vào đầu, mồ hôi theo đó chảy xuống thấm ướt cả trán. Đám bê-tông vừa đổ bên cạnh cũng phát ra thứ mùi bùn đất ẩm ướt hăng hăng khó ngửi ấy.

Cô dần dần lấy lại tinh thần, trước tiên mở sáng đèn, sau đó đổi lấy đôi dép lê nơi cạnh cửa. Trong hồ kiếng bên góc phòng khách, vài chú cá chép đuôi gấm đang nhón nhờ bơi lội, ánh đèn nhạt một bên hồ soi xuống khiến cho mặt nước xanh thẫm như ngọc bích. Cô vào bếp lấy ra một ít thức ăn cho cá, vừa rải xuống, lũ cá liền nhào đến tranh mồi làm bọt nước bắn lên tung tóe. Suốt mấy ngày không ai ghé sang, lũ cá này hẳn đã rất đói.

Cho cá ăn xong, cô tiện tay đặt phần thức ăn cho cá lên mặt bàn, chợt phát hiện trên bàn có thứ gì đó lấp lánh thu hút ánh nhìn của cô. Là chiếc bật lửa hiệu S.T.Dupont của Ngôn Thiều Tử, nó đang lóe lên thứ ánh sáng kim loại yếu ớt. Trên gạt tàn vẫn còn nửa điếu thuốc cháy dở, dường như do ai đó bỏ lại.

Cô bỗng dưng nhớ đến buổi tối hôm ấy, Ngôn Thiều Tử ngồi trên sofa trước bàn trà, quẹt cháy bật lửa, nhìn ngọn lửa màu lam sẫm ấy rồi làm cho nó lịm tắt, sau đó lại quẹt cháy, rồi lại để cho nó tự tắt...

Cuối cùng, cậu ngẩng đầu lên bảo: “Tôi muốn kết hôn cùng Lạc Y.”

Lúc ấy mình đang nghĩ gì nhỉ? Cô lơ mơ gắng nhớ lại, nhưng thật sự ngẫm không ra, chỉ nhớ lúc ấy mình có hỏi một câu: “Anh yêu Lạc Y ư?”

“Tôi nghĩ là yêu!” Ngôn Thiều Tử chậm rãi đáp. Không hiểu vì sao cô chợt có cảm giác choáng váng, cô nghĩ đó chắc chỉ là một chút hờn giận mà thôi. Cô và cậu có quan hệ công tư vô cùng mật thiết, ở cả hai phương diện, cô đều là cộng sự không thể thiếu của cậu. Thế nhưng, họ chỉ dừng lại ở mức cộng sự mà thôi, cộng sự và tình nhân là hai khía cạnh hoàn toàn khác nhau, trong lòng cô và cậu đều hiểu rõ điều này.

Cô còn nói vài điều gì đó, nhưng trong ấn tượng cô không nhớ rõ có lời nào quan trọng nữa, chỉ nhớ sau khoảng thời gian im lặng thật dài, cậu hỏi cô như thường khi: “Hôm nay em qua đêm tại đây hay về nhà?”

Cô trả lời cậu với vẻ mặt thản nhiên: “Tôi phải trở về, buổi họp ngày mai có bản báo cáo cần sử dụng.”

Sau đó, cô rời khỏi nơi này.

Mãi cho đến hôm nay.

Cô khẽ trút tiếng thở dài, xoay mặt đi. Cửa sổ vẫn mở rộng, trên sàn nhà sũng ướt một mảng lớn. Gió lạnh mang theo những hạt mưa hỗn loạn thổi tạt vào trong. Vì ngành công nghiệp gây ô nhiễm nghiêm trọng, từ trên lầu cao dõi mắt nhìn ra, chỉ thấy khoảng trời u tối, những cao ốc mù mịt cùng thành phố mờ ảo phía xa... Cô tựa đầu lên bệ cửa, chìm vào dòng suy tưởng không bờ không bến.

Hết như gần cả thế kỷ trôi qua, một thứ âm thanh dồn dập và nhàm chán vang lên kéo cô trở về thực tế. Cô định thần lại, tìm được nơi phát ra âm thanh ấy liền vội mở túi xách ra, trả lời điện thoại. Là Trần Tây Lan, cô ta hỏi có phần lúng túng: “Quan tiểu thư à, bệnh tình của bồ đỡ hơn chút nào chưa?”

“Mình khá hơn nhiều rồi.” Trong lòng cô thầm nghĩ, chắc là có sự vụ gì khẩn cấp rồi đây.

Quả nhiên, Trần Tây Lan nói: “Chủ tịch vừa sang đây, muốn xem qua hồ sơ dự án của Trữ Hữu Sơn, mình không biết nó ở đâu. Còn nữa, chìa khóa của két bảo hiểm...”

“Mình biết rồi,” Lạc Mỹ thần nhiên đáp: “Mình sẽ qua công ty ngay.”

Cô tắt điện thoại, vội vàng chạy đến công ty. May mà lúc đầu Ngôn Thiếu Tử mua căn hộ này, điều hài lòng nhất là nó cách công ty rất gần. Cô vừa ra khỏi cư xá, đi bộ chưa đầy ba trăm mét thì đã bước vào tòa cao ốc Ngưỡng Chỉ của xí nghiệp quan hệ Thường Hân. Nhân viên lễ tân vừa trông thấy cô thì như trút ra một hơi thở phào: “Chủ tịch đang ở phòng tư quản.”

Cô gạt đầu, bắt thang máy lên tầng tầng mười bảy. Bước khỏi thang máy, cô mới cảm giác được đám đông nghiệp vừa đi lướt qua đều hết sức dè dặt, bộ dáng như sợ “chạm phải điện”. Trông thấy cô, tất cả bọn họ đều thở phào nhẹ nhõm: “Quan tiểu thư, cô đi làm rồi à?”

Dọc đường cô vừa tươi cười bắt chuyện vừa đi thẳng đến văn phòng phó tổng giám đốc ở cuối hành lang. Đứng trước cửa trầm ngâm một lúc, cô mới đưa tay gõ.

Quả nhiên nghe được một giọng nói lạnh tanh không chút tình cảm cất lên: “Mời vào.”

Cô đẩy cửa bước vào, Ngôn Thiếu Lệ đang ngồi tại vị trí của Ngôn Thiếu Tử, mặt không lộ chút cảm xúc. Trần Tây Lan đứng trước bàn làm việc, khép nép hết như một cô vợ trẻ bị hàm oan. Khóe môi Lạc Mỹ bất giác cong lên, lộ ra khuôn mặt tươi cười đặc trưng của mình, cất tiếng chào: “Chủ tịch!”

Tuy nhiên, gương mặt như tượng điêu khắc của Ngôn Thiếu Lệ lại chẳng chứa đựng chút cảm xúc nào. Gã mở miệng, giọng điệu có vẻ không hài lòng: “Quan tiểu thư, sao cô có thể để cho hai chiếc chìa khóa của két bảo hiểm không có ở công ty cùng lúc vậy hả?”

Quan Lạc Mỹ áy náy mỉm cười: “Xin lỗi, tôi chỉ định nghỉ bệnh một hôm rồi đi làm, nào ngờ bệnh kéo dài đến vài ngày nên phải nán lại.”

Ngôn Thiếu Lệ gắt: “Tìm hồ sơ dự án Trữ Hữu Sơn ra đây cho tôi.”

Lạc Mỹ theo lời đi mở két bảo hiểm, mang hồ sơ đến.

Ngôn Thiếu Lệ cầm lấy, sau đó bảo: “Cô theo tôi đi đến khách sạn một chuyến, tham gia buổi thảo luận với khách hàng.” Nói xong gã đứng lên đi ra ngoài. Lạc Mỹ theo sau, ngoan ngoãn leo lên xe, đến khi Ngôn Thiếu Lệ hạ vách cách âm xuống, gã mới bảo: “Tôi có chuyện muốn nói với cô.”

“Tôi biết.” Đầu của cô lại ngằm đau nhói: “Hồ sơ dự án của Trữ Hữu Sơn đâu cần phải đích thân ngài chủ tịch đến lấy, ông nhất định là có chuyện muốn nói với tôi.”

Trên mặt gã rồi cuộc cũng có chút biểu cảm, thấp thoáng như đang khen ngợi cô. Gã nói: “Chú Tư vẫn hay khen ngợi cô quả nhiên không khoe khoang.” Ngữ điệu vừa thay đổi, sắc mặt lại một lần nữa trở về vẻ lạnh lùng: “Nếu cô là người hiểu chuyện, đương nhiên sẽ biết, tôi luôn phản đối nó cưới em gái cô, có điều nó lại không nghe lời, tôi cũng chẳng còn cách nào khác. Lạc Y vừa vào cửa nhà họ Ngôn thì mọi ngôn ngữ hành vi, nhất cử nhất động, nếu có bất cứ chỗ nào không thận trọng, tôi hy vọng cô có thể ở bên cạnh mà chỉ bảo cho nó. Bằng không, để tôi ra tay nhắc nhở thì không hay ho gì đâu.”

Lạc Mỹ cúi đầu không nói lời nào.

Lặng im một hồi lâu, Ngôn Thiếu Lệ mới hỏi: “Cô đang ở đâu? Tôi có thể đưa cô về.”

Thanh âm Lạc Mỹ có phần gượng gạo: “Không cần đâu, cho tôi xuống xe tại đây là được.” Sau khi xuống xe, cuối cùng cô cũng nổi giận bước dọc theo con phố mờ mịt, cõi lòng tràn ngập một thứ cảm giác thống khổ và cô độc. Nơi đây là khu thương nghiệp phồn hoa, hoàng hôn mưa giăng rải rác, tử kính của những quầy hàng hai bên đường đã sớm sáng đèn, lấp lánh rực rỡ đủ loại hàng hóa. Những tấm kính trong suốt phản chiếu ánh đèn xe lưu động trên đường, phía sau là vô vàn tiếng phương tiện giao thông gầm rít lướt qua, hết như một dòng sông chảy mãi không ngừng. Cô bất giác cảm thấy mỗi mét, cả thể xác lẫn tinh thần.

Cô chẳng thiết gọi taxi, cứ chầm chậm mà đi, mãi đến khi trời tối mịt mới về đến nhà. Cha cô đã làm xong cơm canh và đang chờ đợi cô, ông hỏi: “Thân con mang bệnh, sao còn chạy ra ngoài? Cả ô cũng không mang theo, con xem đầu tóc đều ướt hết cả rồi này.” Ông vừa nói vừa đi lấy khăn khô mang đến cho cô.

“Công ty có việc gấp ba à.” Cô cởi áo ngoài đã bị nước mưa thấm ướt đầm ra. “Hơn nữa, hầu như con đã khỏe hẳn rồi, ngày mai con định trả phép đi làm lại.”

“Đừng có chủ quan như vậy.” Quan Phong nói với con gái, “Có bệnh thì phải trị, hơn nữa công ty cũng không phải chỉ có mình con.”

Lạc Mỹ chậm rãi dùng khăn khô lau đầu tóc. “Em gái và Ngôn tiên sinh đã đi hưởng tuần trăng mật, để lại một núi công việc, dẫu sao con cũng không thể bỏ mặc được.”

Quan Phong nói: “Khổ như vậy thì thôi đừng làm nữa, công ty các con không ngừng đặt điều nói xấu, tình hình hiện nay thôi thì mình biết thời biết thế mà từ chức đi, đỡ cho người ta phải lờ ra tiếng vào, cho rằng con đang lợi dụng quan hệ thông gia.”

Lạc Mỹ thả khăn xuống, đi rửa tay rồi đến ăn cơm. Cô ngừng lại, ngẫm nghĩ rồi phân trần: “Sao con lại không từng nghĩ đến chuyện từ chức chứ, nhưng mà suốt bao năm qua, từ một con bé thư ký tạp vụ nhỏ nhất phòng trở thành một viên thư ký trưởng, bản thân con đã phải vất vả phấn đấu rất nhiều, trong lòng con luôn cảm thấy có chút gì đó không cam tâm.”

Quan Phong bảo: “Bằng vào kinh nghiệm và học vấn của con, đến nơi nào mà không tìm được công việc tốt chứ? Nhà họ Ngôn đông người phức tạp, từ bỏ vẫn tốt hơn con à.”

Lạc Mỹ không nói lời nào, vẫn cúi đầu như trước, đôi đũa trong tay chỉ gấp lấy hai hạt cơm rồi từ từ lùa vào miệng, dáng vẻ có chút thần thờ. Quan Phong thấy thần tình cô như vậy thì không tiện nói gì thêm, cũng không đề cập đến chuyện ấy nữa.

Ngày hôm sau cô trả phép đi làm. Việc Ngôn Thiệu Tử nghỉ phép đi hưởng tuần trăng mật vốn đã để lại không ít công chuyện cho phòng tư quản, cô lại bệnh suốt mấy ngày thế nên công việc giờ đây càng dồn ứ thêm, cô vừa đến công ty thì bao nhiêu cuộc điện thoại, trình đơn, thảo luận, hội nghị lập tức ùn ùn kéo đến... Bộn bề đến mức người cô hết như bánh răng của đồng hồ, phải xoay nhanh đến chóng mặt.

Đến giờ cơm trưa, cuối cùng cô cũng không chịu được cơn nhức đầu đang càng lúc càng nổi lên dữ dội bèn lên xuống hiệu thuốc dưới lầu mua thuốc giảm đau, sau khi uống vào một viên cô mới trở lại văn phòng tiếp tục đối mặt với màn hình vi tính, mọi việc đều vô cùng khẩn cấp mà điện thoại thì cứ không biết điều réo vang. Cô với tay ra đón lấy điện thoại: “Quan Lạc Mỹ phòng tư quản xin nghe?”

Trong ống nghe là một giọng nói nhẹ nhàng theo kiểu văn phòng: “Đây là phòng thư ký riêng của chủ tịch. Cô Quan à, trợ lý Phương dặn tôi nhắc nhở cô, chuyến bay của ngài Phó Bồi sẽ đáp vào lúc 3:40, xin cô đừng quên ra sân bay tiếp đón.”

Đầu cô đau như muốn vỡ toạc ra! Trời ạ, sao thuốc giảm đau còn chưa phát huy công dụng cơ chứ? Cô nhận lời xong, đến khi gác điện thoại mới bình tâm ngẫm nghĩ lại: Phó Bồi là ai mới được? Nghĩ cả buổi trời cũng không ra, lật xem sổ ghi chép khách hàng cũng không có, cuối cùng cô đành phải đi hỏi Trần Tây Lan.

Trần Tây Lan tra xét sổ ghi chép khách hàng của công ty xong mới nói cho cô biết: “Ngài Phó Bồi là một chuyên gia giải quyết khủng hoảng nổi tiếng, công ty hình như mời ông ấy đến để xử lý một vụ tố tụng về đồ án thiết kế.”

Lạc Mỹ ấn lấy huyết thái dương đang đập thành thạch của mình, nhin đau hỏi: “Vụ tố tụng đồ án ấy phải cần đến chuyên gia giải quyết khủng hoảng sao?” Nếu đồ án ấy thật sự có sai sót thì mình phải nắm rõ tình hình mới phải, nhưng vì sao cô lại không hề nghe thấy bất cứ thông tin nào?

Trần Tây Lan lắc đầu, tỏ vẻ cũng không biết sự việc, Lạc Mỹ ra hiệu cho cô ta lui ra ngoài. Chế độ nhân sự của tổng công ty đang tiến hành đổi mới. Các phòng kế hoạch, tư quản, địa sản tạm thời đều do Ngôn Thiếu Tử phụ trách, hoạt động quản lý hành chính tương đối hỗn loạn. Tuy nhiên đó là việc của cấp trên, cô tuy là viên chức cao cấp nhưng cũng không cách nào hỏi đến được.

Phi trường vẫn huyền ảo và ồn ã như thường lệ, một người đàn ông có vẻ ngoài nhã nhặn bước về phía cô dò hỏi: “Cô Quan phải không?”

Lạc Mỹ cười: “Chào Phó tiên sinh, xe đang đợi ngài ở bên ngoài.”

Lạc Mỹ theo sát ông ta một bên, cô cũng chẳng hiểu vì sao Ngôn Thiếu Lệ lại mời Phó Bồi đến công ty. Tiệc tẩy trần được sắp xếp chiêu đãi tại một nhà hàng đẹp đẽ và trang trọng. Ngôn Thiếu Lệ có lẽ vì tâm tình vui vẻ, liên tục kính rượu với Phó Bồi, tàn tiệc lại mời Phó Bồi đi hát karaoke, vui chơi đến tận nửa đêm mới phải xe tiễn Phó Bồi trở về khách sạn.

Vì ra ngoài cùng sếp nên Lạc Mỹ không phải tự mình lái xe. Xe của Ngôn Thiếu Lệ là chiếc Mercedes Benz loại thân dài của cơ quan, chạy vừa nhẹ vừa êm. Cô cúi đầu, nhìn tia sáng dịu dịu từ đèn trần trên mũ soi lên bàn tay run rẩy của mình, đột nhiên cô nghĩ, ngón tay trắng nõn kia nếu một ngày nào đó đeo nhẫn vào liệu cô có quen hay không?

Bất chợt, một bàn tay to lớn áp lên tay cô. Cô giật mình ngẩng đầu lên, bắt gặp hơi thở vừa nóng vừa nồng nặc mùi rượu của Ngôn Thiếu Lệ đang phả lên mặt mình.

“Lạc Mỹ!” Gã khào khào cất tiếng, giọng nói pha lẫn vẻ mê hoặc, “Tối hôm nay cô ở lại với tôi nhé?”

Lạc Mỹ không sao tưởng tượng ra được ông chủ lạnh lùng của cô trong lúc không tỉnh táo lại đột ngột cư xử như vậy, thoáng chốc ruột gan đều rối bời, nói năng lộn xộn: “Chủ tịch, vợ của ông rất quyến rũ đó.”

“Hừ, đẹp cô ta đi!” Ngôn Thiếu Lệ đã say khướt đến mấy phần, ăn nói không còn tỉnh táo. “Tôi biết cô sẽ không đi đâu, bởi vì cô và chú Tư...” Gã đột nhiên hỏi: “Chú Tư cho cô bao nhiêu tiền? Tôi có thể trả gấp đôi.”

Máu huyết toàn thân Lạc Mỹ phút chốc dồn cả lên đầu, mặt cô đỏ gay, kéo tấm cách âm lên, cô hét: “Ngừng xe!”

Người lái xe chẳng biết xảy ra chuyện gì, theo ý thức đạp gấp phanh lại. Lạc Mỹ gần như lao xuống khỏi xe, mưa to như trút nước, còn cô thì hối hả băng nhanh trong mưa, từng giọt nước lạnh căm không ngừng chảy xuống gương mặt cô.

Chỉ là nước mưa thôi mà! Lăn lộn thương trường đã nhiều năm, cô sớm đã luyện cho mình một tấm thân cứng cỏi. Rơi lệ ư? Việc ngốc nghếch ấy chỉ có mấy cô bé ngây thơ mới có thể làm thôi.

Hôm sau, cô cố tình ở nhà ngủ cả ngày. Thứ nhất, vì trúng mưa, bệnh cảm của cô vừa thuyên giảm lại tái phát. Thứ hai, vì công ty có quy định, những ai vô cớ bỏ bê công việc ba ngày sẽ bị tự động cho thôi việc. Cô đã hiểu rõ, sau sự việc hôm qua, cô không thể tiếp tục chờ đợi tại xí nghiệp Thường Hân nữa. Không nói đâu xa, Ngôn Thiếu Lệ thông minh lợi hại, chắc chắn sẽ không để cho “mũi kim” như cô châm vào lưng mình. Cô tốt hơn là tự chủ động từ chức để ra đi còn được ngẩng cao đầu.

Tối đến, sau khi ăn cơm xong, cô cảm thấy tinh thần khá hơn đôi chút bèn ra ngoài phòng khách xem tivi cùng Quan Phong. Tivi đang phát bản tin về kinh tế tài chính, lợi nhuận trung kỳ của xí nghiệp quan hệ Thường Hân được công bố rất cao dẫn đến giá cổ phiếu tăng vọt. Sau đó là những tin tức xã hội không quan trọng khác, tổng giám đốc của công ty BSP mới đây đã đến chùa Kim Thánh để chủ trì việc khai quang đại lễ, công ty này vừa quyên góp hơn một triệu USD để phục hồi lại tượng vàng Phật Tổ tại chùa Kim Thánh.

Quan Phong thắc mắc: “Người Mỹ cũng tin vào Phật ư?”

Quan Lạc Mỹ biết được vài chuyện nội tình bên trong liền đáp: “Nghe nói tổng giám đốc của BSP là một Hoa kiều đã rời khỏi Trung Quốc từ nhỏ, sau này thành công trên đất Mỹ, đại khái như vậy nên ông ta mới

tin vào luật nhân quả báo ứng.”

Đang nói chuyện thì chuông cửa reo vang, Quan Phong bước đến mở cửa, hóa ra là Trần Tây Lan. Cô vừa thấy Quan Lạc Mỹ liền bảo: “Sếp đến rồi, đang chờ cậu ở dưới lầu.”

Quan Lạc Mỹ giật mình hỏi: “Ngài chủ tịch à?”

Trần Tây Lan gật đầu: “Ông ta bảo mình dẫn đến, giờ đang ở trong xe bên dưới đây.”

Quan Lạc Mỹ sau một thoáng suy nghĩ liền nói: “Bồ đi nói với ông ta, làm phiền ông ta đích thân đến đây khiến mình lo lắng lắm. Mình sẽ chuẩn bị đơn từ chức gửi đến công ty ngay.”

Trần Tây Lan mặt mày trắng bệch: “Quan tiểu thư, bồ muốn từ chức à?”

Quan Lạc Mỹ thở dài: “Phải, làm phiền bồ nói một tiếng với chủ tịch.”

“Nhưng mà...” Trần Tây Lan lấp bắp. “Tổng giám đốc nói, xa bồ một ngày anh ta không cách nào chịu được đâu.”

“Tổng giám đốc đi hưởng tuần trăng mật rồi, chờ anh ta trở về công ty tự nhiên sẽ tìm được người thích hợp thay thế cho mình. Anh ta nói đùa như thế mà bồ cũng cho là thật à?” Lạc Mỹ bình thản nói. “Phiền bồ đi nói với chủ tịch giúp mình.”

“Nhưng mà...” Trần Tây Lan lại định phản bác thì Quan Lạc Mỹ đã luôn mồm giục giã, xua cô ta ra khỏi cửa. Cửa vừa khép, cô cảm thấy một cơn mệt mỏi chẳng hiểu từ đâu ập tới khiến cô phải tựa người vào cửa nhắm mắt lại. Đến khi mở mắt ra đã thấy Quan Phong đang lo lắng nhìn mình, cô đành cười trừ gọi: “Ba!”

Quan Phong hỏi: “Không việc gì đấy chứ?”

Cô đáp: “Con không sao mà, ba yên tâm đi.”

Hôm sau mới sáu giờ cô đã thức dậy, vì thường ngày phải vội vã đi làm nên khi tỉnh giấc rồi muốn ngủ lại cũng không được, cô đành quyết định đứng dậy. Quan Phong đang nấu cháo trong bếp, thấy cô liền bảo: “Điểm tâm đã xong rồi đấy, con ngồi vào bàn ăn trước đi.”

Cô bước đến phòng khách rồi ngồi xuống, mở TV lên. Chương trình “Chào buổi sáng, thành phố!” chưa kết thúc mà vẫn đang lải nhải về cách làm một loại bánh hoa cúc. Cô trước nay chưa hề có kinh nghiệm dậy sớm xem TV, nhìn đầu bếp cầm dao tỉa hoa, trái lại cũng có cảm giác thích thú. Không lâu sau, báo sáng được giao đến. Cô bước qua nhận lấy, theo thói quen liếc nhìn trang tin kinh tế, đầu đề vẫn là “Hoạt động tín dụng trong thành phố suy giảm”. Đầu mục xã hội là tin tức về việc phục hồi tượng vàng của công ty BSP, còn có một bức ảnh lớn chụp chân dung của vị tổng giám đốc người châu Á ấy nữa. Cô đang xem thì điện thoại reo vang.

“Tôi là Ngôn Thiếu Lệ, hiện giờ tôi đang ở dưới lầu nhà cô, cô có thể xuống đây được không?”

“Chủ tịch, đơn từ chức tôi đã fax cho phòng nhân sự rồi mà?”

“Tôi biết.” Giọng Ngôn Thiếu Lệ vẫn lạnh lùng như cũ, “Nhưng căn cứ theo quy định, trước khi cô chưa có văn bản phê duyệt của công ty thì vẫn là nhân viên của tôi, tôi yêu cầu cô xuống lầu gặp tôi.”

Quan Lạc Mỹ thở dài: “Được rồi, tôi xuống ngay.”

Cô vừa ra khỏi cửa nhà thì trông thấy chiếc Mercedes quen thuộc đang đậu bên kia đường. Cô băng qua phố, đi đến phía trước xe, tài xế mở cửa cho cô sau đó hạ tấm cách âm xuống.

Ngôn Thiếu Lệ nói: “Tôi xin lỗi cô.”

Lạc Mỹ nuốt nước bọt bảo: “Không sao cả đâu.”

“Nếu vậy, mong cô rút lại đơn từ chức.” Gã lôi bức fax của cô ra.

Cô khẽ lắc đầu.

“Cô vẫn còn để bụng ư?” Giọng điệu của gã thoáng vẻ thất vọng: “Tôi không muốn vì một lần say xỉn thất lễ mà đánh mất đi nhân tài trụ cột.”

Lạc Mỹ mỉm cười: “Trong xí nghiệp quan hệ Thường Hân, người giống tôi có thể nói là xếp hàng dài từ đường Vĩnh Bình Nam đến tận khu Bình Sơn, tôi có đáng gì đâu chứ.”

Ngôn Thiệu Lệ hỏi: “Vậy là tôi không giữ được cô rồi?”

Lạc Mỹ mỉm cười.

Ngôn Thiệu Lệ thở dài: “Thôi được!” Gã lấy bút ra ký lên tờ đơn từ chức, sau đó quay mặt sang bảo: “Hy vọng như vậy có thể khiến cô tha thứ cho sự thất lễ của tôi.”

Lạc Mỹ nói: “Ông Ngôn quá lời rồi, tôi chỉ vì lý do cá nhân nên mới xin nghỉ việc thôi.”

Ngôn Thiệu Lệ trầm lặng không nói gì, nhìn cô bước ra khỏi xe.

Lạc Mỹ trở vào nhà, trông thấy chén đĩa đã dọn xong cả. Quan Phong đang múc cháo, trông thấy cô quay về liền hỏi: “Con đi đâu đấy?”

Lạc Mỹ giơ chai tương trong tay lên: “Con sang phố đổi diện mua nước tương ạ.”

Hai cha con cùng ngồi xuống ăn cháo, cô nói: “Con nghỉ ngơi ở nhà vài ngày, ít hôm nữa sẽ đi tìm địa điểm, tự mình mở một cửa hiệu nhỏ. Mấy năm nay con cũng tích cóp được chút tiền, nghĩ lại thôi thì tự thân kinh doanh vẫn hơn. Ba, ba thấy thế nào?”

Quan Phong nói: “Việc này đừng vội, con ra ngoài dạo chơi đi. Trước kia thì dốc lòng đọc sách, sau này lại hùng hục làm việc, theo ba thấy thì con nên nghỉ ngơi vài ngày trước đã.”

“Trời mưa rả rích thế này có nơi nào mà đi chơi được chứ.” Lạc Mỹ cúi đầu ăn cháo: “Con xuống phố đi quanh quẩn, nhân tiện tìm mặt tiền cho cửa hàng luôn.”

Quan Phong nhắc: “Vậy con cẩn thận, đừng để dính mưa, bệnh cảm mạo còn chưa khỏi hẳn đấy.”

Lạc Mỹ hứa ậm ừ, sau khi ăn xong điểm tâm liền khoác áo mưa ra ngoài. Cô thông thả dạo bước, vô tình lại đi về hướng công ty, thế là cứ thẳng đường đi về phía tòa cao ốc Ngưỡng Chỉ ấy. Cô hiếm khi tản bộ trên con đường này, lúc này dạo bước cũng cảm thấy thú vị, có điều đến khi trông thấy ký hiệu màu bạc trên tòa lầu cao nhất của cao ốc thì chân cứng cô đều đã tê dại cả.

Phía trước cao ốc Ngưỡng Chỉ có một quảng trường sạch sẽ, không gian rất rộng, là một mảng “xanh biếc” nổi bật nhất trong cả khu thương nghiệp này. Lạc Mỹ đi vào quảng trường, ngồi xuống một phiến ghế đá xoa bóp mắt cá chân. Nhìn lên tòa cao ốc Ngưỡng Chỉ được bao kín bằng những tấm thủy tinh mà cảm thấy buồn cười. Mấy ngày trước đây mình còn ngồi bên trong tòa cao ốc ấy, làm một kẻ rầm rập tuân theo quy củ, hôm nay lại có thể ngồi nhàn rồi nơi đây mà xoa chân bóp tay, xem như cũng là một kẻ may mắn. Từ nay về sau, mình đã có thể rời xa chiến trường, rời xa tranh đấu, rút khỏi thế gian mà sống cuộc đời tiêu điều tự tại.

Cơn tê dại nơi mắt cá dần dần dịu đi, cô đứng lên xuyên qua quảng trường, đi sang khu vực của một công ty bách hóa náo nhiệt khác, đảo một vòng chẳng mua thứ gì lại trở ra. Mưa vừa ngừng hạt, trên đường đang tắc nghẽn, xe cộ xếp thành một hàng dài rồng rắn. Cô cởi áo mưa, cảm thấy bước chân nhẹ nhàng hơn, dễ dàng đi dọc theo rìa phố, chẳng thêm bận tâm đến những lời ca cẩm đang vang dậy khắp con đường. Đi đến một đoạn xa lạ nào đó, bắt gặp tờ giấy có nội dung “Cho thuê cửa hàng”, cô thông thả ghé vào xem. Vị trí của cửa hàng này cũng khá tốt, diện tích cũng không lớn, thế nên cô hỏi thăm về giá cả.

Vốn có “miệng lưỡi” số một số hai trong công ty Thường Hân nên mọi việc đàm phán, giao tiếp cô đã quá lão luyện, lúc này mang bản lãnh ấy ra để nói chuyện tiền thuê với chủ nhà thật giống như giết gà bằng dao mổ bò, lẽ nào không thành công cho được? Cả buổi sáng nhàn rồi cứ thế mà trao đổi, hai bên sau đó cũng thống nhất về tiền đặt cọc, lập tức ký ngay hợp đồng.

Trở về nhà, cô tức thì giở ngay danh bạ điện thoại để liên lạc với các mối buôn sỉ, bận rộn đặt hàng chọn hoa đến bờ hơi tai. Quan Phong thấy cô như thế cũng chẳng nói năng gì, vẫn ung dung giúp cô gọi điện thoại. Mặt tiền cửa hiệu còn phải sửa sang lại đôi chút. Lạc Mỹ nói: “Mở tiệm hoa là tâm nguyện của con ấp ủ nhiều năm rồi, vất vả lắm mới có cơ hội như vậy, đương nhiên con phải toàn tâm toàn ý mà làm.”

Quan Phong hỏi: “Thế cửa hiệu gọi là gì? Xem con đó, vội vội vàng vàng mở tiệm, đến cả cái tên cho nó cũng chưa nghĩ ra nữa.”

Lạc Mỹ ngẫm nghĩ: “Hay cứ gọi là tiệm hoa Lạc Mỹ đi, càng đơn giản càng tốt.”

2. Chương 02

Chương 2

Ba ngày sau, tiệm hoa Lạc Mỹ khai trương. Đó là một tiệm hoa nhỏ nhắn và vô cùng bình thường. Trên bức tường trắng tinh chỉ treo một vài lẵng hoa, dưới mặt đất ngoài những giàn hoa các loại cũng chỉ đặt thêm đôi ba chiếc giỏ nhỏ. Lạc Mỹ ngồi giữa đám hoa tươi ấy, dường như có một vẻ an nhàn, điềm tĩnh.

Hàng hoa mọc lên như nấm, cửa tiệm của cô tuy không có điểm gì nổi bật nhưng qua một tháng kinh doanh dần dần cũng có được khách quen. Thời gian bận rộn cũng nhiều hơn nên cô mời một cô gái trẻ đến giúp việc.

Lạc Y từ nước ngoài trở về, nghe nói cô mở hiệu hoa, vừa giặt mình vừa ngờ vực: “Chị à, sao lại thế? Chị có bằng MBA danh tiếng, bốn năm làm thư ký riêng cho Thiếu Tử, với lý lịch như vậy sao chị lại mở cửa hàng hoa? Như thế thì làm sao có tương lai được?”

Lạc Mỹ nói: “Không có tương lai cũng tốt mà.”

Cô chăm chú nhìn Lạc Y, cô gái trẻ có vẻ mặt rạng ngời.

Cô nhìn đến khi Lạc Y trở nên mất tự nhiên. Cô khẽ nhúm mày, mỉm cười dài giọng gọi: “Chịiiiiii...”

Lạc Mỹ hỏi: “Thiếu Tử đối xử với em có tốt không?”

Lạc Y cười: “Anh ấy dám đối xử không tốt với em à?”

Tóm lại là hạnh phúc, tóm lại là có một người đang hạnh phúc! Cô nhìn em gái mình, khóe môi cuối cùng cũng mỉm cười.

Chiều nay Lạc Mỹ ở lại cửa hàng hoa. Lượng hoa bán sáng nhập vào đã bán được một nửa, cô đang tính toán sổ sách, nghe tiếng chuông gió kêu vang liên hồi bỏ dở mấy tính, mỉm cười ngẩng đầu lên: “Hoan nghênh quý khách!”

Là một người đàn ông, giọng nói trầm ấm truyền cảm: “Xin hỏi có hoa Bạch Trà hay không?” Loại hoa xa xỉ như vậy cô chỉ nhập vào một ít vì quá đắt tiền.

“Có.” Cô mỉm cười. “Có Đồng Tử Diện, Tuyết Kiều, anh muốn loại nào ạ?”

“Tuyết Kiều đi.” Anh chọn lấy một loại. “Cho tôi mười hai nhánh, phiền cô bó lại giúp.”

Cô lựa ra mười hai nhánh hoa Bạch Trà, phối cùng lá thật đẹp rồi mới hợp thành bó. Trong lúc cắt tỉa cho vào bao, anh đột nhiên hỏi cô: “Nơi này trước kia là cửa hàng đồ chơi à?”

Cô mỉm cười: “Tôi cũng không rõ, địa điểm này tôi mới thuê hơn hai tháng thôi.” Cô dùng một dải ruy-băng khéo léo cuộn bó hoa lại: “Cảm ơn anh, cả thấy 740 đồng.”

Anh trả luôn 800 đồng: “Không cần thối lại đâu.”

Lạc Mỹ nói lời cảm ơn, rút trên lẵng hoa xuống một nhánh lan: “Tặng anh, nó rất thích hợp với cà-vạt của anh đây.”

Anh nhướn mày: “Nhánh lan này ít nhất cũng phải một trăm tệ, như vậy cô chịu lỗ rồi.”

Lạc Mỹ cười không nói gì.

Anh cầm hoa lan lên va li của mình bảo: “Cảm ơn đóa hoa của cô.” Ngừng một chút, anh nói tiếp: “Cảm ơn nụ cười của cô nữa.”

Lạc Mỹ không để chuyện này trong lòng. Về sau, người này thường đến mua hoa Bạch Trà, khi trở nên quen thuộc cũng thỉnh thoảng trò chuyện với cô đôi câu.

“Cô đúng là mẫu người vì hoa mới bán hoa.” Anh nói: “Những kẻ khác đều vì tiền mà bán hoa, chỉ có cô là bán hoa chân chính.”

Lạc Mỹ cười bảo: “Con người ta luôn có một lúc nào đó ngao ngán cảnh chạy theo đồng tiền, tôi hôm nay cũng chỉ là một kẻ đã ngao ngán mà thôi.”

Anh chăm chú nhìn cô, Lạc Mỹ luôn cảm thấy đôi mắt ấy đã từng rất quen thuộc với cô trước đây. Khi nhìn người khác, anh luôn mang lại cho họ một thứ cảm giác cao thâm khó dò, hết như mặt biển dưới bầu trời trong vắt của đêm đông, vừa tĩnh lặng sâu xa, lại vừa chứa đựng những ánh sao nhuốm màu lạnh lẽo.

Anh hỏi: “Nói vậy, hình như cô đã mệt mỏi với quá khứ?”

Cô cười: “Có lẽ vậy.”

Buổi tối ngày thứ sáu, sau khi tiễn chân xong vị khách quen cuối cùng trong ngày, Lạc Mỹ thu được một món tiền lớn liền đóng cửa tiệm rồi trở về. Quan Phong vì không an tâm để cô một mình về nhà trong đêm nên ông luôn đứng trên ban-công chờ đợi, đến khi trông thấy cô tiến qua cổng khu cư xá mới thở phào nhẹ nhõm.

Lạc Mỹ vừa vào đến nhà, Quan Phong đã báo với cô: “Lạc Y trở về rồi.”

Lạc Mỹ có phần bất ngờ, thắc mắc: “Ngôn tiên sinh không đến sao?”

Quan Phong trả lời: “Hai đứa nó hình như vừa cãi nhau, Lạc Y đang ở trong phòng của con đấy.”

Lạc Mỹ bước vào phòng mình, chỉ thấy Lạc Y mặc một bộ áo mỏng hở vai, nằm khóc thút thút trên gối. Lạc Mỹ phì cười: “Được rồi, khóc sưng mắt thì không đẹp nữa đâu, hai người chỉ lờ miệng với nhau một tí, chẳng lẽ lại cho là thật hay sao?”

Lạc Y càng khóc nức lên, Lạc Mỹ ngồi xuống giường hỏi cô: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Để cho chị phân xử được không?”

Lạc Y nằm phục tại đó chỉ lo khóc, Lạc Mỹ đỡ cô ngồi dậy, khuyên nhủ: “Thiếu Tử có phần trái tính trái nết, em cũng biết mà! Ở trong nhà, anh ta là người nhỏ nhất, từ bé đã được cha mẹ và các anh chị chiều chuộng sanh hư rồi. Nào, có chuyện gì nói cho chị nghe được không?”

Lạc Y òa khóc lớn, hết như một đứa trẻ. Lạc Mỹ vỗ vỗ lên lưng an ủi, cuối cùng cô cũng sụt sịt kể: “Anh ấy... trong lòng anh ấy có người khác.”

Lạc Mỹ ngăn người bảo: “Không đâu, chị thấy anh ta thật lòng với em mà, em đừng có suy nghĩ lung tung nữa.”

Lạc Y khóc lóc nói: “Anh ấy gạt em!”

Lạc Mỹ tưởng tận hồi han, Lạc Y lại không nói rõ vấn đề. Cả nửa ngày sau Lạc Mỹ mới hiểu được, thì ra hai người tối nay đáng lẽ phải đi tham dự một buổi đấu giá từ thiện, nhưng vì biết không thể vắng được đám phóng viên săn ảnh nên ban chiều Lạc Y phải đi thẩm mỹ viện làm tóc, sau đó về nhà lại thay đổi trang phục, còn chọn cho mình một bộ trang sức quý giá. Nào ngờ Ngôn Thiếu Tử trông thấy, bắt cô phải tháo bỏ hạt kim cương ấy ra, thay bằng một bộ trâm châu khác. Cô không chịu, Ngôn Thiếu Tử nổi giận gắt: “Vậy thì đừng theo tôi ra ngoài nữa!”

Lạc Y oan ức đẩy mình, lập tức trở về nhà cha mẹ. Lạc Mỹ trong lòng nhẹ nhõm, vỗ về tay cô dỗ dành: “Đừng khóc nữa, chỉ là việc nhỏ thôi mà, xem em khóc đến như vậy kìa. Em yên tâm, anh ta hôm nay nhất định sẽ đến đón em.”

Lạc Y thút thút nói: “Em không thêm trở về với anh ấy đâu.”

Lạc Mỹ lắc đầu: “Trẻ con quá!”

Cô lại khuyên Lạc Y thêm mấy câu rồi đi ra khỏi phòng. Ngôn Thiếu Tử đã tới, đang cùng Quan Phong trò chuyện trong phòng khách. Trông thấy cô, cậu khề nhướn mày hỏi: “Lạc Y đâu?”

“Ồ trong phòng.” Lạc Mỹ nói. “Anh cố mà dỗ nó đi.”

Ngôn Thiều Tử đi vào phòng. Quan Phong hỏi Lạc Mỹ: “Sao vậy con?”

Lạc Mỹ lắc đầu: “Không sao ba à, Lạc Y nổi tính trẻ con lên thôi.”

Sáng hôm sau đến mở cửa tiệm, cô nhặt lấy tờ báo nhét dưới khe cửa, tiện tay ném lên quầy hàng. Bên đại lý cũng vừa chở hoa tươi đến, cô cầm từng cành hoa lên giá, sau đó mang bình nước tưới lên trên. Rửa sạch tay rồi cô mới cầm báo lên xem.

Nghe tiếng chuông gió reo vang, cô vội vã mỉm cười ngẩng đầu: “Chào buổi sớm! Hoan nghênh ghé thăm.”

“Chọn giúp tôi mười hai nhánh hoa Bạch Trà nhé.”

“Vâng.” Cô bước đến trước lẵng hoa, lựa ra mười hai nhánh Bạch Trà mang bó lại. Cô vừa bó vừa hỏi: “Sắc mặt của anh hôm nay rất tốt, có chuyện gì vui hay sao?”

Anh mỉm cười đáp: “Ước nguyện bao năm sắp thành hiện thực rồi nên tôi đang rất cao hứng.”

Cô “woa” một tiếng, rút ra một nhành hoa Uất Kim Hương trao cho anh: “Chúc mừng anh, mong rằng đến khi việc ấy đạt thành sẽ là chuyện đáng mừng nhất trên đời này.”

Anh nhận lấy nhành hoa, hỏi: “Đóa hoa này tôi tặng lại cho cô được không?”

Cô có phần bất ngờ, anh liền mỉm cười giải thích: “Niềm vui nếu được ai đó cùng sẻ chia sẽ càng vui hơn gấp bội, hoa tươi cũng vậy, hương chi đóa Uất Kim Hương này vô cùng xinh đẹp và tao nhã, rất hợp với cô.”

Anh đúng là biết cách nói chuyện, thế nên cô mỉm cười nhận lấy: “Cảm ơn.”

Buổi sáng đã trôi qua nhanh chóng, xế chiều người mua hoa thưa thớt, cô có thời gian rảnh nên mở radio nghe tin vắn: hôm qua cổ phiếu cuối ngày giảm mạnh, trong thành phố lại xảy ra hỏa hoạn làm chết hai người. Cả thấy đều là những tin tức vụn vặt, thỉnh thoảng đài đưa tin: Chủ tịch xí nghiệp quan hệ Thường Hán, tộc trưởng gia tộc Ngôn Thị là Ngôn Chính Kiệt đột ngột xuất huyết não phải vào nhập viện. Lạc Mỹ giật mình, dao tĩa cành trong tay trượt đi, suýt nữa làm đứt tay cô. Cô lặng im nghe kỹ thông tin của đài, trong lòng thầm e mọi việc sắp sửa không hay. Lưu tâm một chút lại nghe thấy bản tin nhanh cổ phiếu, các cổ phiếu của xí nghiệp quan hệ Thường Hán đều đang trượt dốc, rõ ràng người trong ngành vì hay được thông tin xác thực nên đã lập tức hành động.

Sinh lão bệnh tử là chuyện con người khó nắm bắt nhất trên đời này, dù có quyền lực giàu sang, đến khi già cả, bệnh tật trước mắt thì cũng như ngọn nến tàn trước gió mà thôi. Cô làm việc nhiều năm ở Thường Hán, đối với ông lão oai nghiêm ấy luôn có một sự kính trọng đặc biệt, ngờ đâu đến chiều ngày hôm sau, cô đột nhiên nhận được một cú điện thoại.

“Quan tiểu thư phải không?”

“Vâng, là tôi đây.”

“Chào cô, tôi là liên lạc viên thuộc ủy ban tang lễ của ngài Ngôn Chính Kiệt. Ngài Ngôn Chính Kiệt đã qua đời vào chiều hôm qua. Ngày mai sẽ cử hành lễ tưởng niệm tại tổ trạch (*) của gia tộc Ngôn Thị ở Bình Sơn, mong cô chuyển lời đến cha mình một tiếng.”

(chú: nhà thờ tổ tiên của dòng tộc)

Quan gia là thông gia của Ngôn gia, cho nên mới đặc biệt được điện thoại báo tin. Về phần những người khác đều là do nghe được tin tức trong ngày nên mới biết chuyện. Đợi đến bản tin vắn buổi chiều, cổ phiếu đã trượt xuống hơn bốn mươi điểm.

Lạc Mỹ về đến nhà không lâu đã nhận được điện thoại của Lạc Y gọi đến, cô kể khổ: “Trong nhà rối tung cả lên, Thiều Tử bận đến mức bây giờ cả mặt mũi cũng không thấy đâu, còn bảo với em là muốn chia gia sản.”

Lạc Mỹ an ủi cô: “Việc xảy ra đột ngột, anh ta đương nhiên là bận rộn rồi. Nếu như muốn chia gia sản, em cần phải thận trọng một chút, đừng gây phiền hà cho Thiều Tử.”

“Em có thể gây phiền hà gì cho anh ấy chứ?” Lạc Y bất mãn đáp trả.

Lạc Mỹ bảo: “Chị chỉ nói lời dằn dò thế thôi, em nhất định phải cẩn trọng mọi việc.”

Buông điện thoại xuống, Lạc Mỹ nói với Quan Phong: “Ba, con thật sự lo cho Lạc Y. Nó không ứng phó nổi nhà họ Ngôn đâu, một chút tâm cơ nó cũng không có, cuối cùng chỉ chuốc lấy thiệt thòi mà thôi.”

Quan Phong nói: “Mỗi người đều có phúc khí của riêng mình, con cũng đâu thể giúp cho nó cả đời, cứ để nó tự mình học lấy đi.”

Lạc Mỹ nói: “Nhưng lần chia gia tài này, nó tám phần là thua thiệt.”

Quan Phong trả lời: “Tùy nó thôi. Không phải chỉ là tiền thôi sao? Ban đầu Lạc Y gả vào nhà họ cũng chẳng phải vì nhắm nhe tiền bạc, của cải ít một chút ngược lại còn là điều may mắn.”

Lạc Mỹ đáp: “Con chỉ sợ nó không cẩn thận đắc tội với người ta.” Nghĩ đến Lạc Y ngây thơ khờ khạo, bộc trực thẳng tính, cô không khỏi thở dài.

Quả không sai, ngày thứ hai đã xảy ra cố sự.

Khi Lạc Mỹ đóng cửa tiệm quay về, Lạc Y đã có mặt ở nhà. Lạc Mỹ kinh ngạc hỏi: “Lúc này em trở về nhà làm gì chứ?”

Lạc Y trả lời: Trong nhà loạn cào cào cả lên, em muốn trở về yên ổn một chút.”

Lạc Mỹ nói: “Vậy sao được? Em chẳng hiểu chuyện gì cả, những lúc thế này chỉ sợ những người thuộc dòng trưởng và dòng lẻ sẽ xì xầm những lời khó nghe. Em mau trở về, đừng làm khó cho Ngôn tiên sinh nữa.”

Lạc Y lại nổi tính bướng bỉnh của trẻ con: “Em không trở về đâu, em quang minh chính đại về nhà, ai dám nói ra nói vào chứ?”

“Có về nhà cũng không phải lúc này.” Lạc Mỹ khuyên cô. “Nhà họ Ngôn vừa xảy ra chuyện lớn, em đã vội chạy về nhà riêng, như vậy coi sao được?”

“Em không thêm về đó đâu.”

Lạc Mỹ chẳng còn cách nào khác, vì quả thật từ nhỏ Lạc Mỹ đã cưng chiều em gái mình hết mực, mặc dù là vô lý gây rối nhưng mỗi lần sai phạm Lạc Y lại ngang ngạnh cãi bướng, thế là mọi người đành phải nường theo ý cô mà thuận theo.

Quả nhiên, sáng sớm hôm sau đã thấy Ngôn Thiếu Tử ghé sang, vừa gặp Lạc Y đã nói: “Sao em lại chạy về nhà riêng? Cả má lớn và má nhỏ đều hạch hỏi anh đấy! Ba vừa mới qua đời, trong nhà bận đến tối mắt, em còn định nổi cơn cho loạn thêm à?”

Lạc Y từ bé đã được nâng như trứng mỏng, mang tiếng là mồ côi mẹ nhưng thuở nhỏ Lạc Mỹ vẫn hết mực yêu thương cô, cả lúc gả cho Ngôn Thiếu Tử cũng là thời gian cô được chiều chuộng nhiều, chưa từng chịu đựng sự chắt vắn lớn tiếng như vậy bao giờ! Cô òa lên một tiếng, bật khóc gọi: “Chị ơi, anh ấy ăn hiếp em kìa!”

Lạc Mỹ vội vã dỗ dành cô, lại xoay sang khuyên can Ngôn Thiếu Tử: “Có chuyện gì từ từ nói, Lạc Y nhất gan, anh chờ nên quát nó.”

Ngôn Thiếu Tử hừ một tiếng, hỏi: “Em có về hay không?”

Lạc Y thấy mặt mũi cậu vẫn xám xịt liền liên tục lắc đầu: “Em không về đâu.”

Ngôn Thiếu Tử nổi giận, xô cửa bỏ đi. Lạc Mỹ trách Lạc Y: “Sao em hồ đồ như vậy?” Lạc Y ngậm miệng không nói tiếng nào. Lạc Mỹ vội vàng gọi điện thoại tìm Ngôn Thiếu Tử nhưng di động của cậu đã tắt máy.

Lạc Mỹ bất đắc dĩ phải đi mở cửa tiệm hoa, cô căn dặn Lạc Y: “Chị đi mở cửa tiệm trước đã, em ngoan ngoãn ở yên trong nhà, nếu như anh ta có gọi điện đến thì hãy nói chuyện cho tử tế, anh ta muốn em trở về thì em phải cùng anh ta trở về biết không?”

Lạc Y chếp miệng bảo: “Trông anh ấy như vậy sao có thể năn nỉ em chứ.”

Lạc Mỹ trong lòng chợt nhớ ra, nghĩ đến Ngôn Thiều Tử tự cao tự đại, ghét nhất là để ý đến thái độ người khác. Cô thầm dự đoán mỗi nhân duyên này đã có phần kém vui, nhưng nghĩ đến Ngôn Thiều Tử ban đầu đối với Lạc Y chung tình như thế, mà cậu thì luôn trọng chữ tín, hơn nữa nam tử hán đại trượng phu có thể biết cách bao dung độ lượng, cho nên cô phút chốc lại an tâm, bèn khuyên nhủ Lạc Y thêm vài câu rồi mới đi mở cửa tiệm.

Vừa đến cửa hàng hoa không lâu thì Ngôn Thiều Tử gọi điện tìm cô. Lạc Mỹ vội hỏi: “Anh đang ở đâu? Lạc Y đang ở nhà chờ anh đấy.”

Giọng nói Ngôn Thiều Tử vô cùng trầm thấp như không còn chút sức lực nào: “Tôi đang ở tại căn phòng trên đường Vĩnh Bình Nam, em lập tức qua gặp tôi có được không?”

Lạc Mỹ ngẩn người, cậu nài nỉ: “Tâm trạng tôi rồi ren lắm, tôi van em đến đây ngay, tôi van em đấy!”

Lạc Mỹ thở dài đáp: “Được rồi.” Cô giao cửa hàng lại cho Tiểu Vân trông nom hộ, tự mình lái xe chạy sang.

Đứng trong thang máy cổ kính, thời gian thấm thoát hóa thành một thứ ảo giác mơ hồ, song sắt in bóng hình như đang chập chờn nhảy múa trước mắt cô. Bầu không khí rét mướt như còn phảng phất giấc mộng hôm qua. Tựa kẻ chợt tỉnh giấc chiều, trong lòng vô cùng khó chịu, một ngày lại đến lúc xế bóng, hết như một quãng lớn thời gian đã bị vứt bỏ. Chớp mắt thang máy đã lên đến lầu bảy, cô đẩy mở song sắt ra ngoài, đi thẳng đến trước khu B, lấy chìa khóa ra mở cửa. Vừa xoay người đóng cửa lại, cô đột nhiên bị ai đó ôm choàng lấy eo, theo sau đó là một nụ hôn nóng bỏng đặt lên gáy, lên tai rồi lên mặt của cô. Cô khẽ giãy giụa, cánh tay cậu càng siết chặt thêm khiến cô có một cảm giác văng vất khó thở. Mọi chuyện đã xảy ra trong quá khứ hết như thủy triều cuộn cuộn đổ ập đến, cô theo bản năng mơ màng đáp lại sự nhiệt tình của cậu.

“Ừm, Lạc Mỹ...” Cậu thủ thủ, khẽ thở dài, âm thanh quẩn quện bên tai của cô, thật lâu không tan. Cô đột nhiên bị âm thanh ấy thức tỉnh. Cô đang làm gì thế này? Còn cậu lại làm chuyện gì thế kia? Bọn họ không thể, tuyệt đối không thể, cả luật pháp và đạo đức đều không cho phép. Việc của hôm qua đã kết thúc theo hôm qua, còn chuyện của bọn họ cũng sớm chấm dứt rồi - Cô bất ngờ đẩy cậu ra, trong mắt cậu lộ vẻ ngỡ ngàng khó hiểu. Cô khẽ hờn hển nói: “Ngôn tiên sinh, có chuyện gì anh cứ nói đi, nếu không tôi phải trở về đây.”

Cậu nhìn cô, dường như không hề nghe thấy, thật lâu chẳng nói năng gì.

Bầy cá đuôi gấm trong hồ đang tranh nhau thức ăn, một mẫu ấu trùng rơi xuống, hai ba chú cá xông đến đoạt lấy làm bọt nước bắn lên tung tóe, thấm ướt mặt sàn ven hồ. Lạc Mỹ nhân cơ hội đó bước đến bên hồ ngắm cá. Ngôn Thiều Tử cuối cùng cũng động dậy, lát sau mang đến hai ly rượu, đưa một ly cho cô. Cô nhận lấy ly rượu sóng sánh ấy, nhìn giọt rượu ba màu vừa đục lại trong, trong rồi lại đục.

“Có người đang thu mua cổ phần B.” Ngôn Thiều Tử cũng ngồi xuống bên cạnh cô. “Má lớn sợ lắm, cho nên bà muốn mau chóng phân chia gia tài để yên ổn một phần sản nghiệp.”

Lạc Mỹ nói: “Thật không nên nuôi loài cá đuôi gấm này, lần trước tôi thấy cá nhiệt đới ở cửa hàng bán thú cưng đáng yêu lắm.”

Ngôn Thiều Tử thoáng ngẩn người bảo: “Vậy em mua ít con về nuôi đi!” Lại tiếp: “Nếu như phải chia gia tài, anh đương nhiên sẽ thừa kế khoảng 10% cổ phần A, như thế vẫn có thể chiếm lấy một ghế trong hội đồng quản trị.”

“Suýt nữa thì quên, lúc tôi đi, cửa hàng đã bán hết mấy đóa hồng xanh, còn có không ít người đến hỏi mua loại này, ngày mai chắc phải nhập vào nhiều hơn một chút.”

Ngôn Thiều Tử cuối cùng cũng thắc mắc: “Em làm sao vậy?”

“Không sao!” Cô hời hợt nói: “Chỉ là rõ ràng chúng ta không tìm được tiếng nói chung.”

Ngôn Thiều Tử cười: “Em như thế này là sao?” Nói rồi cậu đưa tay sờ lên trán cô. “Có điều, anh lại thích dáng vẻ của em hiện giờ, trút bỏ son phấn, xinh đẹp thuần khiết.”

Lạc Mỹ rút về phía sau, né khỏi tay cậu, nghiêm mặt nhắc nhở: “Ngôn tiên sinh, đây là lần cuối cùng tôi đến căn phòng này. Anh là em rể của tôi, tôi là chị vợ của anh. Con người có luân thường đạo lý, tôi cũng không muốn gây ra bất cứ điều gì tổn thương đến Lạc Y. Từ nay về sau, chúng ta đường ai nấy đi.”

Ngôn Thiếu Tử sớm đã chờ người, cô đứng dậy định bỏ đi, cậu vội đuổi theo hỏi: “Sao em có thể thốt ra những lời này?”

Lạc Mỹ nói: “Anh đi gặp Lạc Y đi.”

Ngôn Thiếu Tử nhìn cô, cô để mặc cho cậu nhìn. Cuối cùng, cậu nói: “Được lắm, tôi sẽ đi nói với Lạc Y, tôi muốn cùng cô ấy ly hôn.”

Lạc Mỹ hoảng hốt: “Anh điên rồi à?”

“Em đã muốn kết thúc tất cả, vậy thì chúng ta cũng chỉ có thể như vậy.”

Lạc Mỹ nói: “Anh nói thế là ý gì? Lạc Y có điểm nào không phải với anh? Hai người mới lấy nhau hơn hai tháng, anh lại muốn ly hôn như trò đùa trẻ con vậy sao?”

Cậu nói: “Kết hôn cùng Lạc Y là một sai lầm lớn mà tôi phạm phải!”

Lạc Mỹ vừa bức tức vừa lo lắng: “Được lắm, anh càng nói càng hay! Lúc đầu là ai thề sống thề chết với tôi rằng sẽ yêu thương nó cả đời?”

Ngôn Thiếu Tử đáp: “Khi ấy, tôi cứ ngỡ rằng tôi yêu cô ấy.”

Lạc Mỹ hỏi vặn lại: “Chẳng lẽ anh không yêu nó? Vậy anh yêu ai?”

Ngôn Thiếu Tử không nói lời nào, lặng lẽ nhìn cô. Lạc Mỹ chỉ cảm thấy một cơn rùng mình từ đáy lòng dâng lên. Cô gượng cười bảo: “Anh nhìn tôi làm gì?”

Ngôn Thiếu Tử vẫn không đáp lời. Cô cúi thấp đầu, cậu lại không cho: “Ngẩng lên nhìn tôi đây này.”

Cô bức bối: “Anh có gì đẹp đâu mà nhìn.” Nhưng ánh mắt trước sau vẫn không dám đối diện với cậu, cô đành cười gượng nhắc: “Đủ rồi, đừng đùa nữa, anh đi gặp Lạc Y đi.”

Ngôn Thiếu Tử nói: “Được, tôi đi gặp Lạc Y, nhưng em phải hứa với tôi, buổi tối ngày mai ở nơi này đợi tôi.”

Lạc Mỹ không muốn hứa hẹn nhưng vẫn gật đầu đáp: “Được rồi.”

Ngôn Thiếu Tử vẫn chưa an tâm, hỏi: “Nói phải giữ lời nhé?”

Lạc Mỹ gật đầu.

Ngôn Thiếu Tử liền xoay người lại, tìm được chìa khóa xe trên bàn: “Tôi và em cùng về gặp Lạc Y.”

Lạc Mỹ nói: “Anh đi một mình đi, tôi phải đến tiệm hoa.”

Ngôn Thiếu Tử thắc mắc: “Tôi vẫn chưa hiểu tại sao em lại muốn mở cửa hàng hoa làm gì? Anh hai cũng kỳ lạ, sao có thể đồng ý cho em từ chức chứ? Sau khi về tôi đã cãi nhau với anh ta một trận, nhưng anh ta vẫn không chịu nói ra lý do rõ ràng. Tôi đang muốn hỏi em đây.”

Lạc Mỹ bình thản đáp: “Tôi mệt mỏi rồi, cho nên muốn rút lui ra khỏi vòng tròn ấy.”

Ngôn Thiếu Tử mỉm cười, cậu có vầng trán sáng ngời cùng đôi mắt sâu đặc trưng của nhà họ Ngôn, lúc cười hệt như tia nắng ấm áp giữa mùa đông: “Nhân tại giang hồ, thân bất do kỷ! (*) Em đi được hay sao?”

(Chú: nghĩa là người đã dấn thân vào giang hồ thì không còn làm theo ý muốn của mình được nữa - ND)

“Tôi đi đây.”

Cậu lại cười, lơ đãng nói: “Cuối cùng thì em vẫn phải trở về thôi.”

“Sau cùng là bản tin cuối ngày, cổ phiếu Thường Hân đã trượt xuống tận 82 đồng 7 hào, so với giá dự đoán 80 đồng của chuyên gia đã không còn xa nữa...”

Radio đang phát bản tin nhanh về thị trường chứng khoán, Lạc Mỹ vừa tỉa hoa vừa chỉnh cách cắt cành của Tiểu Vân, lòng không bận tâm đến tin tức vừa nghe được. Nhưng Tiểu Vân thì lại “í” một tiếng, bảo: “Hồng rồi!”

Lạc Mỹ hỏi: “Sao vậy?”

Tiểu Vân nói: “Mẹ em lỡ mua cổ phiếu ấy, giờ giá cả xuống thấp như vậy nhất định sẽ lỗ vốn, thế nào cũng lại mang em ra la mắng trút giận cho xem.”

Lạc Mỹ thuận miệng đáp: “Rồi lại tăng giá lên nhanh thôi, bảo mẹ em đừng nên vội vã rút đầu tư là được.”

Tiểu Vân nói: “Bà ấy không chịu nghe em đâu.” Chợt tiếng chuông gió reo vang, cô vội xoay người về hướng khách đến, ngọt ngào cười: “Hoan nghênh ghé thăm.”

“Cho tôi mười hai nhánh hoa Bạch Trà.”

Tiểu Vân đáp lời, chọn lấy mười hai nhánh hoa Bạch Trà giao cho Lạc Mỹ gói lại. Lạc Mỹ dùng giấy kiếng gói hoa thật đẹp rồi thuận thực buộc lại bằng dải ruy-băng: “Cảm ơn anh, 740 đồng.”

“Hôm nay có thể tặng tôi một cành hoa lưu ly không?”

“Đương nhiên là được.” Lạc Mỹ gạt lấy lọn tóc vương bên thái dương, tiện tay rút trên lẵng hoa xuống một nhánh lưu ly, anh nhận lấy nhưng lại cắm vào bình hoa trên quầy hàng. Tiểu Vân nghe tiếng xe trước cửa, biết rằng đại lý đã giao hoa đến nên bước ra ngoài nhận hoa.

“Hoa hôm nay đẹp lắm, là từ ruộng hoa lân cận mang đến phải không?”

Lạc Mỹ đáp: “Là hoa của Vân Sơn.” Cô mỉm cười ngừng cắt tỉa: “Đến giữa tháng bảy tháng tám, Vân Sơn trông hết như một biển hoa, anh mà trông thấy đảm bảo cả đời sẽ không quên được.”

Đáy mắt xa xăm của anh lộ ra một thần thái khác thường: “Tôi đã từng trông thấy rồi, những đóa hoa Bạch Trà trải dài bát ngát, hết như một vùng biển tuyết vậy. Trước kia cứ ngỡ hoa mai là Hương Tuyết Hải (*), thật ra hoa Trà cũng thế.”

(chú: tên gọi xuất phát từ rừng hoa mai tại núi Đặng Uy, mỗi độ xuân về, mai nở vàng rực cả một vùng, nhìn xa trông như mặt biển. Tuần phủ Giang Tô là Tống Lạc năm Khang Hy thứ 35 đến thưởng hoa, tức cảnh sinh tình đã đề lên vách đá ba chữ nổi tiếng ấy.)

Lạc Mỹ tỏ vẻ mơ màng: “Khung cảnh ấy nhất định là đẹp tuyệt.”

“Đẹp như trong mơ vậy.” Anh nói. “Đặc biệt là dưới mắt nhìn của một đứa trẻ, đó đúng là nơi đẹp nhất trên thế gian này.”

Lạc Mỹ hỏi: “Là anh trông thấy khi còn nhỏ ư?”

“Đúng vậy, nơi ấy chính là ruộng hoa nhà ngoại tôi, thuở nhỏ tôi thường cùng mẹ...” Ánh mắt của anh dập dờn như đang hồi tưởng, nhưng nói đến đó thì đột nhiên ngừng lại, ngơ ngẩn chừng vài giây rồi bảo: “Ồi, tôi phải đi rồi.”

“Hẹn gặp lại!” Cô cố ý bỏ qua sự sơ suất của anh.

Anh mang hoa rời khỏi. Tiểu Vân sửa sang đám hoa mới cho thật đẹp rồi bước đến giúp cô cắt tỉa, bảo: “Vị khách ban này trông quen mặt quá!”

Lạc Mỹ đáp: “Ngày hôm qua anh ta cũng đến mua hoa, hầu như mỗi ngày đều đến để mua hoa Bạch Trà, qua ít hôm nữa em nhất định sẽ nhớ được anh ta.”

Tiểu Vân nói: “Anh ta cũng dễ nhận ra mà, người như anh ta không nhiều đâu, bản mặt lúc nào cũng cau có ít cười.”

Lạc Mỹ hỏi: “Anh ta mà cau có à? Vậy là em chưa thật sự gặp qua người cau có rồi. Như ông chủ tịch trước đây của chị này, chị vào công ty nhiều năm như vậy, đến giờ còn chưa thấy ông ta cười bao giờ, người như thế mới đúng là cau có đấy.”

“Chị Lạc Mỹ, em nghe mọi người nói trước đây chị làm việc trong một công ty lớn rất có tên tuổi, có kẻ muốn còn không vào được, tại sao chị lại từ chức vậy?”

Lạc Mỹ mỉm cười: “Công ty có lớn đến đâu thì chị cũng chỉ là người làm thuê thôi, sao bằng tự mình làm chủ chứ.”

Đang trò chuyện, chuông điện thoại bỗng réo vang. Lạc Mỹ nhắc lấy ống nghe: “Xin chào, hiệu hoa Lạc Mỹ.”

“Là tôi.”

Giọng nói có phần trầm thấp ấy khiến cho nhịp tim của cô thoáng nhộn nhạo. Bởi vì lúc này mới hơn hai giờ chiều, vẫn còn là thời gian làm việc, cậu hẳn nhiên đang bận rộn đến mức hận không có đủ ba đầu sáu tay để xoay sở, cho nên cô hỏi: “Có việc gì vậy?”

“Tối hôm qua tại sao lại thất hẹn với tôi?” Giọng điệu cậu trầm trầm, Lạc Mỹ bất giác siết chặt lấy dây điện thoại, liếc nhìn ra con đường nườm nượp xe cộ bên ngoài. Cách một lớp kính thủy tinh của cửa hàng, phố thị huyền ảo kia như một thế giới không tiếng động, mọi thứ vội vã lướt qua trước mắt, phẳng phất như một thước phim dài dai dẳng.

“Tôi muốn có một lý do.” Giọng cậu bình thản như một dòng nước phẳng lặng, có lẽ là khúc dạo đầu trước khi giông bão ập đến.

Cô cúi đầu khẽ đáp: “Không có lý do nào cả.”

“Em đã hứa rồi, sao lại không đến?”

“Tối hôm qua tôi phải ăn cơm cùng ba.” Cô lấy bừa một cái cốc. “Trời đã muộn nên ba không an tâm cho tôi ra khỏi nhà.”

“Lý do này dở lắm, tìm cái khác đi.”

Lạc Mỹ liếc đôi môi khô ran, bất giác đưa tay đặt lên quầy hàng một đóa hoa chưa tía xong, đáp: “Không có lý do nào cả, tôi cảm thấy không nên đi thì không đi thôi.”

“Nhưng rõ ràng em đã đồng ý rồi.”

“Tôi không đồng ý thì anh không cho tôi đi, nên tôi đương nhiên đành phải đồng ý thôi.”

“Cái gì mà gọi là ‘đương nhiên đành phải’ chứ? Lời nói gió bay, em từ khi nào đã không biết giữ lời vậy hả?”

“Ngôn tiên sinh.” Giọng điệu cô thông thả lại. “Tôi không còn là nhân viên dưới quyền của anh nữa, tôi đã rút lui ra khỏi vòng tròn ấy rồi.”

“Tôi không muốn đôi co với em, tối hôm nay em nhất định phải tới.”

“Không!” Cô quả quyết từ chối. “Tôi đã nói rồi, tôi không bao giờ đi đến nơi đó nữa.”

“Được thôi.” Cậu kìm nén nói. “Vậy chúng ta gặp mặt ở đại sảnh của khách sạn Khải Duyệt.”

“Lạc Y đâu? Anh sẽ phải giải thích thế nào với nó, bảo rằng đêm nay có thù tạc à?”

“Tại sao lại nhắc đến cô ấy?”

“Vì nó là em gái của tôi.”

“Thế nên tôi mới tạm thời không muốn ly hôn với cô ấy.”

“Anh nói những lời này có ý gì?”

“Có ý gì em phải rõ hơn tôi mới phải!”

“Ngôn Thiếu Tử! Tôi không muốn chơi trò đánh đố với anh nữa, hôm nay tôi sẽ không đi đâu hết, anh cũng về nhà với Lạc Y đi.”

“Lạc Mỹ!”

“Xin lỗi, có khách đến!”

“Em thử cúp điện thoại của tôi xem?”

“Sao anh lại vô lý đến vậy?”

“Là tôi vô lý hay là em? Hôm nay tôi nhất định phải gặp em cho bằng được.”

Lạc Mỹ hít vào một hơi, giọng điệu từ tốn: “Tôi không thể gặp anh, thật đấy, quay lại với Lạc Y đi. Nó một mình ở nhà, từ sáng đến tối đợi anh trở về, hãy dành nhiều thời gian cho nó hơn nữa.”

“Mỹ!”

“Hôm nay anh về nhà bầu bạn với Lạc Y, có thời gian rảnh chúng ta sẽ liên lạc lại với nhau sau, được không?”

“Mỹ!”

“Như vậy đi, hẹn gặp lại!”

Cô buông ống nghe hết như tay bị bỏng khoai nóng, ngồi xuống tại chỗ mà ngẩn ngơ xuất thần. Vầng mặt trời buổi trưa đang lên cao soi rọi lên khung cửa thủy tinh, bị những ô trắng nhỏ trên cửa phân thành từng luồng sáng vuông vức, trong mỗi luồng sáng vuông ấy đều nổi trôi vô số hạt bụi. Chúng xoay tròn, chuyển động hết như một cảnh phim đặc biệt. Ánh sáng tuy rực rỡ nhưng lại chứa đựng một vẻ u ám khó tả, tựa như măng khô bỏ trong giỏ, nhìn qua thì có vẻ bóng bẩy nhưng ăn vào lại có vị ôi chua ê buốt.

Đang nghĩ ngợi thì Tiểu Vân bước ra, trông thấy cô liền “úi chao” một tiếng. Cô giật mình mới nhận ra cơn đau buốt trên ngón tay, lập tức rút tay về, miệng cười trừ: “Chị thật ngốc làm sao, trên cánh hồng có gai thế mà lại đi miết mạnh.” Cô xòe tay, trên ngón giữa thấm ra một giọt máu tròn lẳng, cô ngậm vào miệng mút nhẹ, lại cầm lấy dao tiếp tục cắt tỉa.

3. Chương 03

Chương 3

Buổi tối ăn cơm xong, Lạc Mỹ phụ cha rửa chén đĩa trong nhà bếp. Quan Phong hỏi: “Cuối tuần này là sinh nhật của con, con muốn tổ chức thế nào?”

Lạc Mỹ thờ người một lúc rồi bật cười: “Con suýt nữa thì quên khuấy mất.” Cô dùng khăn khô lau sạch chén, bảo: “Mà thôi, tổ chức làm gì chứ, vừa nghĩ đến nó thì đã có cảm giác mình sắp già rồi.”

Quan Phong nói: “Già? Trước mặt ba còn dám nhắc đến già à?”

Lạc Mỹ mỉm cười, nghe tiếng chuông cửa vang lên, cô buông chén xuống đi mở cửa. Lại là Lạc Y, cô vội cười giả lả: “Sao không gọi điện trước khi tới? Hôm nay dùng cơm chiều sớm, em đến không kịp rồi. À, Thiếu Tử đâu sao không đến?”

Lạc Y đã bước vào trong nhà, ánh đèn soi rọi lộ ra một gương mặt trắng bệch đến không chút huyết sắc. Lạc Mỹ không khỏi ngẩn người hỏi: “Sao vậy?”

Lạc Y đi đến sô pha ngồi xuống, hai tay ôm lấy mặt, giận dữ nói: “Em không muốn nghe đến tên anh ta nữa!”

Lạc Mỹ lúc này mới biết hai người lại vừa cãi nhau, mỉm cười ngồi xuống hỏi: “Lại chuyện gì nữa?”

Lạc Y nói: “Anh ấy càng lúc càng vô lý, đang yên đang lành lại vô cớ nổi giận với em.”

“Có lẽ là do áp lực công việc lớn quá thôi.” Lạc Mỹ dịu dàng nói. “Đang lúc phân chia tài sản, mấy anh em trong nhà đều phải căng sức ra tranh giành với nhau, có lẽ trong lòng anh ta đang gặp phiền muộn.”

“Cần bản không phải như vậy!” Lạc Y quên cả phép tắc hét toáng lên. “Anh ấy có ý định không muốn chung sống với em, em ngoan ngoãn ở trong nhà, anh ấy vừa về tối thì lại vô cớ lên cơn với em!”

Lạc Mỹ khẽ vỗ lên lưng cô an ủi: “Được rồi, được rồi, chị sẽ mắng anh ta thay em được chưa?”

Lạc Y vẫn ôm mặt nhưng đầu thì đã ngã ra, gục vào lòng Lạc Mỹ, cô sụt sùi kể lể: “Anh ấy... Anh ấy cuối cùng cũng lộ mặt thật ra rồi.”

Lạc Mỹ vuốt ve mái tóc mềm mại của cô, khuyên nhủ: “Được rồi, đừng suy nghĩ lung tung nữa. Chính em đã từng nói, tuy Thiếu Tử có phần nóng nảy nhưng bụng dạ cũng không phải người xấu mà.”

Lạc Y mếu máo đáp: “Em vốn không hề suy nghĩ lung tung, là do anh ấy buột miệng thốt ra thôi.”

Lạc Mỹ dỗ dành cô: “Nín đi, mọi chuyện đã có chị ở đây! Anh ta buột miệng nói những gì?”

Lạc Y thút thít: “Hôm nay anh ấy vừa tan sở thì hỏi em, ngày 4 là sinh nhật em, muốn anh ấy chúc mừng thế nào. Chị, sinh nhật em đã qua được nửa năm rồi, em hỏi anh ấy có phải đang nhớ sinh nhật của người phụ nữ nào đó hay không thì anh ta nổi đóa lên, còn dùng tay xô đẩy em nữa... Chị, em không muốn trông thấy anh ấy nữa đâu...”

Lạc Mỹ cố nén cười bảo: “Được rồi, anh ta chỉ nhớ nhầm ngày sinh của em thôi mà, cũng đâu phải chuyện hệ trọng gì, chị em mình bắt anh ta xin lỗi là được.”

Lạc Y lại ngẩng phắt đầu lên phò ra một gương mặt đầm đìa nước, đáy mắt thanh tỉnh lóe lên vẻ oán hận: “Không được! Trong lòng anh ấy có người khác! Luôn luôn có người khác! Anh ấy luôn nhớ đến con người kia! Anh ấy không cho em mặc quần áo màu tươi, anh ấy không cho em cắt tóc ngắn, không cho em mang kim cương... Bởi vì tất cả những thứ ấy đều là do cô gái kia không thích. Anh ấy muốn biến em thành cái bóng của cô ta! Không... Anh ấy căn bản là muốn biến hẳn em thành cô ta! Anh ấy không hề yêu thương gì em, người anh ấy yêu chính là cô gái đó!” Nói xong câu cuối cùng, nước mắt lại lăn tăn rơi, cô nằm gục trong lòng Lạc Mỹ khóc òa, “Anh ấy... Anh ấy luôn lừa dối làm em đau khổ lắm...”

Lạc Mỹ nghe xong lại như sét đánh ngang tai, trong đầu chợt nảy ra ngàn vạn vấn đề. Những lời Lạc Y vừa nói hết như một que diêm, đốt cháy lên vạc dầu sôi trong cơ thể cô. Dịch thể của cô lúc này đang sôi sục, thiêu đốt từng sợi dây thần kinh trên người.

Mồng 4 âm lịch này đúng là sinh nhật của cô, cô có nói qua một lần cho cậu nghe, nhưng cô trước nay không hề biết cậu lại có thể nhớ kỹ đến vậy. Trước đây cậu chưa hề tặng cho cô bất cứ món quà sinh nhật nào, cô cho rằng cậu sớm đã quên từ lâu rồi.

Thế nhưng hôm nay...

Thế nhưng hôm nay cậu đã gây ra chuyện lớn như vậy!

Lạc Mỹ hít sâu vào một hơi, nói với Lạc Y: “Chị thay em đi tìm Thiếu Tử phân trần được không?”

“Không!” Lạc Y quệt nước mắt bảo: “Em muốn ly hôn!”

“Đừng trẻ con thế, bọn em mới kết hôn được mấy ngày hả?” Lạc Mỹ trách móc cô, sau đó nhắc lấy điện thoại lên quay số, nhưng di động của Thiếu Tử đã khóa máy. Cô hỏi Lạc Y: “Anh ta đang ở nhà đúng không?”

Lạc Y lắc đầu: “Em không biết.”

Lạc Mỹ ngẫm nghĩ một lúc rồi nói với Quan Phong: “Ba, ba trông em gái giúp con, con đi tìm Ngôn tiên sinh.”

Quan Phong có chút lo lắng nhìn cô, trong mắt như có phần thấu hiểu. Ông nhắc: “Đừng đi con à, ngoài kia hình như đang trở trời, dự báo thời tiết bảo đêm nay sẽ có mưa đấy.”

Lạc Mỹ không dám nghĩ ngợi nhiều, cúi đầu nói: “Con sẽ trở về nhanh thôi.”

Quan Phong thở dài một tiếng, đứng lên tiễn cô ra cửa. Lạc Mỹ vịn lấy khung cửa, hạ giọng nói: “Ba, ba không cần lo lắng đâu.”

Quan Phong trấn trở: “Ba làm sao không lo cho được chứ?” Ông định nói tiếp gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng chỉ nhắc: “Con đi đường nhớ cẩn thận nhé.” Lạc Mỹ lòng càng trống trải hơn, đi nhanh như chạy ra khỏi cửa.

Đến đường Vĩnh Bình Nam, cô bước sang bên dưới tòa chung cư, xa xa nhìn lên quả nhiên trông thấy ánh đèn hắt ra từ căn phòng trên lầu bảy khu B, cậu đứng là đang ở đây.

Lạc Mỹ đỗ xe xong, theo thang máy lên lầu, trực tiếp dùng chìa khóa mở cửa. Quả nhiên, khắp phòng tràn ngập khói thuốc, tại một nơi sâu xa bên trong làn khói mờ ấy thấp thoáng bóng hình cao lớn của Ngôn Thiếu Tử.

Cô mang chìa khóa xe và chìa khóa nhà vút cả lên bàn. Chìa khóa văng đi thật xa, chạm phải bình hoa thủy tinh trên bàn, bật lên hai tiếng “ong ong”. Bình hoa lắc lư một thoáng nhưng vẫn không ngã.

Cô ngồi xuống sofa, mặt ghế rét căm mang cơn lạnh thấm vào tận đáy lòng. Cô hỏi: “Rốt cuộc anh muốn thế nào?”

“Tôi không biết!” Hơi khói nhàn nhạt từ miệng cậu phả ra, hóa thành những hình thù kỳ dị màu xám tro, khiến cho người ta liên tưởng đến sơn tóc gáy.

“Cái gì mà ”Tôi không biết” chứ?” Lạc Mỹ gần như muốn nổi cáu, “Ban đầu là ai ở trước mặt tôi long trọng thề thốt sẽ yêu thương Lạc Y cả đời? Cái gọi là ”cả đời” của anh được bao lâu vậy hả?”

“Mỹ!”

“Không được gọi tôi như vậy! Bây giờ tôi là chị của anh và Lạc Y, tôi hy vọng anh có thể nghe tôi nói mấy câu.”

“Mỹ!” Thanh âm của cậu ngọt lịm như sôcôla hòa tan, béo béo, sền sệt. “Tôi đã mấy ngày rồi không gặp em, chúng ta đừng nói những lời khó chịu này nữa được không?” Người của cậu cũng hết như sôcôla tan chảy đang nhích sát về phía cô. Đôi mắt sâu thẳm kia tựa một ngọn núi lửa, trào ra nham thạch nóng chảy, tưởng chừng muốn đem tất cả mọi thứ thiêu rụi sạch sẽ.

“Ngôn Thiếu Tử!” Cô cố gắng kéo bản thân mình ra khỏi chiếc bẫy ngọt dịu ấy, lấy lại vẻ điềm tĩnh nhìn cậu: “Mấy tháng trước đây, anh bảo với tôi rằng anh yêu Lạc Y, nó cũng yêu anh từ khoảnh khắc ấy trở đi, mọi chuyện giữa chúng ta đã tàn theo tro khói rồi. Anh hứa với tôi đời này kiếp này sẽ yêu thương Lạc Y cơ mà? Bây giờ anh lại liên tục dây dưa với tôi một cách mập mờ, rốt cuộc là anh có ý gì?”

“Lạc Mỹ.” Cậu nhướng mắt lên nhìn cô, hết như muốn thâm nhập vào nơi sâu xa nhất trong tâm hồn cô vậy. “Em luôn muốn trốn tránh sự thật.”

“Buồn cười!” Một tay cô mân mê tách những sợi mây nhỏ trên ghế ra, từng sợi từng sợi, mãi cho đến khi tách chúng thành những mảnh gai bé xíu, một mảnh thỉnh thoảng ghim vào ngón tay cô đau nhói, cô mới chịu rút tay về, hỏi vặn lại: “Tôi trốn tránh điều gì chứ?”

“Hai người chúng ta đều phạm phải sai lầm lớn. Sai lầm của tôi chính là đã cho rằng người mình yêu là Lạc Y, hoặc giả tôi sai vì ngỡ người mình yêu là hình bóng của em, vẻ ngoài của em. Còn sai lầm của em chính là đã tin rằng tôi yêu cô ấy.”

Lạc Mỹ gần như phản bác lại theo bản năng: “Hoang đường! Anh đang nói bậy bạ gì đó? Anh sao có thể yêu tôi được? Anh rõ ràng là yêu Lạc Y kia mà.”

“Đến tôi còn không biết nữa.” Cậu yếu ớt tựa sát về phía sau, hết như muốn tìm thứ gì đó chống đỡ cho bản thân. Lạc Mỹ nhìn cậu, đột nhiên khóe miệng lộ ra một nụ cười. Cô xoay đầu sang bảo: “Thiếu Tử, đủ rồi, đừng đùa nữa. Cũng chẳng phải là đóng kịch, yêu tôi rồi yêu cô ta gì chứ, nghe sợ chết đi được! Tôi đoán công ty của anh còn có vài việc hệ trọng, ngày mai anh phải dậy sớm đi làm, mau đến đón Lạc Y về nhà đi.”

Ngôn Thiếu Tử hạ mi xuống như thể đang tỉ mỉ quan sát mớ hoa văn cầu kỳ dệt trên thảm, miệng bảo: “Em định mượn cớ này chấm dứt, không muốn nghe tôi nói thêm gì nữa sao?”

Lạc Mỹ đứng lên, cười bảo: “Còn có gì để nói nữa đâu!” Dứt lời, cô đưa tay kéo cậu dậy. “Đi thôi, về nhận lỗi với Lạc Y, bên ngoài đã trở trời rồi, còn không đi có thể trời sẽ đổ mưa đấy.”

“Lạc Mỹ.” Cậu nắm lấy bàn tay ấy, dùng một loại giọng điệu trịnh trọng nói: “Hôm nay em nhất định phải nghe tôi nói hết.”

Lạc Mỹ thở dài, trên song cửa có tiếng vang rất khẽ, Lạc Mỹ bắt giác ngoảnh đầu nhìn lại, thì ra trời đã mưa thật. Cô cảm thấy sức cùng lực kiệt nhưng không cách nào trốn tránh được, không cách nào thoát khỏi mọi chuyện trước mắt, bất đắc dĩ đành phải đối mặt: “Thôi được rồi, anh nói đi.”

“Lạc Mỹ.” Cậu khẽ hạ giọng nên âm thanh có chút khàn khàn. Mưa càng lúc càng lớn, trút lên song cửa những tiếng lộp độp. Giọng của cậu hòa trong tiếng mưa rơi tạo ra một thứ cảm giác khó tả, khiến cho cô chợt thấy bất an.

“Em còn nhớ không? Năm năm trước, cũng vào một đêm mưa như thế này, hôm ấy em đứng trước bàn làm việc của tôi, bảo với tôi rằng em có niềm tin để khiến tôi công nhận năng lực làm việc của em. Lúc ấy em chỉ vừa tốt nghiệp không lâu, em đơn giản, dũng cảm, tự tin, thoáng chốc đã làm tôi mê đắm. Về sau tôi luôn tự hỏi mình, từ khi nào tôi đã bắt đầu yêu em? Bây giờ rồi cuộc tôi cũng nhận ra, đó là vào buổi sáng trời mưa hôm ấy, khoảnh khắc em tuyên bố với tôi câu nói kia. Có đến năm năm chúng ta vất vả bên nhau. Tôi từ chức trưởng khoa leo lên ghế tổng giám đốc, em từ một thư ký bình thường trở thành thư ký trưởng. Hầu như mỗi ngày chúng ta đều ở bên cạnh nhau. Tôi từng nói, nếu không có em tôi nhất định không sống nổi, em thì luôn cho đó là lời bông đùa, tôi cũng ngỡ là như vậy. Nhưng cho đến khi tôi hiểu ra được đó không phải là lời đùa giỡn thì tôi đã đánh mất em rồi. Tôi không biết từ bao giờ quan hệ giữa chúng ta đã bị đóng khung. Tôi không thể vượt ra khỏi phạm vi “đồng nghiệp” ấy dù chỉ một bước. Em ở bên cạnh tôi rồi lại rời xa tôi như thế. Em trở nên thông minh, khôn khéo và đủ lông đủ cánh, tôi chỉ vừa khẽ đến gần em, em đã trốn biệt tăm hơi. Em xem sự rung động giữa chúng ta như tình hữu nghị đồng nghiệp bình thường, hơn nữa còn thành công trong việc khiến tôi đồng tình với ý nghĩ này. Tôi không tưởng tượng nổi, sau cùng tôi thậm chí còn tự dối gạt bản thân chỉ hy vọng có thể duy trì được tình trạng như vậy, bởi vì tôi không muốn đánh mất em. Nhưng rồi lại xuất hiện Lạc Y, cô ấy và em trước đây gần như giống hệt nhau, cho nên tôi đã rơi vào cái gọi là “lưới tình”, thế là tôi cầu hôn với cô ấy. Lạc Mỹ, thực tâm tôi đã nghĩ rằng mình yêu cô ấy, nhưng đến sau khi kết hôn rồi tôi mới nhận ra, người tôi yêu thật sự không phải là Lạc Y mà chính là em, luôn luôn là em. Tôi muốn biến Lạc Y trở thành em để mà yêu thương, nhưng cô ấy vĩnh viễn không thể trở thành em được.” Trong mắt cậu mông lung xuất hiện một màn sương màu xám, “Lạc Mỹ, tôi đã sai rồi.”

Lạc Mỹ cảm giác mình như một kẻ đang lang thang trên cánh đồng hoang vắng, bốn phía là đất trời mênh mang, không một bóng người, chỉ riêng mình cô cô lẻ. Trên đầu cô lại vang lên một tiếng sấm khiến cho hai tai cô lúng búng chấn động, đôi mắt dõi ra ngoài cũng chỉ là một mảng trắng xóa, không thể nhìn thấy cũng không thể nắm bắt được bất cứ thứ gì. Cô yếu ớt rên lên một tiếng, bảo: “Tôi không muốn nghe nữa.”

Cậu lại nắm lấy cánh tay của cô, dùng sức xốc lại thân thể cô, ép cô phải nhìn về phía cậu. Trong mắt ánh lên một thần thái kiên định khác thường, cậu nói: “Tôi sai rồi, chúng ta đều đã sai lầm rồi, cho nên chúng ta cần phải sửa chữa sai lầm ấy.”

Lạc Mỹ mông lung nhìn cậu hết như nhìn một kẻ xa lạ chưa bao giờ gặp gỡ.

Cậu nói: “Tôi và Lạc Y ly hôn, chấm dứt sai lầm này.”

“Không!” Lạc Mỹ hốt hoảng rút về phía sau, vùng vẫy thoát khỏi sự trói buộc của cậu. Cô hỗn hển đứng lên, chỉ trích cậu: “Sao anh lại nói ra những lời như vậy được? nhất định là tôi cũng bị mê muội rồi nên mới ở đây nghe anh tán hươu tán vượn. Tôi là chị của anh và Lạc Y, tôi đến là để khuyên anh trở về giảng hòa cùng Lạc Y, sao ngược lại anh còn nêu lên những luận điệu kỳ quái như vậy? Hiện giờ anh đã cưới Lạc Y rồi, anh nên toàn tâm toàn ý đối xử với nó, cố sao lại ở đây dây dưa mập mờ với tôi chứ?”

“Lạc Mỹ!” Cậu nhìn cô. Tiếng mưa rơi bên ngoài dồn dập, tựa như thiên quân vạn mã đang gào thét. Ánh mắt của cậu cũng hết như một dòng sông chảy xiết, dường như có thể cuốn trôi đi tất cả mọi thứ. “Em luôn rất mạnh mẽ, tại sao lần này lại không dám đối diện với thực tế?”

“Việc này và cái ‘mạnh mẽ’ ấy chẳng liên quan gì đến nhau cả.” Cô phản bác, “Tôi cũng không hề để tâm tới cái thực tế mà anh nói, căn bản là giữa chúng ta không nên phát sinh thêm gì nữa.”

“Như vậy em thừa nhận giữa chúng ta trước đây đã có gì đó?”

Cô trong lúc tâm tư rối bời ngừng bước lại, xoay đầu đắm đắm nhìn ra bầu trời đêm của thành phố trong cơn mưa to. Cô bình tĩnh và lạnh nhạt nói: “Cho dù có như anh nói, sai lầm này cũng không thể nào sửa

chứa được nữa. Lạc Y là em gái của tôi, nếu anh làm tổn thương đến nó, thì anh sẽ là người mà tôi hận nhất, tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ cho anh đâu.”

Trong đêm mưa lạnh lùng, ngoài song cửa chỉ có ánh đèn nê-ông là óng ánh, sáng sủa. Nhưng thứ ánh sáng ấy cũng thật lạnh lẽo, chết chóc, không hề có một chút hơi ấm của sự sống, lấp lánh trên đỉnh cao ốc chung cư.

Sáng hôm sau tại cửa hàng hoa, cô vẫn mặt ủ mày chau. Tiểu Vân cũng nhận ra điềm không lành, chỉ lo lăm lăm làm việc. Lạc Mỹ cầm cúi cắt xong một bó hoa trà lớn, vừa ngẩng đầu lên thì thấy mày choáng mắt hoa, lập tức ấn lên huyết Thái Dương và bảo Tiểu Vân: “Chị đi ra ngoài dùng tách cà phê, em trông tiệm giúp chị.”

Tiểu Vân gật đầu, Lạc Mỹ rời tiệm, băng qua đường cái để sang quảng trường Ngưỡng Chỉ. Đoạn cuối quảng trường có một quán cà phê nổi tiếng tên gọi Chiết Vân. Cô bước vào trong, tìm một vị trí cạnh bên thác nước nhân tạo đang róc rách chảy mà ngồi xuống, gọi ly cà phê đen, sau khi hít nhẹ một ngụm, tinh thần cô cũng trở nên tốt hơn rất nhiều.

Trong lúc lơ đãng, cô nhận ra được người ngồi cạnh bên mình chính là vị khách mỗi ngày đến mua hoa Bạch Trà, anh hướng về cô mỉm cười, đứng lên bước sang chào: “Tôi có thể ngồi đây chứ?”

“Đương nhiên rồi.” Cô ngả người về sau tựa lên thành ghế, hiệu lực của cà phê đã áp chế cơn đau đầu khiến cô nhẹ nhõm đi không ít.

“Cô cũng thường lui tới nơi này à?” Anh hỏi cô.

Trong hơi nóng và hương thơm của cà phê, cô cảm thấy vô cùng thoải mái và an tĩnh. Cô dùng một thứ giọng nhẹ nhàng trả lời anh: “Phải, trước kia tôi thường đến nơi đây, đó là nơi công tác cũ của tôi.” Cô chỉ ra ngoài cửa sổ, hướng về phía tòa cao ốc Ngưỡng Chỉ tại một đoạn khác của quảng trường.

“Xí nghiệp quan hệ Thường Hân à?” Anh hỏi: “Là chức vụ gì?”

“Trưởng phòng thư ký của Tổng giám đốc.” Cô thấp thoáng một nụ cười nhạt. “Bốn năm rồi.”

Cậu khẽ nhún mày lại, không hiểu vì sao Lạc Mỹ có cảm giác bộ dáng này của anh giống như một tay súng đang ngắm trúng mục tiêu. Anh nói: “Thật không ngờ được cô lại là một cô gái thép có ba đầu sáu tay.”

Cô bật cười khanh khách hỏi: “Thế nào? Tôi không giống một người đã từng làm chức vị cao như vậy hay sao?”

“Cô không giống.” Thân mình của anh khẽ nghiêng về trước, anh bảo: “Cô quá yên bình, quá tách biệt với thế giới.”

Lạc Mỹ nói: “Quá khen rồi.” Sau đó, cô hỏi: “Anh ở nước Mỹ bao nhiêu năm vậy?”

“Sao cô biết tôi vừa từ Mỹ trở về?” Giọng anh pha sự ngạc nhiên, nhướn mi lên đầy nghi hoặc.

Cô cười nói với anh: “Trên người anh có mùi của nước Mỹ.”

“Vậy à?” Anh mỉm cười dí dỏm, “Tôi còn tưởng mình là người duy nhất sống ở New York hai mươi năm nhưng không hề bị thành phố ấy ảnh hưởng chút.”

“Hai mươi năm?.” Cô hít sâu vào một hơi. “Quả là đủ lâu rồi.”

“Đúng vậy, đủ lâu rồi.” Ánh mắt của anh dời về nơi xa, Lạc Mỹ nhìn theo ánh mắt của anh, nơi anh đang quan sát chính là tòa cao ốc Ngưỡng Chỉ.

Thế nên cô bảo với anh: “Nó được khánh thành vào năm năm trước, ngay lập tức gây tiếng vang lúc bấy giờ, được ca tụng là cao ốc số một của thành phố.” Nhắc lại, cô không khỏi cảm khái vô cùng. “Khi đó tôi vừa gia nhập Thường Hân, lúc tổng bộ vừa chuyển vào tòa nhà ấy, tôi đứng trên quảng trường bên dưới lầu, nhìn lên cửa sổ văn phòng mình thật lâu mà không ngừng xúc động.”

“Đúng vậy, tuổi trẻ rất dễ dàng xúc động, huống chi thiết kế của Cao Thường luôn khiến cho người khác phải xúc động.”

Cô không hiểu rõ lắm liền hỏi lại: “Sao chứ?”

“Tòa cao ốc này là tác phẩm đặc ý của kiến trúc sư nổi tiếng Cao Thường. Trước giờ tôi vẫn rất thích phong cách của ông ta: thanh nhã, cao quý, tinh xảo, tuyệt đối sẽ ẩn giấu đi nét cầu kỳ giàu sang vô cùng kín kẽ.”

Cô nghe giọng điệu của anh mang theo chút châm chọc, nhìn động tác gạc tàn thuốc của anh, lơ đãng hỏi: “Liệu trước kia tôi có từng quen biết anh không nhỉ?”

Anh lại nhướn mi lên: “Có ư?”

Cô ngẫm nghĩ một chút rồi lắc đầu: “Nhưng tôi thật không nghĩ ra, ngoại trừ ở cửa hàng hoa, tôi còn gặp anh ở đâu nữa nhỉ, lạ thật!”

Anh dụi tắt điếu thuốc: “VẬY Ạ?”

“Chính là ngữ điệu này, thần thái này, giống cực kỳ, có điều...” Cô gãi gãi đầu. “Tôi lại nhớ không ra, đáng ghét thật!”

Anh mỉm cười nhìn cô, nụ cười ấy có pha chút hàm ý. Đúng lúc này, một người đàn ông độ ba mươi tuổi, âu phục phẳng phiu mang theo một tập tài liệu tiến vào nói với anh: “Dung tiên sinh, đã chuẩn bị xong cả rồi.”

Cái họ hiếm thấy này hệt như một mũi kim châm nhói vào lòng Lạc Mỹ. Anh đã đứng lên, nói với cô: “Tôi phải đi trước đây, có việc mọn quấy rầy, thất lễ rồi.”

Cô cũng mỉm cười gật đầu.

Tối đến cô về nhà ăn cơm, đang ở trong bếp phụ cha mình rửa chén đĩa, chỉ nghe tiếng phóng viên thời sự văng ra trong TV: “Xí nghiệp quan hệ Thường Hán chiều nay triệu tập cuộc họp đặc biệt của hội đồng quản trị, theo đó phòng ngoại giao của xí nghiệp quan hệ Thường Hán đã tuyên bố một tin tức vô cùng sừng sốt: hội đồng quản trị vừa bổ nhiệm thêm ngài Dung Hải Chính tiên sinh làm ủy viên hội đồng. Kể từ khi thành lập xí nghiệp quan hệ Thường Hán cho đến nay, đây là lần đầu tiên một người không phải thành viên trong gia tộc đã phá vỡ tiền lệ, đảm nhiệm chức ủy viên hội đồng quản trị...”

Lạc Mỹ lau sạch chén đĩa rồi đặt lên kệ tủ. Quan Phong hỏi: “Lạc Mỹ, dạo này trong tiệm thế nào?”

“Cũng không bận lắm, có Tiểu Vân phụ giúp một tay rồi.” Lạc Mỹ lau sạch từng chén đĩa trả lời. “Ba, ba an tâm đi.”

“Vậy thì con ra ngoài dạo chơi đi.” Quan Phong nói. “Gần đây sắc mặt con không tốt, ra ngoài dạo chơi, thay đổi hoàn cảnh mới có lợi cho thân thể.”

“Thật ư?” Lạc Mỹ lau khô cái chén sau cùng, bước vào phòng mình soi gương. Người trong gương mặt mũi nhợt nhạt, ốm o và tiêu tụy.

Cô vỗ vỗ lên mặt mình, lẩm bẩm nói: “Đúng là có chút không ổn.” Cô đi đến nói với Quan Phong: “Ba, ba theo con đi Bắc Đầu chơi mấy ngày đi.”

Quan Phong đáp: “Con đi chơi một mình đi, không thì hẹn một người bạn nào đó đi cùng? Một ông già đáng chán như ba đi theo con có gì vui chứ, chẳng lẽ con không có người bạn trẻ nào ư?”

Lạc Mỹ mỉm cười: “Hi hi! Ba, thì ra ba muốn rao gả con phải không.”

Quan Phong cũng bật cười: “Ai bảo con gái của ba muốn rao gả chứ? Có điều, Lạc Mỹ à, con cũng không còn nhỏ nữa. Trước kia con luôn nói rằng con không an lòng về Tiểu Y, cho nên không muốn nhắc đến chuyện yêu đương, hiện tại Lạc Y đã kết hôn rồi, con cũng nên lo cho chuyện của mình một chút đi.”

Lạc Mỹ nhoen cười: “Ba, từ trước đến nay con không muốn chủ tâm đi tìm người yêu để kết hôn vì con cảm giác đây là duyên phận, có miễn cưỡng cũng không được.”

Quan Phong muốn nói gì đó, sau cùng chỉ thở dài: “Con nhỏ này thật là.”

“Được rồi, ba, chuẩn bị hành lý thôi, sáng mai chúng ta khởi hành đến Bắc Đầu. Đừng suy nghĩ nhiều làm gì.”

Quan Phong thấy cô hứng thú như vậy, không đành làm trái ý của cô, bèn theo lời đi sửa soạn quần áo.

Bắc Đầu, Bắc Đầu.

Suối nước nóng của Bắc Đầu, Bắc Đầu trong suối nước nóng.

Từ thành phố phồn hoa thoáng cái đã đến thánh địa của suối nước nóng, ngược lại có chút không quen. Hai cha con nhà họ Quan thỏa thích dạo chơi ở Bắc Đầu suốt ba ngày mới trở về phố thị ồn ã.

“Cuối cùng cũng về đến nhà.” Vừa bước vào cửa, Quan Phong đã lên tiếng. “Xương cốt của lão già này sắp rệu rã cả rồi.”

Lạc Mỹ vội vàng đi thu dọn hành lý, sắp xếp lại quần áo. Đúng lúc này thì điện thoại reo vang, Quan Phong nhấc máy rồi gọi: “Lạc Mỹ, có người tìm con này.”

Cô nhận lấy ống nghe, vừa cất tiếng “Alo” liền nghe được một giọng nói vô cùng quen thuộc, trong giọng điệu thoáng vẻ bức tức: “Ba ngày nay em đi đâu vậy?”

“Tôi phải báo cáo hành tung của mình cho anh biết à?”

“Em...”

Giọng điệu của cô lạnh nhạt: “Thế nên, tôi đi nơi nào thì có liên quan gì đến anh chứ?”

Cậu ở đầu dây bên kia hẳn học thử, hiển nhiên là đã nổi giận đến cực điểm, còn cô lại cố tình giữ im lặng thật lâu. Sau cùng trông thấy cha mình đi vào bếp, cô mới lạnh lùng bảo: “Còn cần tôi phải nhắc nhở anh lần nữa về quan hệ của chúng ta hay sao?”

“Không cần đâu!” Cậu nghiêng răng nói. Cạch một tiếng, điện thoại cúp máy. Lạc Mỹ thả ống nghe xuống. Tốt lắm, đây chẳng phải là điều cô mong muốn hay sao? Cô uể oải ngồi lên sofa. Đúng vậy, trước giờ cô luôn luôn mạnh mẽ, hẳn nhiên cô có thể đối mặt với tất cả mọi chuyện. Thế nhưng... giờ đây cô thật sự lại muốn được làm một con dã diểu ngốc nghếch, có thể vùi đầu mình vào trong cát, không quan tâm tới bất cứ hiện thực nào khác nữa.

Chuông điện thoại lại đổ vang, cầm lấy ống nghe, cô hít vào một hơi sâu. Vẫn là cậu, nhưng thanh âm đã tĩnh lặng như nước. Tuy nhiên cô biết cậu cũng đang giả vờ như cô, làm sao mà cô không biết cõi lòng cậu đang dậy sóng đằng sau vẻ bình thản kia! Cậu nói: “Đến gặp tôi, bằng không tôi sẽ ly hôn với Lạc Y.”

“Anh không uy hiếp được tôi đâu.”

“Vậy em cứ thử xem.”

Cô im lặng, nghe tiếng hô hấp của cậu truyền ra từ ống nghe, mỗi một tiếng đều rất bình ổn, bình ổn đến mức khiến người ta có chút hoảng sợ, hệt như tiếng chuông của bom hẹn giờ, mỗi một tiếng vang đều tích tắc chạy ngược. Cô cắn chặt môi, cuối cùng cất tiếng: “Được rồi, chúng ta gặp nhau rồi nói tiếp.” Thả điện thoại xuống, cô gỡ lấy chiếc áo khoác vừa mới treo ban nãy, vừa mặc vừa đi vào nhà bếp. “Ba, con ra ngoài một chút.”

Quan Phong đang bận rộn làm thức ăn, ông xoay người lại, nhìn con gái nói: “Ăn cơm rồi hẵng đi.”

“Không được.” Lạc Mỹ cúi đầu, “Con đi một chút sẽ trở về. Ba làm cơm sẵn chờ con, không lâu lắm đâu.”

Quan Phong có chút lo lắng: “Ngoài trời đang mưa đấy.”

Lạc Mỹ nhìn ra ngoài cửa sổ bảo: “Không sao đâu ạ, mưa bụi ấy mà. Con đi một chút sẽ trở về.”

Ngờ đâu đi được nửa đường, mưa bắt đầu ào ạt đổ xuống mặt đất như trút nước, cô không lái xe, lại không mang theo ô. Từ xe taxi bước xuống, tiếp đó tiến vào sảnh lớn của tòa chung cư, chỉ mấy bước ngắn ngủi thôi nhưng cô đã bị ướt đầm đìa cả người. Bước vào thang máy, cô soi gương mới thấy từ đầu đến chân của mình ướt sũng nước, trông nhếch nhác vô cùng.

Cô lấy chìa khóa ra mở cửa. Ngón Thiếu Tử vừa thấy cô liền hỏi: “Sao em không mang theo ô?”

“Tôi cứ tưởng mưa sẽ không lớn.” Quần áo ướt dán sát vào người lạnh cóng, cô cảm giác môi mình đang run rẩy. Ngón Thiếu Tử lập tức đi vào phòng tắm, mang một chiếc khăn tắm khô ra choàng lên người cô: “Em ướt hết cả rồi, mau đi tắm đi, nếu không sẽ nhiễm lạnh đấy.”

“Không, không cần đâu. Tôi chỉ muốn nói với anh cho rõ ràng rồi sẽ lập tức đi ngay.”

Cậu thâm trầm nhìn cô: “Em ướt sũng như vậy, tôi tuyệt đối sẽ không nói bất cứ chuyện gì với em đâu.”

“Được rồi.” Cô thỏa hiệp. Dù sao cô đến đây là để đàm phán với cậu, trước đó, cô nhất định không thể chọc cho cậu giận.

Cậu đi vào phòng ngủ mang áo ngủ của cô ra. Tắm rửa xong, Lạc Mỹ thay lấy bộ áo ngủ khô ráo dễ chịu ấy, sấy khô tóc rồi mới bước ra phòng khách. Ngón Thiếu Tử đang ngồi ở đằng xa hút thuốc, dáng vẻ cậu phảng phất hết như trước đây. Cậu luôn ngồi ở nơi ấy đợi cô, còn cô lại cố ý quên đi bầu không khí thân mật đó mà hỏi: “Bây giờ chúng ta có thể nghiêm túc trao đổi hay chưa?”

“Đương nhiên là có thể.” Cậu nói, lại đưa tay vuốt lấy một lọn tóc dài của cô, “Lúc tóc em sắp khô chính là thời điểm xinh đẹp nhất.”

“Ngón tiên sinh,” Cô ngồi thẳng người. “Điều chúng ta muốn nói chính là đây. Bắt nguồn từ tất cả luân lý đạo đức, anh không nên có những cử chỉ tùy tiện như vậy nữa. Tôi hy vọng em gái tôi có thể vui vẻ hạnh phúc cùng anh chung sống hết cuộc đời này.”

Cậu hỏi: “Vậy còn em thì sao?”

“Tôi?” Cô nghi hoặc nhìn cậu.

“Phải, là em đó! Em hy vọng em gái mình vui vẻ hạnh phúc, vì thế em nguyện dùng hạnh phúc của cả tôi và em để đánh đổi hay sao?”

“Hạnh phúc của tôi và em gái tôi không vướng mắc gì nhau cả.”

“Lạc Mỹ.” Cậu đột nhiên vươn tay ra, đầu ngón tay của cậu lạnh buốt, nhưng lại vững vàng nâng mặt của cô lên, “Em nhìn vào mắt của tôi và lặp lại những gì em vừa nói xem.”

Cô không thể không ngẩng đầu lên nhìn vào đôi mắt của cậu, trong đôi mắt ấy chỉ có một bóng hình, đôi mắt thăm thẳm hết như một đáy biển sâu xa nhất, con ngươi đen láy sáng ngời chỉ phản chiếu mình cô. Cô miết mạnh môi bảo: “Hạnh phúc của tôi và Lạc Y không vướng mắc với nhau, tôi vẫn luôn cho là như vậy Ngón tiên sinh à.”

Cậu nhìn cô, khoảng cách gần như vậy, cô có thể trông thấy rõ ràng lớp lớp sóng lòng mờ mịt trong đáy mắt kia.

Cậu hỏi: “Vậy sao em lại muốn khóc?”

Ôi, đôi mắt của cô thoáng chốc đã trở nên ướt ướt. Không, không, cô không thể khóc. Nếu như cô khóc, vậy thì bao nhiêu công sức đều sẽ tan thành mây khói. Cô đáng ra đã sớm không còn dục vọng, đáng ra đã sớm luyện thành lòng gan dạ sắt. Không, không, cô trước nay chưa hề biết rằng phải cố nhịn nước mắt chực trào nơi khóe mi lại khó khăn đến vậy. Cô không dám mở miệng, không dám nhắm mắt, không dám có bất cứ cử chỉ nào, bởi chỉ sợ một chấn động nhỏ thôi cũng làm cho nước mắt vỡ òa tuôn chảy!

“Lạc Mỹ.” Thanh âm của cậu nghèn nghẹn. “Em nhìn tôi đây này.”

Cô ngược nhìn cậu, nước trong khóe mắt của cô sóng sánh, thanh âm cũng run rẩy không kém: “Tôi... Tôi sẽ nhìn anh...” Thế nhưng, cô không tài nào chịu đựng nổi bóng dáng chính mình phản chiếu trong đáy mắt cậu nữa, cô nhắm chặt hai mắt lại, nước mắt kìm nén đã lâu mãnh liệt trào ra, lăn dài xuống gương mặt cô không chút trở ngại. Cô nghe cậu hỏi: “Vậy đây, sao em lại khóc?”

Cô nói không nên lời. Đúng, đúng vậy, cô đã cởi giáp đầu hàng rồi. Sau nhiều hiệp kiên trì như vậy, sau biết bao thời gian tự lừa dối chính mình như vậy, cô đã không thể không từ bỏ việc mượn cớ để gạt mình gạt người nữa. Cô nức nở nói: “Em không biết... Em thật sự không biết... Anh bảo anh phải yêu Lạc Y... Em không biết... Anh đừng ép em... Em thật sự không biết mà...”

“Hai chúng ta nhất định là hai kẻ ngốc nhất trên đời này.” Cậu lau khô nước mắt cho cô, hôn lên môi cô rồi nhẹ giọng thầm thì bên tai: “Ngoan nào, đừng khóc, đừng khóc nữa.” Cậu ôm cô dỗ dành, tựa hồ như cô chỉ là một đứa trẻ con. Từ trước tới nay chưa ai đối với cô như vậy bao giờ, khi còn bé xíu mẹ cô đã qua đời, cô là con gái lớn, phải san sẻ trách nhiệm thay cha mình, cô đủ sức cáng đáng việc gia đình, hết lòng hết dạ chăm sóc cho em gái, trước nay chưa từng có người nào dỗ dành cô như vậy, xem cô như một con bé yếu đuối mà từng li từng tí chiều chuộng, dịu dàng ôm ấp, hết như đang ôm một thứ gì đó quý giá nhất trên đời như thế này.

Cô nép sát vào lòng cậu. Cô cần một người bảo vệ thật vững chắc, chỉ có cô mới tự hiểu, một kẻ trông có vẻ mạnh mẽ như cô thực chất lại rất dễ dàng sụp đổ, mà giờ đây cô cũng chẳng thiết tha tỏ ra mạnh mẽ nữa.

Cậu khẽ đặt lên cổ cô một nụ hôn vụng dại, bên tai thầm thì một vài câu vô nghĩa nào đó. Cô ghen ngào, đầu óc trống rỗng, không muốn nhớ đến bất cứ chuyện gì, chỉ muốn tựa vào cậu như vậy, mãi mãi như vậy...

Thế nhưng!

Trong giây phút nửa tỉnh nửa mê ấy, cô đột nhiên nghe thấy một tiếng gọi thê lương: “Chị hai!”

Cô giật mình mở choàng mắt ra, phút chốc đã vùng ra khỏi vòng tay Thiếu Tử. Là ảo giác! Nhất định là ảo giác!

Thượng đế không nghe thấy lời khẩn nguyện của cô. Cô xoay người lại, sau gáy như bị người ta giáng cho một đòn mạnh!

Lạc Y!

Đúng là Lạc Y! Cô đang đứng ở sau sô pha, lộ ra một gương mặt trắng bệch, đôi mắt to đen lay láy càng trợn lớn hơn, hết như vừa trông thấy một con rắn độc đáng sợ nhất thế gian! Cô lão đảo muốn ngã, liên tục lắc đầu: “Sao lại là các người... Sao lại là các người?”

“Lạc Y!” Lạc Mỹ lòng như lửa đốt, “Em hiểu lầm rồi!”

“Chị không được qua đây!” Lạc Y sắc giọng thét to, hết như một con mãnh thú.

“Lạc Y, em bình tĩnh lại đã.” Lạc Mỹ khẩn thiết nói. “Chị chỉ đến trú mưa mà thôi.”

Lạc Y đột nhiên rít lên cười khanh khách, vừa cười nước mắt vừa trào ra. Thanh âm của cô vừa sắc vừa nhọn, lời của cô cũng hết như thế: “Trú mưa à? Thật là giỏi biện hộ! Vậy vừa rồi các người đang làm gì chứ?” Cô cười như phát điên, hỗn hển thở: “Được lắm, hai người mà tôi thương yêu nhất chẳng ngờ lại đối xử với tôi như vậy! Hai người, một người là kẻ đã ở trước thánh đường thề nguyện yêu tôi trọn đời, một người là chị ruột từ nhỏ nuôi tôi khôn lớn, các người... chẳng ngờ các người lại làm ra chuyện vô sỉ như vậy, các người...”

Nước mắt của cô lăn rơi xuống, cô vừa cười vừa khóc: “Đến hôm nay tôi mới biết, hóa ra tôi là kẻ khờ khạo nhất trên đời này. Tôi cứ đinh ninh rằng Thiếu Tử ngoại tình, thế nên đã sao chép tất cả các chìa khóa mà anh ta có rồi theo dõi anh ta. Tôi theo anh ta đến nơi này, định xem xem là ai đã đoạt mất người đàn ông của tôi. Thế nhưng tôi thật không ngờ lại là... là chị... Chị hai... tại sao? Tại sao vậy?”

Lạc Mỹ trông thấy vẻ lạnh lùng đáng sợ lộ ra trong đôi mắt của Lạc Y, bất giác rùng mình.

“Tôi cứ ngỡ tôi đã đoán sai, liền chờ đợi ở bên ngoài, nhưng chị vẫn không trở ra, chị...” Lạc Y từng bước một tiến đến gần Lạc Mỹ. “Từ nhỏ đến lớn, chị luôn miệng bảo rằng thương em nhất, hiểu rõ em nhất, có sao chị lại đối xử với em như vậy, tại sao? Tại sao?” Cô cứ cuồng loạn thét to hai tiếng: “Tại sao?”

Ngôn Thiếu Tử thấy cô như đã hóa điên liền kéo cô ra khỏi Lạc Mỹ. Cậu nắm lấy tay cô bảo: “Lạc Y, em quá kích động rồi, chúng ta về nhà trước, anh sẽ giải thích tất cả mọi chuyện với em.”

Nhưng Lạc Y lại liều mạng giãy giụa: “Anh buông tôi ra! Buông tay tôi ra!”

Ngôn Thiếu Tử sợ cô có những cử chỉ quá khích nên càng nắm chặt không thả, dịu giọng khuyên: “Lạc Y, anh đưa em về nhà, em cần phải bình tĩnh lại.”

Lạc Y cố sức vùng vẫy, trong lúc quần trí liền há miệng cắn cậu một phát, đến khi cậu đau đớn nói lỏng tay cô mới nhả ra, trên tay cậu máu tươi đầm đìa. Lạc Y vung tay tặng cậu một cái tát mạnh, trở tay lại giáng cho Lạc Mỹ một cái tát nữa.

Cô khản giọng hét lên: “Tôi sẽ trả thù. Tôi sẽ mang tất cả nỗi đau trên người của tôi trả lại cho các người gấp bội! Các người hãy chờ báo ứng đi!”

Cô nói xong liền quay đầu xông ra ngoài, Ngôn Thiệu Tử đuổi theo. Lạc Mỹ choáng váng đứng thừ người ra tại chỗ. Gương mặt vừa lãnh một cái tát vẫn đang rần rần đau nhói, nhưng nỗi đau ấy so với nỗi đau trong lòng cô vẫn còn nhỏ nhoi hơn rất nhiều. Cô biết Lạc Y luôn kính trọng và yêu thương cô, cho nên giờ đây cô mới hận cô đến như vậy. Cô giờ đây không biết bản thân mình nên làm gì nữa.

Ngoài song cửa lóe lên một ánh chớp, theo sau đó là tiếng sấm rền vang đình tai nhức óc. Cô cứ đứng ngệt ra đó, chợt vù một tiếng, gió thổi tốc cửa sổ, mang theo nước mưa tạt vào bên trong, tựa như những ngọn roi da quất lên trên mặt, trên người cô... Còn cô hết như một pho tượng đá, ngơ ngẩn đứng nơi ấy, hàng năm không động đậy.

Lạc Mỹ chẳng biết mình trở về nhà thế nào, càng không biết bản thân hoảng hốt ra sao khi nói vài câu gì đó với cha mình. Đến khi cô hoàn toàn tỉnh táo lại thì đã là sáng hôm sau, cô đang nằm trên giường của mình, ngỡ rằng tất cả đều chỉ là cơn ác mộng. Nhưng đến khi cô mở cửa phòng của mình ra thì đã thấy Ngôn Thiệu Tử ngồi chờ ngoài phòng khách tự khi nào.

Chỉ trong một đêm, cậu đã trở nên tiêu tụy và đầy vẻ âu lo, hai tròng mắt hằn rõ tơ máu. Cậu nhìn thấy cô liền đứng lên, cô cũng đã hiểu được: mọi chuyện xảy ra tối hôm qua đều không phải cơn ác mộng mà là hiện thực đáng sợ!

Cô bắt lực tựa người vào cửa, buồn bã nhìn cậu, dùng ánh mắt thay cho lời nói van xin cậu, van cậu đừng nói cho cô biết tin tức đáng sợ hơn. Cậu đã nhìn thấu lời cầu khẩn ấy, nói với cô: “Lạc Y không sao. Tôi đã dẫn cô ấy về nhà rồi.”

Cô thở phào nhẹ nhõm, nhưng bất chợt cõi lòng thất lại, cô hỏi: “Nó... Nó có nói gì nữa không?”

“Cô ấy ở nhà quây nháo nhào một trận.” Cậu sức cùng lực kiệt bảo: “Cô ấy tuyên bố muốn vạch trần tất cả mọi chuyện của nhà họ Ngôn, trong đó bao gồm rất nhiều hoạt động thương mại bí mật. Em biết đấy, hoạt động riêng tư của mỗi một gia tộc đều có một bản ghi chép lại tất cả, tôi không biết từ lúc nào cô ấy đã có được bản sao. Cô ấy uy hiếp không chỉ mình tôi mà là cả gia tộc Ngôn Thị.”

“Trời ơi!” Lạc Mỹ là người dựa lên cửa, tựa hồ như đó là sự chống đỡ duy nhất của cô. “Gia đình anh... Mọi người sẽ không gây bất lợi với nó chứ? Nó chỉ là một đứa trẻ không hiểu chuyện thôi mà.”

Ngôn Thiệu Tử ngập ngừng nói: “Em yên tâm, cô ấy dù sao cũng là vợ của tôi.”

Nói những lời này xong, cậu nhìn cô, hết như muốn nhận được sự biểu lộ từ phía cô, nhưng ánh mắt của cô lại đang thần thờ nhìn về một nơi xa xăm nào đó trong khoảng không, mờ đục và trống rỗng.

Cậu bảo: “Tôi phải trở về rồi!”

Môi của cô giần giật nhưng lại không nói gì. Cậu đã bỏ về, thời khắc sau cùng khi âm thanh cánh cửa đóng sầm lại mới khiến cô chấn động hết như giật mình tỉnh khỏi cơn mê. Cô ngơ ngàng nhìn xung quanh, phát hiện ra mọi thứ đều đáng sợ tựa một cơn ác mộng. Rồi ánh mắt của cô chạm phải ánh mắt của Quan Phong, cô khê rụt lại, yếu ớt cất tiếng gọi: “Ba.”

Quan Phong chỉ khê thở dài bảo: “Ba từ trước đã nhìn ra mà. Tại sao lại như vậy? Ba cho rằng con phải sớm thoát khỏi rồi cơ, bởi vì con cứ bảo vệ Tiểu Y như vậy, sợ nó chịu oan ức, sợ nhất là tổn thương lòng nó. Haiz! Sao giờ lại trở thành như vậy chứ?”

Lạc Mỹ nghe xong câu nói đó, những ngôn từ đều đánh thẳng vào tâm khảm cô, cô vùi đầu vào ngực cha mình khóc òa như một đứa trẻ, khóc cho đến khi mơ màng thiếp đi, Quan Phong mới đưa cô trở về phòng, giúp cô đắp chăn rồi kéo rèm cửa sổ lại.

Lạc Mỹ mơ hồ nghe vài tiếng thở dài của cha, ông cuối cùng cũng bỏ đi. Khóc đến kiệt cùng sức lực, hơn nữa trong đầu còn rối bời hỗn loạn, cô chẳng còn tâm trí đâu mà suy xét. Thút thút hai tiếng, cô cuối cùng

cũng chìm vào giấc ngủ say.

Chẳng biết đã trải qua bao lâu, cô bị tiếng chuông điện thoại đánh thức dậy. Cô vừa cử động, đầu lại đau đớn như sắp nổ tung. Cô cắn răng ngồi dậy, một tay ấn lên huyệt Thái Dương, tay kia nhắc lấy ống nghe.

“Quan Lạc Mỹ tiểu thư phải không? Tôi là người của phân cục Trung Sơn. Chúng tôi lấy làm tiếc thông báo với cô tin buồn, trên đường Trung Sơn Bắc vừa xảy ra một vụ tai nạn giao thông làm chết hai vị hành khách, sau khi kiểm tra thân phận, hai người ấy chính là Quan Phong tiên sinh và Quan Lạc Y tiểu thư...”

Lạc Mỹ chỉ cảm thấy trong đầu nổ tung một tiếng, tựa như thanh âm từng sợi tơ đàn đứt đoạn. Cô mềm oặt ngã xuống mặt đất bất tỉnh nhân sự.

4. Chương 04

Chương 4

Một đời vất vả hy sinh, hoàng hôn mấy buổi riêng mình được chẳng!

Tà dương mang chút sắc vàng còn sót lại rải rác lọt qua song cửa, trong phòng bệnh, không gian yên tĩnh vô cùng, dường như tất cả đều ngưng đọng lại, ngay đến thanh âm giọt nước biển rơi trong bình cũng có thể nghe thấy.

Lạc Mỹ vẫn chăm chú nhìn vào bình nước biển ấy. Một giọt, hai giọt, ba giọt...

“Chị hai!”

Là Lạc Y! Là tiếng gọi của Lạc Y!

Cô mở to hai mắt, bốn bề vắng lặng, không một bóng người.

“Chị hai!”

Cô lại nghe thấy rồi. Giọng nói ấy luôn vang vọng bên tai cô, bất luận là cô đang thức hay đang ngủ. Cô biết cả đời mình sẽ chẳng bao giờ thoát khỏi tiếng gọi ấy, hết như một thứ gỏi bọ ăn sâu vào xương cốt, cô vĩnh viễn không thể nào thoát khỏi... Trừ khi cô chết đi...

Trên hành lang vang đến tiếng bước chân, có người đẩy cửa tiến vào, Lạc Mỹ nhận ra được nhịp chân quen thuộc ấy, cô liền nhắm hai mắt lại.

Cô nghe thấy một tiếng thở dài thườn thượt, sau đó là giọng của cậu: “Em không muốn gặp tôi, tôi cũng đã cố ép bản thân mình không nên đến bệnh viện. Nhưng bác sĩ nói em vẫn không chịu ăn uống gì, em làm vậy là để trừng phạt ai? Là em hay chính tôi?”

Thanh âm thê lương của Lạc Y lại hồi vọng trong tai cô: “Chị hai!”

Cô mãi mãi sẽ không bao giờ thoát được cơn ác mộng ấy!

“Thôi được, tôi biết em không muốn nói chuyện. Nhưng em không thể không ăn uống gì. Đó là việc ngoài ý muốn, em vốn không nên tự trách mình như vậy.”

“Chị hai!”

Lạc Y tựa hồ như vẫn còn đứng tại nơi ấy, gương đôi mắt to đen lay lắt ra nhìn cô.

“Mỹ.” Cậu nắm lấy tay cô, giọng điệu chứa đựng sự van lơn: “Việc này chính là báo ứng trút lên người tôi, xem như tôi cầu xin em, đừng tiếp tục bộ dạng thể này nữa được không? Tất cả mọi chuyện, cứ trách tôi là đủ rồi. Mỹ à!”

Cô khe khẽ rút tay trở về.

“Chị hai!” Lạc Y thê lương gọi, giọng nói ấy hết như một mũi kim sắc nhọn, xuyên thẳng vào đại não của cô, đóng cả người cô lên thập tự giá, suốt đời suốt kiếp không thể cứu rỗi.

Ngôn Thiều Tử lại thở dài, cậu rút cuộc cũng hoài công phí sức rồi.

Cô lại mở mắt ra một lần nữa, dịch truyền vẫn đang nhỏ giọt. Một giọt, hai giọt, ba giọt... Còn cô thì suy yếu đến độ nhỏ một mũi kim cũng không đủ sức lực...

Vàng thái dương đang chậm chậm chìm dần, bóng tối đang từng chút một nuốt chửng cả thế giới ngoài song cửa.

Đêm tối lại đến, cơn ác mộng đáng sợ lại sắp xuất hiện rồi. Chỉ cần cô nhắm mắt vào sẽ trông thấy Lạc Y cả người đầy máu, đứng trước mặt cô, dùng một thanh âm vừa tuyệt vọng vừa thảm thiết gọi: “Chị hai!”

Khi tỉnh khỏi giấc chiêm bao, cô lại một lần nữa rơi vào cơn ác mộng của thực tế. Mọi thứ, mọi thứ đều đang chỉ trích rằng cô là người đã hại chết Lạc Y. Là cô đã hại chết em gái, không những vậy còn hại chết cha mình! Cô hại chết những người thân yêu nhất trên cõi đời này, cô hại chết bọn họ cả rồi.

Cô chỉ còn cách mở trừng hai mắt, nhìn lên trần nhà cho đến khi trời sáng. Từng ngày, từng đêm trôi qua, cô chỉ còn biết sống trong hỗn độn, không có bất cứ ý niệm sống sót nào trong đầu, chỉ có nỗi chán nản cùng cực.

Bên ngoài lại truyền đến tiếng chân, có lẽ là của một cô cô y tá theo lệ thường đến khuyên cô dùng cơm.

Cửa mở, có người bước vào, lại còn mở đèn giúp cô. Trong ánh sáng mờ mờ dịu dịu, bó hoa bách hợp thung lũng trong tay anh toát lên vẻ thanh nhã và xinh đẹp. Trước tiên, anh mang hoa cắm vào chiếc bình nơi kệ tủ đầu giường, sau đó ngồi xuống ghế phía trước giường bệnh của cô.

Anh mở miệng nói: “Đã lâu lắm tôi không thấy cô ở tiệm hoa, hỏi Tiểu Vân mới biết cô bị bệnh, phải nhập viện. Nhưng cô ta cũng không biết cô nằm ở bệnh viện nào, tôi tra khắp các bệnh viện lớn nhỏ trong thành phố này, cuối cùng cũng tìm được cô.”

Ánh mắt của cô vô hồn lướt qua mặt anh, không hề có bất cứ một sự chú ý nào.

Anh lại tiếp: “Tôi và bác sĩ của cô đã trò chuyện qua. Ông ta nói chứng u uất của cô đã bước sang giai đoạn nghiêm trọng, từ lúc nhập viện cho đến nay, cô không hề nói với ai một lời nào, cũng không hề mở miệng ăn chút gì, nếu cứ tiếp tục như vậy, cho dù cô không chết vì đói thì cũng uất ức mà chết.” Anh ngừng lại, quan sát phản ứng của cô. Ánh mắt của cô vẫn mông lung nhìn vào khoảng không vô định, tựa như căn bản không hề nghe anh nói gì.

Trên mặt anh hiện lên một nụ cười đầy ẩn ý: “Được rồi, đương nhiên lúc này cô chỉ mong được chết, nhưng những lời mà tôi nói sau đây cô nhất định phải nghe cho kỹ, sau khi nghe rồi còn muốn chết hay không là tùy ở cô, cô có nghe hay không?”

Có lẽ thanh âm của anh đủ lớn, ánh mắt cô rốt cuộc cũng hướng về phía gương mặt anh, nhưng vẫn mơ màng như một đứa trẻ ngơ ngác.

“Được rồi.” Anh hùng hổ ép buộc ánh mắt cô phải cùng anh đối diện, rồi từng từ từng chữ thốt ra khỏi cửa miệng, “Bây giờ cô nghe cho rõ đây: cái chết của Quan Lạc Y và Quan Phong là một âm mưu, cô có hiểu không? Là mưu sát! Quan Lạc Y vốn không phải tự sát, cô ta cũng không hề say rượu khi lái xe. Nguyên nhân thật sự của việc xe bị mất lái là do có kẻ đã ra tay với em gái cô, cha của cô chỉ là một vật hy sinh khác trong âm mưu giết người đó. Gia tộc Ngôn Thị vì bảo vệ cái gọi là ‘Lợi ích gia tộc’, chuyện gì họ cũng dám làm ra được, cô có hiểu hay không?”

Anh bắt đầu trông thấy đôi đồng tử của cô nhanh chóng thu lại.

“Theo tôi biết, em gái cô có trong tay một phần bản ghi chép nội tình của xí nghiệp quan hệ Thường Hân, chính thứ này đã hại chết cô ấy chứ không phải cô, cô có biết không?”

Cô mở to đôi mắt bắt lực đầy hoảng sợ ra nhìn anh, nhìn đôi môi của anh, dường như từng từ từng chữ anh thốt lên đều là một quả bom, có thể khiến cho cô nổ tan thành từng mảnh.

Thanh âm của anh thong thả nhưng mạnh mẽ, từng câu từng lời xuyên vào trong đầu cô: “Có lẽ cô sẽ lấy làm lạ rằng vì sao tôi lại biết rõ ràng như vậy, bởi vì tôi cũng là kẻ thù của gia tộc Ngôn Thị. Hai mươi năm trước, tôi từng lấy linh hồn của mẹ mình ra thề rằng, tôi nhất định sẽ làm từng người trong nhà họ Ngôn phải thân bại danh liệt, sống không bằng chết! Tôi một mực tìm kiếm cơ hội báo thù, tôi một mực âm thầm

điều tra nhất cử nhất động của gia tộc Ngôn Thị. Bây giờ tôi và cô giống nhau, người thân yêu nhất đều chết trong tay bọn ăn tươi nuốt sống ấy, cô định làm thế nào đây? Có còn muốn chết nữa hay không?”

Cô khẽ co rúm người, cảnh tượng máu me loang lổ tại hiện trường vụ tai nạn xe lại hiện ra trước mắt cô, cô bắt đầu phát run. Không! Không! Cô không muốn nhớ lại, cô phải trốn đi, trốn đi thật xa...

Anh lặng lẽ nhìn cô, bảo: “Hai mươi năm trước, tôi từng ngủ chung với chuột ở khu phố lao động tại Manhattan, lúc bối tìm thức ăn trong thùng rác, tôi cũng muốn chết đi cho xong. Nhưng kẻ đáng chết nhất trần đời này vốn không phải tôi mà là bọn đao phủ hai tay nhuộm đầy máu kia! Thế nên tôi từng thề rằng, dù có thế nào tôi cũng nhất định phải sống sót, chẳng những vậy còn phải sống tốt hơn bất cứ người nào khác, tôi tuyệt đối không tha thứ cho kẻ thù, vì tôi muốn cho bọn chúng biết, những gì chúng làm đều sẽ có báo ứng!”

Cô ngơ ngàng nhìn anh, khóe môi ngập ngừng, rốt cuộc cũng mở miệng thốt ra một câu: “Anh là ai?”

Đó là lần đầu tiên cô chịu mở miệng sau nhiều tuần lễ im lặng, thanh âm vừa nhỏ vừa nghẹn đến mức không thể nghe thấy.

Anh cũng khẽ nở một nụ cười: “Tôi họ Dung, Dung Hải Chính. Tôi là con của Ngôn Chính Kiệt và Dung Tuyết Tâm, tôi từng được gọi là Ngôn Thiếu Khải.”

“Anh cũng mang họ Ngôn?”

“Cái tên này tôi sớm đã vứt bỏ cách đây hai mươi năm rồi, kể từ thời khắc mẹ tôi mất đi, tôi đã cắt đứt tất cả quan hệ với dòng họ đó. Tôi đã giăng tấm lưới phục thù ra sẵn, cô có đồng ý cùng tôi hợp tác hay không?”

Cô kinh ngạc nhìn anh, anh và con người lúc đến mua hoa hoàn toàn khác biệt. Lúc mua hoa, anh ấm áp, ôn hòa như mặt trời mùa đông. Còn hiện tại anh lạnh lùng, sắc bén, hệt như một thanh kiếm nhọn, toát ra hơi lạnh xuyên thấu da thịt người khác. Cô đâu ngờ rằng cuộc đời cô sẽ xảy ra bước ngoặt như vậy, bao nhiêu sóng gió xuất hiện dồn dập khiến cho cô ứng phó không kịp. Giờ đây, lại thêm một đợt sóng dữ cao ngất đổ ập đến, cô nên đi về phía nào đây?

Anh đang đứng trước mặt cô, có thể với cô mà nói, anh gần như là một kẻ hoàn toàn xa lạ, không phải cô chưa bao giờ quen biết anh hay sao?

“Cô từng là một trong những trợ lý chính của gia tộc Ngôn Thị, chỉ cần cô gạt đầu, hai người chúng ta hợp tác, như vậy nhất định có thể thắng ngay từ đầu. Nhân tiện cô cũng có thể điều tra chân tướng cái chết của em gái mình, để xem tôi có nói dối cô hay không. Sau khi điều tra rõ, cô có thể dễ dàng thay bọn giết người ấy mà sắp xếp kết cuộc cho chúng.”

Lạc Mỹ như nghe được tiếng giáo gươm loảng xoảng chạm nhau trong cuộc phân tranh, vẫn biết thương trường như chiến trường, cô lại muốn bước vào nơi máu thịt tứ tung, sống chết lẫn lộn ấy một lần nữa hay sao?

“Tôi có thể cho cô chức vị trợ lý đặc biệt, tôi có thể để cô trở thành ủy viên hội đồng quản trị của xí nghiệp quan hệ Thường Hân, tôi có thể cho cô mức lương hậu đãi. Đương nhiên, tôi đoán cô sẽ không để ý đến những thứ này.” Ánh mắt của anh lấp lánh. “Tôi có thể cám dỗ cô một chút, mong cô hãy nghĩ đến bộ dáng rối rít vấy đuôi của đám kẻ thù giết cha giết em ở dưới chân mình đi.”

Cô mê mụi nhìn anh, anh là ai? Dáng người cao to của anh một nửa ẩn trong bóng tối, vừa lúc ngọn đèn trên đỉnh đầu soi rọi xuống trán và một bên mặt tuần tú của anh, dường như mang nét gì đó thật thần kỳ. Mọi thứ trong đôi mắt thăm thẳm kia đều âm thầm dậy sóng, chẳng khác nào một đôi cánh đen đang giương rộng trong đêm tối, tựa như một con quỷ sa tăng nắm giữ tất cả tội ác trên thế gian.

Có điều, cho dù anh là ai, cô đã không còn sự chọn lựa nào khác.

Cô hỏi: “Anh có đủ tiền tài để đánh sập gia tộc Ngôn Thị không?”

Anh mỉm cười: “Xem ra tôi đúng là tìm không lầm người. Phải, tôi có tiền, tài sản của tôi so với sự tưởng tượng của bọn chúng còn lớn hơn rất nhiều.”

Cô gật đầu: “Tốt lắm, chỉ có nhiều tiền hơn bọn họ, chúng ta mới có cơ hội thắng.”

Cô nhất định phải tìm ra chân tướng sự thật! Cô nhất định sẽ không bỏ qua tên hung thủ này, dẫu vậy, cô cho rằng mình cũng là một trong số những hung thủ, nhưng trước tiên cô phải sống sót, trước tiên phải làm cho đám người đáng chết hơn mình phải chịu báo ứng.

Trong giọng nói của cô đã khôi phục vẻ bình thường: “Dung tiên sinh, hợp tác vui vẻ!”

Anh nhìn cô như tỏ ý khen ngợi: “Ngày mai tôi sẽ trở lại bàn luận kế hoạch chi tiết với cô. Trước mắt, việc cô cần làm chính là mau chóng hồi phục, sau đó khiến cho những kẻ kia không kịp trở tay. Vì thế, mong cô hãy làm cho bản thân khỏe lại càng sớm càng tốt.” Anh đứng lên, “Chúc ngủ ngon!”

Khóe miệng của cô giãn giãn, có thể coi như là một nụ cười. Cánh cửa sau khi anh đi nhẹ nhàng khép lại, căn phòng lại một lần nữa chìm trong tĩnh mịch.

Những đóa hoa Bách Hợp từ thung lũng tỏa ra hương thơm đặc trưng của nó.

Cô lại sống sót rồi.

Thế nhưng, ngày mai thì sao?

Không, cô không có ngày mai, ngày mai của cô vĩnh viễn cũng chỉ là bóng tối không thể trốn thoát...

Ngày xuất viện, Dung Hải Chính đến đón cô. Theo lệ thường, trước tiên anh tặng cho cô một bó hoa Bách Hợp lớn được hái từ thung lũng rồi mới mỉm cười bảo: “Khí sắc của cô hôm nay thật tốt.”

“Cảm ơn.” Lạc Mỹ nhận lấy bó hoa, tài xế nhanh chóng mở cửa cho bọn họ lên xe. Sau khi an tọa, anh đích thân mở ngăn tủ nhỏ trong xe, pha cho cô một tách cà phê.

“Cảm ơn.” Cô thắm hít sâu một hơi, hương thơm lâu ngày không ngửi thấy này khiến cô như bừng tỉnh.

“Tôi thay cô sắp xếp một chỗ ở khác, tôi đoán rằng cô muốn có một cuộc sống mới nên đã tự quyết định.”

“Cảm ơn, anh suy nghĩ thật chu đáo.” Cô khẽ nhấp một ngụm cà phê, “Tôi nghĩ anh có lẽ cũng đã thay tôi chuẩn bị mọi vật dụng mới trong nhà, với sự bài trí của anh, tôi nghĩ anh đã dọn đồ thư ký của mình, ngay cả những vật dụng hàng ngày cũng đã sửa soạn tươm tất cho tôi rồi.”

“Cô chỉ đoán đúng phân nửa thôi. Tôi không chuẩn bị cho cô đầy đủ đến thế đâu, bởi vì theo kế hoạch của tôi, cô chỉ ở trong nhà mới một đêm, sáng mai cô sẽ cùng tôi đi Paris.”

“Đi Paris à?” Cô thả tách cà phê xuống, thắc mắc hỏi.

Anh ngả lưng lên ghế, điềm nhiên nói: “Đi nghỉ phép. Gia tộc Ngôn Thị nhất định đã hay tin hai ta hợp tác, bọn họ có lẽ đang chuẩn bị đón tiếp hiệp khiêu chiến đầu tiên của tôi và cô, nhưng chúng ta sẽ tránh đi mũi nhọn của bọn họ, để họ đánh vào khoảng không trước.”

“Nhân lúc còn hăng hái, cố gắng một mạch cho xong việc” Cô giờ tách cà phê lên. “Cách hay!”

Anh nhìn cô bằng ánh mắt tán thưởng.

Bảy mươi hai giờ sau, bọn họ quả thật đã ngồi trên bờ trái sông Seine uống cà phê.

Thành phố vào mùa thu, sôi động và rực rỡ như một cô gái Paris đầy thời trang. Ngồi bên bờ sông, ngắm nhìn những công trình kiến trúc cổ phản chiếu giữa dòng, quang ảnh biến ảo, bóng nước hợp tan, phẳng phất như một bức tranh sơn dầu trừu tượng. Lạc Mỹ không khỏi tấm tắc: “Paris thật đẹp. Mùa xuân đã đẹp, hóa ra mùa thu cũng đẹp như vậy, nếu là mùa hè nhất định còn đẹp hơn.”

“Vậy đợi đến mùa hè sang năm chúng ta trở lại.” Dung Hải Chính thông dong nói. Anh đã đổi sang mặc áo phông, toàn bộ sự sắc bén lợi hại đều ẩn sau dáng vẻ nhàn hạ kia, thoạt trông cứ ung dung tự tại, trầm ổn và thâm sâu, chẳng hề lộ ra nửa phần sát khí vốn có của một kẻ đã lão luyện thương trường.

“Cô từng đến Paris vào mùa xuân rồi à?” Anh nhăm nháp cà phê, lơ đãng hỏi.

“Phải, mùa xuân hai năm trước, tôi và Ngôn Thiếu Tử vì công việc đã đến đây.” Nụ cười trên mặt cô tắt đi. “Chuyện cách đây đã lâu rồi.”

Anh thay đổi tư thế ngồi, đúng lúc có một cô gái bán hoa đi đến: “Monsieur, achetez un bouquet de fleur à ton amour” (Tiên sinh, mời ngài mua một nhánh hoa cho cô bạn gái xinh đẹp này nhé).

Anh chọn lấy một cành Bách Hợp, trả tiền rồi đưa cho Lạc Mỹ.

“Cảm ơn.”

“Hoa Bách Hợp biểu thị cho niềm vui trở lại, là mẹ đã bảo với tôi như thế.” Nụ cười trên mặt của anh tĩnh tại và ôn hòa, “Mẹ tôi thích nhất là hoa tươi, bà từng kể với tôi về ý nghĩa của rất nhiều loài hoa. Từ khi cô nhập viện đến giờ hầu như chưa từng nở nụ cười, tôi hy vọng rồi có một ngày cô sẽ vui trở lại.”

“Cảm ơn.” Cô đặt nhánh hoa ấy trước ngực mình.

Anh chợt bật cười: “Cô có phát hiện ra, từ mà cô nói với tôi nhiều nhất là gì hay không? Để tôi cho cô biết, là ‘Cảm ơn’. Trước đây cô đều nói: ‘Cảm ơn, 740 đồng’, còn bây giờ chỉ còn lại mỗi từ ‘Cảm ơn’ mà thôi.”

Cô cũng không nhịn được cười.

Còn anh thì dường như thở phào: “Đây là nụ cười tươi nhất mấy ngày nay của cô mà tôi trông thấy đấy.”

Cô lại nói: “Cảm ơn.”

Anh lắc đầu thở dài: “Cô xem, lại thế nữa rồi.” Cả hai đều phá lên cười vui vẻ.

Chợt một cơn gió nhẹ thổi qua, những tia nắng lấp lánh ánh vàng xuyên qua tán lá rậm rạp, như một cánh bướm vàng nhẹ nhàng đậu trên khuôn mặt người. Nơi xa, ai đó đang gắng giọng hát vang một bản tình ca, trên sông du thuyền lặng lẽ lướt qua, vô số du khách giơ máy ảnh lên chụp, du khách trên bờ cũng giơ máy ảnh lên chụp lại người trên thuyền... Gió thổi lá cây xào xạc, mùa thu mát lạnh, ngay cả bầu trời cũng xanh đến trong vắt... Mọi thứ ở nước ngoài đều đẹp dễ yên bình đến mức tựa như trong mơ...

Cô đưa tay gạt lọn tóc rối bên tai: “Tôi thật sự phải cảm ơn anh, thật lòng đấy.” Cô thành khẩn nói: “Cảm ơn anh đã làm mọi thứ vì tôi.”

Anh dùng một tay vuốt ve tách cà phê: “Nói mấy lời xa lạ ấy làm gì, chúng ta là bạn bè, không phải sao? Hơn nữa, hiện tại chúng ta là đồng minh với nhau.”

Cô dõi mắt nhìn xung quanh, thay đổi đề tài: “Nếu như về nước mở một tiệm cà phê lộ thiên như thế này dọc đường Trung Sơn, nhất định sẽ chẳng ai thèm ghé vào.”

“Đường Trung Sơn à?” Anh nhướn mày, “Như thế sẽ tiết kiệm được chi phí rất nhiều đấy, bởi vì cô chỉ cần chuẩn bị một cốc nước trong, lúc mang ra bàn cho khách, khói bụi của ô tô nhất định sẽ biến nó ra màu cà phê, cô có thể để dành được không ít hạt cà phê đấy.”

Cô không nhịn được liền phì cười. Cà phê dần nguội, gió lạnh phơ phất qua tóc mai khiến cho người ta cảm giác được sự sôi động và thuần túy của mùa thu Paris.

Tối đến, Dung Hải Chính tự mình lái xe, chở cô dạo cảnh đêm Paris. Lao đi vun vút dưới ánh đèn biển, hai người men theo dòng sông Seine, thăm quan viện thánh mẫu cổ xưa, bảo tàng Louvre, Khải Hoàn Môn, cuối cùng bọn họ lên tháp Eiffel, đứng trên đỉnh Paris ngắm thành phố về đêm.

Một rừng ngọn đèn biển chi chít, ánh đèn còn nhiều và rực rỡ hơn ánh sao khiến cho Lạc Mỹ không khỏi trầm trồ: “Paris thật vĩ đại!”

Dung Hải Chính hỏi: “Sao lại vĩ đại?”

“Bởi vì tất cả cảnh tượng tráng lệ này đều là do con người đắp xây mà thành, cho nên mới vĩ đại.” Cô tựa vào lan can tháp, từng cơn gió mạnh thổi tung mái tóc của cô, “Bàn tay tuyệt tác của tự nhiên đương nhiên vĩ đại, nhưng sự sáng tạo của con người còn vĩ đại hơn.”

Anh mỉm cười bảo: “Vậy tôi đoán, cô nhất định sẽ thích văn phòng của tôi ở Manhattan.”

Cô nhìn anh tỏ vẻ khó hiểu.

“Bởi vì nó cũng ở trên tầng cao nhất của một tòa cao ốc, có thể quan sát cả Manhattan. Đó là một thành phố với những ngôi nhà dựng đứng, từng tầng cao ốc trông như thủy tinh hoàn toàn do những ánh đèn lung linh trong suốt tạo thành, tựa như câu ‘lầu vàng gác ngọc’ trong văn chương của chúng ta.” Anh thay cô miêu tả ra một bức ảnh xinh đẹp, “Từ cửa sổ nhìn xuống, ngoạn mục vô cùng.”

Cô nghiêng nghiêng đầu, say sưa nhìn anh, bảo: “Hình như tôi đã tìm được một ông chủ vô cùng xa hoa rồi. Ở đỉnh cao ốc Manhattan còn có văn phòng... Nếu như bây giờ anh nói với tôi anh có một thành phố ở nơi nào đó trên thế giới này, thiết nghĩ tôi cũng không ngạc nhiên đâu.”

Anh bật cười, sửa lại mái tóc bị gió thổi loạn: “Chúng ta xuống đi, gió lớn rồi, coi chừng cảm lạnh.”

Paris muôn sắc muôn màu như vậy đấy, chỉ cần bạn có thời gian, nó sẽ có đủ vẻ đẹp cho bạn phát hiện, khám phá.

Tại một nơi hoa lệ như bảo tàng Lourve rất dễ khiến bạn quên lãng thời gian, ngồi thuyền ngoạn cảnh trên sông Seine lại càng có nhiều thứ để ngắm nhìn hơn, hoặc ngồi trên xe ngựa bốn bánh cổ xưa du ngoạn một vòng, hay có thể không đi đâu cả, cứ ở tại một quán cà phê ven đường gọi một tách cà phê, tán gẫu về giai thoại văn hào nào đó cách đây mấy trăm năm, một buổi chiều sẽ thoáng chốc trôi đi mà không hay biết, giống như trong những áng thơ ca vừa đẹp vừa buồn của Pháp có đoạn: thời giờ thấm thoát thoi đưa, nó đi đi mãi không chờ đợi ai.

Dung Hải Chính thực sự là một tay chơi có hạng, ở bên cạnh anh mãi mãi sẽ không bao giờ thấy nhàm chán. Anh chẳng những biết tiêu khiển mà còn là một kẻ tiêu khiển có đẳng cấp. Anh có rất nhiều thẻ vàng của các câu lạc bộ hạng nhất, bất cứ lúc nào cũng có thể đặt chỗ trước tại một nhà hàng tốt nhất hoặc danh tiếng nhất Paris. Lạc Mỹ theo anh quả thực chỉ có mỗi việc là xét duyệt mục lục những nhà hàng cao cấp trong cẩm nang Michelin (*). Dừng cơm trong phòng hội nghị sang trọng xa hoa, tuy chỉ có hơn hai mươi bàn, nhưng những vị khách ngồi cận bên cô thậm chí là cả những vị minh tinh nổi tiếng thế giới hoặc nhân vật tầm cỡ trong giới chính trị.

(chú: cẩm nang Michelin là cuốn cẩm nang nổi tiếng về ẩm thực do nước Anh biên soạn từ năm 1911)

Cô nhất thời thiếu kiên nhẫn, hạ giọng nói với anh bằng tiếng Trung: “Người bên cạnh có phải là Jean Reno không?” Còn anh thì lại thờ ơ như chẳng hề đoái hoài đến con người nổi tiếng ấy: “Không biết, ông ta là ai vậy?” Lạc Mỹ không dám trở mắt nhìn lâu, đành vui đùa ăn ngấu nghiến, cố nhịn không nhìn trộm vị thần tượng từ lâu trên màn ảnh này nữa. Việc đó thôi thì cũng cho qua, mà Dung Hải Chính thì chẳng hiểu từ đâu lại biết được bên trong những con hẻm ngoằn ngoèo vắng vẻ này lại ẩn chứa khá nhiều nhà hàng ngầm chính thống vô cùng hiếm lạ, anh dẫn theo cô đến ăn cùng đám công nhân người Pháp vừa tan ca, thưởng thức hương vị thơm lừng của món cá hồi nướng ngon nhất trần đời.

Mỗi ngày ngoài việc du lịch, tham quan, mua sắm, chụp ảnh, hai người chẳng làm gì khác. Họ thường thức đủ loại kem cốc, đến tiệm bánh mỳ cùng xếp hàng với những người Pháp để mua loại bánh mỳ dài chính thống được làm bằng tay, ở quảng trường cho bồ câu ăn bông ngô... Những việc ấy trở thành những chuyện nghiêm túc nhất, thậm chí hôm nay cô còn nảy ra ý định để cho họa sĩ trên phố vẽ lại chân dung của mình và Dung Hải Chính.

Làm người mẫu thì không thể động đây, vì thế hai người đành nói chuyện phiếm với nhau. Dung Hải Chính bảo: “Paris tuy phồn hoa, nhưng ở nước Pháp vẫn còn rất nhiều nơi tương tự như vậy, nhất là vùng Riviera (*), tôi có một căn hộ tại Saint Jean Cap Ferrat... Điều tuyệt vời nhất là, nơi ấy có vô số món ăn ngon.”

(chú: vùng dọc bờ Địa Trung Hải của miền đông nam nước Pháp, Mônacô và đông bắc Italia, nổi tiếng về khí hậu và vẻ đẹp, có nhiều nơi nghỉ mát)

Anh đối với thức ăn vô cùng kén chọn, xem “ăn” là việc quan trọng hàng đầu, đây chính là điểm kỳ quái nhất của anh. Thật ra Lạc Mỹ có thể giải thích được, con người luôn có những thú vui đặc biệt của riêng mình, ai cũng không ngoại lệ.

Ban ngày ở bên Dung Hải Chính, cô thật sự có thể tạm thời quên đi tất cả nỗi đau thâm lặng, nhưng vào mỗi buổi tối, cô lại luôn bị cơn ác mộng đeo bám không ngừng nghỉ. Mỗi lần cô thét lên rồi tỉnh dậy khỏi ác mộng là một lần cô không dám trở về giường nằm nữa. Cô sợ hãi đêm tối, sợ hãi giấc ngủ, vì Lạc Y luôn

ở nơi ấy chờ cô, đeo đẳng cô. Lạc Mỹ vĩnh viễn không thể thoát được, không giã giụa được, không hô hấp được, chỉ có nỗi tuyệt vọng và hoảng sợ xuyên suốt.

Cho nên, chỉ có trong bóng đêm cô tịch, khi cả Paris đều đã say ngủ, cô mới một mình tỉnh lại, từng giây từng phút chờ đợi trời sáng.

Đêm hôm nay, lại một đêm không ngủ, cô một mình đứng trên ban-công khách sạn, nhìn ánh đèn xe chỉ chít uốn lượn như một dòng sông trên đại lộ Des Champs-Élysées, không khỏi phát ra một tiếng trầm ngâm thở dài.

Chợt lúc này, cô nghe thấy tiếng Dung Hải Chính: “Trễ như vậy rồi, sao cô còn chưa ngủ?”

Cô hoảng hốt quay đầu nhìn sang, bên ban-công lân cận, anh đang đứng tại đó khẽ mỉm cười nhìn cô. Hóa ra phòng kề nhau thì ban công cũng kề nhau.

Cô không nhận được cười: “Chẳng phải anh cũng chưa ngủ hay sao?”

Anh nói: “Tôi mắc chứng mất ngủ nghiêm trọng, toàn nhờ vào thuốc an thần, hôm nay trùng khớp vừa ăn xong, cho nên đành ra đây đếm sao thôi.”

Cô trả lời: “Vậy xem như chúng ta là những người đồng cảnh ngộ rồi.”

Anh lại cười hỏi cô: “Cô qua đây ngồi được không? Để tôi pha một bình cà phê, chúng ta từ từ uống cho qua đêm dài.”

Cô không nghĩ ngợi gì đáp ngay: “Được thôi.”

Phòng anh và phòng cô sát vách nhau, cô vừa ra khỏi phòng, anh đã mở sẵn cửa đón cô.

“Mà pha cà phê ra sao nhỉ? Tôi xưa nay chỉ biết uống.”

Cô cũng lộ ra dáng vẻ tiu nghỉu: “Không xong rồi, tôi cũng chỉ biết uống thôi.”

Anh nói: “Hết cách rồi, đành nhận thôi. À tôi có rượu trắng, cô muốn thử không?” Rồi không đợi cô trả lời, anh liền lôi trong thùng đá ra một chai rượu, rót ra hai ly rồi đưa cho cô một ly.

Cô xem nhãn hiệu trên thân chai: CHATEAU D'YQUEM 1982, liền không khỏi mỉm cười, người đàn ông này thật không những là người giàu có thông thường mà còn là kẻ có vị giác rất chuẩn.

Cô hỏi: “Khi nào chúng ta trở về?”

Anh đáp: “Qua mấy hôm nữa, tôi hy vọng vào ngày giỗ của mẹ tôi, gia tộc Ngôn Thị sẽ biết thế nào là nỗi đau tột cùng.”

Cô cúi đầu, làn tóc rối rủ cả xuống, cô đưa tay vén lại, hỏi: “Mẹ của anh qua đời bao lâu rồi?”

“Hai mươi năm.” Ánh mắt anh lạnh dần. “Tròn hai mươi năm rồi.”

Cảm giác được cô đang nhìn mình, ánh mắt sắc bén của anh thoáng chốc đã ẩn đi, giọng nói cũng trở lại bình thản: “Chuyện đã lâu lắm rồi, cô có muốn nghe hay không?”

Cô cẩn nhẹ lấy miệng ly, bảo: “Nếu anh không muốn nói thì cũng không nhất thiết phải cho tôi biết.”

“Không có gì.” Anh lại rót thêm cho mình đầy ly rượu, “Chuyện đã qua lâu lắm rồi mà.” Anh nhấp một ngụm rượu, tiếp lời: “Nhà bà ngoại tôi ở Vân Sơn, sinh sống chủ yếu dựa vào việc trồng hoa. Mẹ của tôi thuở ấy thường giúp ông ngoại tôi đi bán hoa, về sau gặp được Ngôn Chính Kiệt. Một người là phường bán hoa, một kẻ là danh gia vọng tộc, ai cũng có thể hình dung được chuyện xảy ra thế nào. Vì có tôi, Ngôn Chính Kiệt không thể không mang mẹ tôi về nhà, khi ấy ông ta đã có ba người vợ. Mẹ tôi vẫn ngỡ, Ngôn Chính Kiệt sẽ làm theo lời thề son sắt mà ông ta từng hứa, rằng sẽ mang đến hạnh phúc cho bà. Nào ngờ đâu hồng nhan chưa tàn mà mệnh đã bạc, khắp trên dưới gia tộc, ai nấy đều lấy việc khinh miệt một người con gái thấp kém như bà ra làm trò đùa, chưa được vài năm mẹ tôi đã rầu rĩ phát bệnh, vừa bệnh thì đã không gượng dậy nổi, những kẻ đó càng không thêm kiêng dè ai nữa, thường xuyên đứng trước giường bệnh mà nhục mạ hai mẹ con chúng tôi. Mẹ tôi vừa qua đời, ba người vợ của Ngôn Chính Kiệt đều đồng loạt ở

trước mặt ông ta thêu dệt, nói tôi lai lịch không rõ ràng, là loại con hoang. Sau thời gian dài, Ngôn Chính Kiệt cũng tin là thật, đuổi tôi đến nước Mỹ, không quan tâm đến sự sống chết của tôi nữa.”

“Khi đó anh bao nhiêu tuổi?”

“Mười ba.”

Cô chăm chú nhìn anh, giọng của anh bình thản như thể vừa kể một câu chuyện không liên quan gì đến mình, nhưng cô đã nhìn ra được nỗi thương tổn không thể phai nhạt ẩn đằng sau vẻ tĩnh tại của anh. Bất giác cô cắn mạnh lên miệng ly.

“Được rồi.” Anh lại rót tiếp rượu cho mình, “Đến lượt cô kể đấy.”

Lạc Mỹ thoáng ngẩn người, hỏi: “Kể cái gì?”

“Kể lại chuyện cũ của cô, tất nhiên nếu cô không muốn kể cũng không sao.” Anh ngồi xuống thăm, “Quá khứ đã qua đi rồi.”

“Chuyện cũ của tôi anh biết rõ mà.” Cô đột nhiên có cảm giác buồn cười, có lẽ vì đã uống khá nhiều rượu, “Bây giờ ngẫm lại hết như một giấc mộng, chẳng còn chút ý nghĩa nào nữa.”

Anh uống cạn rượu trong chén, trên mặt cũng lộ ra nét cười: “Việc đời như một giấc mộng, kiếp người được mấy lúc vui.” Anh lại rót thêm rượu, “Nên vì câu nói này mà cạn một ly.”

Cô cùng anh chạm ly, một hơi uống cạn, nhưng lại sắc đến phát ho, cổ họng vừa đắng vừa cay khiến cô muốn chảy nước mắt. Ngẫm đi nghĩ lại câu nói “Việc đời như một giấc mộng, kiếp người được mấy lúc vui” hết như đang miêu tả mình vậy. Nhớ hôm nào, cô còn hoạt bát nói cười trong hôn lễ của Ngôn Thiếu Tử và Lạc Y, ngày đó quan khách đông nghịt, phóng viên chen kín, cô còn hoan hỉ hạnh phúc ngắm nhìn đôi uyên ương, sao mới chớp mắt đó mà trời đất đã sụp đổ. Mọi niềm tin cô có cũng đều tan thành mây khói, mãi mãi không vãn hồi được nữa.

Lòng cô từng cơn chua xót, men say cũng bốc lên, trời và đất lúc ẩn lúc hiện trước mắt, quay cuồng đến mức cô choáng váng đầu óc. Cô lắc lắc đầu, bầu chặt lấy thành ly.

“Đừng bầu nữa.” Anh lấy chiếc ly trong tay cô ra, “Nếu không tôi sẽ ganh tỵ với nó mất.”

Lạc Mỹ chỉ ngây ra nhìn anh, anh nói gì thế kia? Anh ganh tỵ với cái ly để làm gì?

Có lẽ là ma lực của rượu ngọt, có lẽ vì ngọn đèn bên trong phòng, hoặc vì Paris đang say ngủ ngoài kia đã mê hoặc cô. Dù sao, cô cũng rõ ràng cảm nhận được ánh mắt của anh dường như đang ngày càng dụ dỗ.

Cô không dám xác định, bởi vì anh đã cách cô rất gần rồi, gần đến mức đôi mắt cô không tài nào điều tiết được tiêu cự thích hợp.

“Lạc Mỹ.” Anh thấp giọng như thủ thi gọi tên cô. Đây là lần đầu tiên anh gọi cô như vậy. Trước đây anh đều gọi cô là “Quan tiểu thư”. Anh cách cô càng lúc càng gần hơn, gần đến mức cô nhắm mắt lại, bởi vì đôi mắt đang mở lớn của anh khiến cô nảy sinh một cảm giác hồi hộp khó tả. Cảm giác ấm áp bao phủ lấy cô, cô chỉ khẽ giãy giụa một chút, đẩy ngã thùng đá đặt trên mặt thảm bên cạnh. Cô nghe tiếng vụn nước đá rải lên sàn, còn có thanh âm ồ ọc của dịch rượu tràn ra mặt đất.

“Rượu tràn rồi.” Cô nhắc.

“Cứ để nó tràn đi.”

5. Chương 05

Chương 5

Sáng hôm sau, Lạc Mỹ xuống con phố Hòa Bình nổi tiếng, cắt đi mái tóc dài chấm vai của mình, đổi thành một kiểu tóc ngắn trang nhã.

“Để tóc dài không đẹp hay sao?” Dung Hải Chính tỏ vẻ khó hiểu hỏi cô.

“Tôi muốn thử xem hình dạng của tôi khi để tóc ngắn thế nào.” Khóe miệng của cô cong lên, lộ ra một nụ cười duyên dáng, “Sao vậy, anh cảm thấy không đẹp à?”

“Không phải, rất đẹp là đằng khác.” Anh ngập ngừng một chút rồi hỏi cô, “Cô có muốn mua chút gì không? Tiffany(*) cách nơi này cũng không xa.”

(chú: nhân hàng trang sức nổi tiếng thế giới)

Cô thở dài hỏi: “Vì chuyện ngày hôm qua mà anh cảm thấy xấu hổ à? Anh phải tiêu một khoảng tiền lớn hoặc mua vài món trang sức cho tôi mới có thể an lòng ư?”

Anh đáp: “Tôi chỉ nghĩ rằng cô sẽ thích...”

Anh nghĩ hay thật! Lạc Mỹ cảm giác nếu cô mà không ở thẩm mỹ viện thì đã gần như nổi giận mất rồi. Cô cảm nhận được ẩn ý bên trong câu nói ấy, anh tưởng rằng cô là ai? Là gái gọi cao cấp à?

Mặt sa sầm rời khỏi thẩm mỹ viện, cô vớ tay gọi taxi, một mình trở về khách sạn. Thế nhưng anh lại đến phòng cô trước một bước để chờ đợi cô.

“Lạc Mỹ.”

Cô thả túi xách rồi ngồi xuống mở TV.

“Lạc Mỹ.” Anh đứng trước mặt, chắn hết tầm mắt của cô, “Tôi không rõ tại sao cô lại tức giận. OK, hôm nay là tôi không đúng, nhưng tôi tuyệt đối không có ý gì khác với cô, chỉ là mấy ngày nữa chúng ta sẽ trở về, tôi thấy cô chưa mua gì cả nên mới hỏi một tiếng.”

Cô cúi đầu, lặng lẽ đan chặt mười ngón tay vào nhau, đôi cánh tay vốn trắng ngần vì dùng lực nên đốt tay đã thoáng chuyển sang màu tái nhợt. Anh ngồi sụp xuống, nắm lấy bàn tay cô: “Sáng sớm hôm nay tôi nghĩ muốn cùng cô kết hôn nhưng cô không đồng ý. Tôi không biết tôi có điểm nào không tốt khiến cho cô từ chối, nhưng tôi tuyệt đối thật lòng thật dạ, không hề có ý nghĩ nào xem thường cô cả.”

Lạc Mỹ lại mỉm cười: “Xem anh kia, nói đến mức cả tôi cũng phải xấu hổ lây. Chúng ta đều là người trưởng thành cả, không cần vì chuyện của tôi hôm qua mà kết hôn đâu. Tâm tình của tôi không tốt, mong anh tha lỗi, chúng ta rút cuộc chỉ là đối tác có cùng chung kẻ thù thôi mà.”

Dung Hải Chính cũng bật cười.

Cuối cùng họ cũng cùng nhau đi dạo phố, nhưng trong lòng Lạc Mỹ vẫn chất chứa một nỗi niềm khác lạ. Cô thấy gì thì mua đó, hết như đang giận dỗi, lại càng tỏ ra đáng vẻ của một người hám của, sắm sửa liên tục mãi đến khi hoàng hôn mới trở về khách sạn, báo hại tài xế và nhân viên tạp vụ phải khệ nệ khiêng cả đồng hàng hóa, trái một túi, phải một túi, giúp cô mang vào trong phòng.

Lạc Mỹ lúc này mới nói với anh: “Anh vừa lòng chưa, con người tôi không tiêu phí thì thôi, chứ tiêu rồi thì tốn cả đồng tiền đủ cho anh phải xót ruột đấy.”

Nhưng anh chỉ mỉm cười: “Xót ruột thì không có, chỉ có xót đôi chân mà thôi.”

Lạc Mỹ không thêm nói lý với anh, hất bỏ đôi giày cao gót, chân không bước đến khuấy rượu champagne. Những chiếc túi lớn túi nhỏ chất đống trên mặt đất, cô cũng chẳng buồn để mắt đến.

Anh nói: “Lạc Mỹ, nói thật, vì sao cô không chịu lấy tôi chứ? Chúng ta có cùng một mục tiêu, có cùng chung sở thích, hơn nữa con người của tôi cũng không đến nỗi nào.”

Lạc Mỹ nói: “Chính vì như thế, tôi mới không thể lấy anh được. Anh chưa từng nghe nói hay sao, thứ tốt nhất là thứ chúng ta không nên dùng mà phải từ từ ngắm nghía, ngắm nghía ở đây chính là đứng từ xa quan sát.”

Anh bảo: “Tôi đang nói nghiêm túc đấy. Cô nghĩ lại xem, nếu như đôi ta lấy nhau, đó sẽ là một đả kích nặng nề đối với gia tộc Ngôn Thị.”

Lạc Mỹ sững sờ, chậm chậm xoay người lại, có phần ngỡ ngàng nhìn anh: “Vậy ra đây là lý do anh muốn kết hôn cùng tôi?”

“Đương nhiên.” Anh lơ đãng nói, “Dù sao tôi cũng không để ý đến hôn nhân của tôi sẽ như thế nào, cô cũng thế phải không? Mục đích mà chúng ta còn tồn tại chính là vì báo thù, chỉ cần có lợi cho việc báo thù vậy thì tại sao chúng ta lại không làm?”

Cô siết chặt ly rượu, gần như muốn bóp vỡ vành ly bằng thủy tinh trong suốt kia, nhưng cô căn bản không hề cảm thấy đau đớn nào trong lòng cả. Báo thù, đúng vậy, đó là lý do cô sống sót, lý do quan trọng nhất.

Cô tỏ ra bình tĩnh và khách quan hỏi: “Anh cho rằng sẽ hiệu quả không?”

“Đương nhiên là hiệu quả.” Anh đáp. “Thứ nhất, gia tộc Ngôn Thị sẽ nhận ra sự kết hợp của chúng ta là không thể phá hoại được. Thứ nhì, cô có thể danh chính ngôn thuận bước vào hội đồng quản trị Thường Hân. Thứ ba, với thân phận Dung phu nhân, ở rất nhiều phương diện cô sẽ có thêm nhiều thuận lợi để giúp đỡ tôi.”

Lạc Mỹ hít sâu vào một hơi, trong đầu cô vì lợi ích được - mất đang kịch liệt tranh đấu với nhau. Phải, nếu như cô kết hôn với anh rồi, cô sẽ đạt được nhiều thứ có lợi; về phần “mất”, cô đã chẳng còn gì để mất nữa, mà đã không còn gì để mất, cô còn lần nữa làm gì?

Nhưng bởi vì được nhiều hơn mất, cho nên cô mới chần chừ. Trong hiệu quả là lợi ích kinh doanh, trong kế hoạch khôn khéo của một thương gia như anh, làm sao mà không có lợi nhuận cho được?

Cô hỏi: “Vậy còn anh thì sao? Anh có điểm gì tốt?”

Anh nhún vai bảo: “Xem ra cô thật sự là người có đầu óc kinh doanh bậc nhất, điều kiện cao đến như vậy trái lại càng làm cho cô sợ bị mắc bẫy. Được rồi, nói thật, tôi trân trọng cô, cô có đủ sáng suốt, lại không có lòng tham. Tôi nghĩ người vợ của tôi phải giống như vậy, vì tôi sống trên thương trường, người bạn đời thân mật nhất của mình phải hội đủ yếu tố như vậy, cô hiểu không?”

Cô chậm chậm gật gù: “Ồ, vậy xem ra tôi phải ký vào một bản khế ước chung thân rồi.”

Anh bảo: “Không đâu, tôi là người dân chủ, chúng ta có thể ký một bản hợp đồng tương đối thoải mái. Chỉ cần giữa hai bên có một bên yêu cầu chấm dứt cam kết là có thể chấm dứt ngay, ý của cô thế nào?”

Cô chỉ lưỡng lự vài giây rồi nói: “Thành giá!”

Anh cau mày: “Tôi không thích từ này.”

Lạc Mỹ cười: “Tôi thích, bởi vì nó dứt khoát rõ ràng, không hề dài dòng ướm ắt.”

Bọn họ gần như cử hành hôn lễ một cách vội vàng trong một gian giáo đường nhỏ xíu ở thành phố Paris, những người chứng hôn chỉ là những kẻ tạm thời tìm được trên đường, đến nỗi vị mục sư nghi ngờ hai người bọn họ phải chăng chính là Romeo và Juliet đang cùng nhau bỏ trốn.

Nhưng dù sao thì bọn họ cuối cùng cũng đã kết hôn.

Vốn dĩ, Dung Hải Chính đề nghị sau khi trở về nước mới cử hành hôn lễ, nhưng Lạc Mỹ lại kiên quyết ở lại Pháp kết hôn.

“Như vậy mới tạo được sự bất ngờ.” Lạc Mỹ nói, “Chúng ta một khi về nước, có thể đánh phủ đầu bọn họ ngay.”

Dung Hải Chính cho là có lý, nhưng trong thâm tâm Lạc Mỹ, vào những buổi tối cô trần trọc trên giường, cô hiểu quá rõ rằng mình rất sợ viễn cảnh kết hôn. Cô sợ cái không khí vô cùng trang trọng khi ấy, sợ vị mục sư uy nghiêm hỏi cô có thật sự yêu Dung Hải Chính hay không. Hôn nhân giữa cô với anh chỉ là thủ đoạn lợi dụng lẫn nhau. Sâu thẳm trong tâm linh mỗi con người luôn có một vị thần linh mà bản thân thật sự tin thờ, mà cô lại đang sợ hãi sự chất vấn của vị thần ấy.

Quan trọng hơn là cô hoài nghi chính mình liệu có trốn chạy khỏi buổi hôn lễ hoặc sẽ nói ra ba từ “Không đồng ý” hay không.

Hơn nữa, hôn lễ của Lạc Y dường như vẫn còn rành rành trước mắt, cô thật sự không có dũng khí tự tổ chức một buổi hôn lễ trong nước cho riêng mình. Dựa vào tác phong của anh trước nay cùng với tình cảnh của bọn họ bấy giờ, buổi hôn lễ kia nhất định sẽ đặc biệt long trọng đình đám, khiến cho cô không khỏi sợ hãi.

Thế nên, cô khe khẽ thở dài, lặng lẽ vuốt ve chiếc nhẫn đeo trên ngón áp út mà anh vừa vung tay quá trán, mười hai ca-ra vừa vặn khắp đều, đeo trên ngón tay lóng lánh rực rỡ, nói theo Diệc Thư (*) thì thật giống một quân bài mặt chược. Anh vốn là thành viên Vip của một cửa hàng nổi tiếng xa gần, ông chủ cửa hàng trang sức ấy từ lúc bọn họ vừa bước vào cửa thì đã don đả cung kính, về sau còn hết lời khen tặng: “Phu nhân đúng là có mắt tinh đời.” Thật ra không phải ông ta khen cô biết chọn nhẫn mà là khen cô biết chọn chồng.

(chú: nữ văn sĩ nổi tiếng của Hong Kong về tiểu thuyết tình cảm)

Dung Hải Chính hẳn nhiên có nhiều tiền hơn cả sự tưởng tượng của cô. Bởi vì lúc làm giấy đăng ký kết hôn, luật sư của anh tương đối không vui, thậm chí còn ở trước mặt cô nói không chút e dè: “Dung tiên sinh, cho phép tôi nhắc nhở ngài lần cuối, ngài chưa ký tên vào thỏa thuận tài sản trước khi kết hôn.” Cô không hề nổi giận, còn anh thì chỉ mỉm cười với vị luật sư người Anh cố chấp ấy: “Cảm ơn anh, tôi biết rồi.”

Mấy tháng trước lúc ngồi trong xe của Ngôn Thiệu Lệ, cô từng suy nghĩ đến việc trên tay đeo nhẫn liệu có quen hay không, ngờ đâu đến nay thật sự đã có ngày này.

Cô lại thở dài thườn thượt, nhắm nghiền hai mắt, vùi mặt vào đầu gối.

Trong cơn mông lung, cô thấy mình đã trở về nhà, cha cô đang nấu cơm trong bếp còn Lạc Y đang ở tại phòng khách xem TV. Cô vui vẻ bước đến nhưng Lạc Y lại không hề trông thấy cô, cô liên tục gọi cô, nhưng Lạc Y không hề để tâm đến. Cô xoay người tìm cha mình, chẳng ngờ ông cũng không quan tâm tới cô, hệt như cô là vô hình vậy. Cô quỳnh đến độ phát khóc, bỗng đâu lúc ấy, Lạc Y cả người đầy máu xuất hiện trước mặt cô, trên mặt bầy nhầy máu thịt. Cô sợ đến thét lên, nhưng Lạc Y đã vươn tay đến túm lấy cô, lạnh lùng nói: “Là chị đã hại chết tôi, chị hai, tại sao? Tại sao vậy?”

Cô ôm lấy đầu cố sức thét to, nhưng cánh tay đầm đìa máu của Lạc Y vẫn vươn tới, vươn tới...

Cô bị lay tỉnh, ngơ ngác nhìn quanh, sau đó mới nhận ra Dung Hải Chính đang lo lắng nhìn mình. Anh hỏi: “Cô mơ gì mà hoảng sợ đến mức vừa khóc vừa la thét?”

Cô mù mờ lắc đầu. Anh bảo: “Đầu cô toát đầy mồ hôi kìa.” Nói rồi anh đứng dậy đi lấy khăn khô đến cho cô, lại rót thêm một ly nước cho cô uống.

Cô sau cùng cũng lấy lại sức lực, bảo: “Làm anh thức giấc rồi.”

Anh chỉ mỉm cười: “Không sao.” Rồi dịu dàng vỗ về lưng cô: “Ngủ đi.”

Cô không dám ngủ lại, cô phát hiện anh cũng không đi ngủ, thế nên cô hỏi: “Sao vậy?”

“Tôi đã từng nói với cô về chứng mất ngủ của mình mà.” Anh nói: “Mà cô còn chưa nói gì về giấc mơ của mình mà.”

Cô chần chờ một chút rồi bảo: “Tôi mơ thấy Lạc Y.”

Anh hỏi: “Cô thường xuyên mơ thấy cô ấy à?”

“Phải, gần như mỗi đêm.” Cô khẽ run rẩy, “Tôi không thoát ra được.”

“Cô thoát được mà.” Giọng anh không nhanh không chậm, như có tác dụng trấn an vô cùng kỳ diệu, “Chỉ cần cô nghĩ, mọi chuyện dù sao cũng đã xảy ra, cô không cách nào cứu vãn được, cho nên không cần suy nghĩ nữa, hoặc là ngày mai hãy suy nghĩ tiếp, hôm nay đừng nên nghĩ ngợi gì cả, cô phải đi ngủ thôi.”

Vòng tay của anh ấm áp, cô chậm chậm khép mắt lại, nói: “Trước khi kết hôn tôi đã không nói cho anh biết, xin lỗi vì đã đánh thức anh.”

Anh khẽ “ưm” một tiếng, cô tựa đầu vào nơi ấm áp ấy, không lâu sau lại thiếp đi lần nữa.

Kỳ lạ thay, lần này cô yên ổn ngủ đến tận trời sáng, mãi cho tới khi Dung Hải Chính đánh thức cô dậy.

“Đến giờ cơm trưa rồi.” Anh lôi cô ra khỏi chiếc chăn lớn đang đắp, “Mau tỉnh đi nào.”

Cô cầu nhàu một tiếng, giấc ngủ hiếm có này khiến cho cô lưu luyến, lại tiếp tục chui vào trong chăn ấm.

“Mười hai giờ rồi.” Anh một lần nữa lôi cô ra, “Ngủ nữa sẽ đói hư cái dạ dày của cô đó.”

Cô cố rụt người vào trong, hệt như một con ốc biển chỉ muốn thu người vào vỏ, thế nhưng anh lại cù lét cô, bóp mũi cô khiến cô không tài nào ngủ tiếp được.

“Đừng phá mà!” Cô đột nhiên mở choàng mắt ra, ngỡ đâu bị gương mặt đặc biệt của Dung Hải Chính dọa cho nhảy dựng lên.

“Sao nào? Hôm nay tôi rất đẹp trai đúng không?” Anh hỏi.

“Không phải,” Cô đáp, “là rất xấu xí.”

Nghe vậy, anh giơ gối lên ra vẻ muốn đánh cô, cô để mặc chân trần nhảy xuống đất chạy trốn, nhưng anh mỉm cười đuổi theo và bắt được, sau đó cúi xuống trao cho cô một nụ hôn. Nụ hôn của anh mang theo hương bạc hà mát lạnh hòa lẫn mùi thuốc lá, người đàn ông này có một hơi thở rất đặc biệt, mang lại cho cô một cảm giác kỳ lạ, nửa hồi hộp, nửa an tâm, phảng phất như đây thật sự là tuần trăng mật trong cổ tích vậy.

Bọn họ không ở lại Pais hưởng trọn tuần trăng mật. Trên thực tế, sau khi kết hôn xong, bọn họ chỉ lưu lại ở đó hai tuần rồi lên đường về nước.

Dung Hải Chính trước đó mấy ngày đã sớm gọi điện thoại về nước, căn dặn thư ký của anh đến lúc ấy ra sân bay đón tiếp anh và bà chủ Dung.

Viên thư ký ngẩn ra một lúc, chừng như ngạc nhiên không hiểu ông chủ đi du lịch thế nào mà lại dẫn theo về một bà chủ mới, nhưng anh ta là người được một tay Dung Hải Chính huấn luyện, tuyệt không hỏi nhiều, chỉ biết đồng ý với mỗi từ: “Vâng” Rồi mới xin ý kiến: “Nếu đã cùng phu nhân trở về, như vậy ngài vẫn ở tại khách sạn hay sao?”

Dung Hải Chính nói: “Không ở lại khách sạn nữa, khách sạn không tiện.”

Viên thư ký là người vô cùng chu đáo, cho nên hỏi: “Vậy tạm thời ngài ở lại căn hộ của công ty tại Tân Hải được không?”

Dung Hải Chính đồng ý, vì vậy sau khi xuống máy bay về nước, bọn họ liền đi đến Tân Hải.

Căn hộ trên vừa được công ty bất động sản do anh đứng tên xây dựng nên, đang trong giai đoạn rao bán. Thư ký của Dung Hải Chính vô cùng giỏi giang, chỉ trong mấy ngày đã bố trí đầy đủ mọi vật dụng cần thiết, ngay cả tài xế và người giúp việc cũng đều sắp xếp ổn thỏa.

Lạc Mỹ vừa bước xuống xe, trông thấy căn hộ ngăn nắp xinh xắn thì đã thích thú đến ba phần, bước vào trong quan sát thì càng cao hứng hơn nữa bởi đập vào mắt cô là những chậu cây xanh thắm đáng yêu, một bộ bàn ghế không vương chút bụi.

Lên lầu, vừa vào phòng ngủ cô đã cảm thấy rất tuyệt. Hóa ra cả trần phòng ngủ đều được làm bằng thủy tinh cường lực trong suốt, hợp cùng tấm kính chắn sáng có thể đóng mở, hệt như một căn phòng pha lê trong cổ tích.

“Buổi tối, nằm trên giường có thể ngắm sao.” Dung Hải Chính nói, trông thấy bộ dạng thích thú của cô liền bông đùa: “Mau tặng bao lì xì tặng cho Tôn Bách Chiêu đi, xem ra anh ta rất biết lấy lòng bà chủ của mình đấy.”

Lạc Mỹ không khỏi liếc mắt nhìn Dung Hải Chính, còn Tôn Bách Chiêu ở bên cạnh thì lại như đang nhìn thấy truyện Nghìn lẻ một đêm, vì Dung Hải Chính quản lý thuộc cấp rất nghiêm, trước nay đều nói năng thận trọng, cho nên khi chứng kiến anh nói cười cùng Lạc Mỹ, trong lòng Tôn Bách Chiêu cho rằng ông chủ

đã rơi vào lưới tình nên mới vội vã kết hôn. Trước kia anh ta luôn cảm giác ông chủ mà mình biết có lòng dạ sắt đá, nay xem ra chân mạng thiên tử vừa xuất hiện, sắt đá cũng hóa thành mềm dẻo.

Sáng hôm sau Lạc Mỹ thức dậy, đầu tiên rửa mặt trang điểm, sau đó chọn một bộ trang phục công sở màu cà phê. Dung Hải Chính trước nay thường dậy muộn, lúc này mới xuống giường, trông thấy dáng vẻ của cô liền chọc: “Sao thế, đi phỏng vấn xin việc hay muốn cho người ta ngắm vậy?”

Lạc Mỹ nói: “Ngày đầu đi làm, tôi đương nhiên phải thận trọng rồi.” Cô lại hỏi, “Tôi quên hỏi anh, anh nắm trong tay bao nhiêu cổ phần của Thường Hân?”

Dung Hải Chính đã bước vào buồng vệ sinh để rửa mặt: “Đợi lát nữa hãy nói.”

Lạc Mỹ đuổi theo vào: “Không được dùng bàn chải đánh răng của tôi.” Trông thấy vật anh đang cầm trên tay chính là đồ của mình, cô giận dữ nói: “Sao anh lại có thói quen xấu như vậy? Anh không có bàn chải của riêng mình hay sao?”

Anh cười híp mắt: “Bà xã à, mới sáng sớm mà tức giận sẽ có nếp nhăn đó.”

Lạc Mỹ phớt lờ anh, đi đến phòng chứa đồ chọn lấy một chiếc túi xách hợp với trang phục, bảo: “Chúng ta hôm nào tranh thủ thời gian đi chụp vài bức ảnh lưu niệm nhé? Ngày hôm qua chị tư giúp việc có hỏi tôi, tại sao không thấy ảnh cưới của chúng ta ở đâu cả, tôi nói để cả ở Pháp không mang theo về.”

Nghe trong buồng vệ sinh chỉ có tiếng rè rè của máy cạo râu, cô liền cao giọng hơn một tí: “Dung tiên sinh, anh có nghe hay không vậy?”

“Tôi thích người nhà gọi tôi là giám đốc Dung hơn.” Dung Hải Chính cuối cùng cũng xuất hiện ở trước cửa buồng vệ sinh, nửa đùa nửa thật nói.

“Vâng, giám đốc Dung.” Lạc Mỹ mở tủ quần áo ra, với tay rút lấy một chiếc cà-vạt, “Thứ này rất cân xứng với trang phục của tôi.”

Anh nhướn nhướn mày: “Sao phải mặc áo tình nhân chứ?” Anh nhận lấy cà-vạt từ tay cô, bắt đầu thắt nút.

“Như vậy sẽ khiến người ta ấn tượng rằng chúng ta là một đôi vợ chồng đầm ấm.” Lạc Mỹ vừa nói, vừa thay anh chỉnh lại nút thắt cà-vạt cho thật đẹp.

Anh nắm lấy tay cô hỏi: “Chúng ta không đầm ấm hay sao?”

Cô không trả lời, chỉ nhắc: “Xuống lầu ăn cơm thôi.”

Bữa sáng được làm theo kiểu Tây, Lạc Mỹ sáng sớm thức dậy ăn không quen những món này, cô gạt bỏ mớ thịt muối trong sandwich, ăn hết ổ bánh mì rồi uống qua quýt một cốc sữa. Dung Hải Chính vừa đọc báo sáng vừa ăn bánh, sau đó hai người lên xe đến công ty.

Theo lệ thường, bọn họ gặp phải kẹt xe.

Đường tắc đến nước chảy cũng không thông, Lạc Mỹ thản nhiên như không, cầm lấy tờ báo sáng chuẩn bị sẵn trên xe lên đọc, ánh mắt quanh quẩn trong trang tin tức giải trí đầy màu sắc: “Chúng ta ở Tân Hải không phải cách hay đâu, mỗi sáng sớm đoạn đường này luôn bị kẹt xe.”

Dung Hải Chính nói: “Chẳng bao lâu nữa đâu, chúng ta có thể chuyển đến Bình Sơn để ở rồi.”

Lạc Mỹ gấp tờ báo lại, hỏi: “Anh thật sự tự tin mua đứt nhà tổ của gia tộc Ngôn Thị à?”

“Có tiền có thể sai khiến được quỷ thần, có tiền cộng thêm một chút thủ đoạn thì việc gì mà không làm được?” Dung Hải Chính ung dung nói, “Trên đời này, thứ hữu dụng nhất chính là tiền bạc.”

Lạc Mỹ nói: “Cùng lắm thì ép cho Thường Hân phá sản thôi, anh còn có thủ đoạn buộc họ phải bán cả nhà tổ hay sao? Vậy nhà họ Ngôn chẳng phải sẽ vĩnh viễn không trở mình được ư?”

Dung Hải Chính nhướn mày: “Tôi đã toan tính từng bước cả rồi, cô cứ chờ ngày dọn đến ở nhà lớn của Ngôn gia đi.”

Lạc Mỹ không hỏi gì thêm nữa. Đợi khi đến công ty rồi, mở xong hội nghị hành chính, Dung Hải Chính liền đích thân dẫn Lạc Mỹ đến văn phòng của cô, còn thay cô mở rèm cửa sổ.

“Nhìn phía đối diện xem.” Anh nói.

Lạc Mỹ hướng mắt nhìn ra ngoài, đối diện cao ốc Vũ Thiên nơi bọn họ đứng chính là quảng trường Ngưỡng Chỉ. Cao ốc Vũ Thiên và cao ốc Ngưỡng Chỉ xa xa đối nhau, lúc cô ở dưới lầu đã chú ý đến, bây giờ nhìn lại, cả quảng trường Ngưỡng Chỉ đều thu hết vào tầm mắt.

“Thế nào? Chúng ta và kẻ thù đang mặt đối mặt đấy.” Anh chỉ sang phía tường bên cạnh, nơi đó là văn phòng của anh, “Còn hai người chúng ta thì vai kề vai.”

Lạc Mỹ nghe anh nói lý thú, không khỏi mỉm cười. Dung Hải Chính hỏi: “Trưa nay đi đâu ăn cơm đây?”

Lạc Mỹ bật máy tính trên bàn lên, đáp: “Vừa ăn điểm tâm xong lại muốn ăn trưa ư? Anh lo làm việc trước đi, tránh cho nhân viên bảo anh lười biếng.”

Dung Hải Chính liền bấm lên chiếc điện thoại nội bộ trên bàn: “Tiểu Tiên, cô vào đây một lát nào.”

Cô gái mang vẻ tri thức kia tiến vào có một đôi mắt vô cùng tinh tường, thanh âm cũng rất dịu ngọt: “Ông Dung, bà Dung, có điều gì cần dặn?”

“Lạc Mỹ, đây là thư ký của em, cô ấy tên là Tiểu Tiên.”

Lạc Mỹ mỉm cười: “Quả nhiên người cũng như tên.”

Dung Hải Chính nói: “Chuyện trong công ty em hỏi Tiểu Tiên trước đi, anh phải về văn phòng đây.”

Lạc Mỹ gật đầu, Tiểu Tiên liền ôm đến một chồng lớn trình đơn: “Dung tiên sinh ra ngoài một tháng, cho nên lưu lại không ít công việc, chị là trợ lý đặc biệt của ông ấy, đây đều là những thứ chị phải thay ông ấy xem qua trước. Ngoài ra, Dung tiên sinh hẳn cũng đã nói cho chị biết, phạm vi chức vụ của chị là thị trường châu Á, đường ống dẫn dầu của chúng ta ở Iran xảy ra vài trục trặc, đây là những ghi chép về cuộc đàm phán với chính quyền địa phương. Còn nữa, Dung tiên sinh có dặn, muốn chúng ta cho ông ấy xem qua tình hình nắm giữ cổ phần đối với những công ty ở thị trường quốc nội...”

Lạc Mỹ thoáng chốc cảm giác mình lại trở về chốn sa trường đã xa cách mấy tháng qua, xung quanh là ánh đao bóng kiếm, chiến sự xung đột, địch quân mai phục ở khắp nơi.

Cô đã từng từ bên trong thoát ra, hơn nữa còn nghĩ rằng mình sẽ vĩnh viễn cách xa nơi chém giết đầy máu me ấy, thế nhưng giờ đây cô lại trở về.

Một thoáng chưa quen với nhịp độ nhanh của công việc, cô đã lâu không nghe tiếng chuông điện thoại liên tục reo vang, không gặp những nhân viên hối hả tới lui bên cạnh, không có thời gian biểu chẳng chờa ra một giây rảnh rỗi...

Đúng vậy, cô đã trở về.

Giữa trưa cùng Dung Hải Chính ở nhà hàng dùng cơm, cô vừa vội vội vàng vàng lựa cơm, vừa liếc như gió sang bảng báo cáo thống kê bên cạnh.

Dung Hải Chính liền nói: “Đừng xem nữa, ăn cơm đi.”

Cô chẳng thèm ngẩng đầu lên đáp: “Tôi đang ăn mà.” Hồi lâu sau, cô lại hỏi: “Tôi không hiểu, tình hình hoạt động của công ty tốt đẹp như vậy, tại sao khoản nợ ngân hàng lại cao đến thế?”

“Lợi tức lại không lớn lắm,” Dung Hải Chính nói, “Chính là để cho người khác nhìn không ra thực hư của chúng ta.”

Lạc Mỹ lại vội đầu vào tiếp tục công việc, thật lâu sau mới ngẩng đầu lên: “Anh chàng Ngôn Thiệu Lệ kia rất lợi hại, anh mang quyền cổ phần đi thế chấp, coi chừng anh ta giả trò bịp đấy.”

Dung Hải Chính lại hỏi: “Theo ý kiến của cô, gia tộc Ngôn Thị có bao nhiêu người ta phải cẩn thận đề phòng?”

Lạc Mỹ đặt báo cáo thống kê xuống, đáp: “Bè phái bên dòng lẻ không cần thiết phải đề phòng, bọn họ không nắm giữ được quyền lực, ở hội đồng quản trị không có tiếng nói. Những người anh cần lo lắng chính là Ngôn Thiếu Lệ, Ngôn Thiếu Tử, Ngôn Chính Minh, Ngôn Chính Anh và một người nữa là Vương Tĩnh Như, tuy cô ta chỉ là phụ nữ nhưng năm xưa Ngôn Chính Kiệt vô cùng tín nhiệm cô ta, trong tay cô ta nắm giữ không ít thực quyền.”

Dung Hải Chính nói: “Ngôn Chính Minh chưa đủ đe dọa, y sợ vợ như sợ cọp, chủ yếu là vì bà vợ của y chính là con gái độc nhất của Hạ Quốc Giang cho nên mới ỷ giàu lớn lối thể thôi. Chỉ cần y và đại tiểu thư nhà họ Hạ ly hôn thì sẽ trở thành con mèo bệnh ngay. Ngôn Chính Anh thì quả là một lão hồ ly, lúc nào cũng bo bo giữ mình, với cá tính của y mà nói, chỉ cần chúng ta đến với khí thế sấm vang chớp giạt, y sẽ không chiến mà chạy ngay lập tức. Kể cứng rắn chỉ còn lại Ngôn Thiếu Lệ, Ngôn Thiếu Tử và Vương Tĩnh Như. Ngôn Thiếu Lệ là con trưởng của người vợ lớn, là kẻ đứng đầu trước mắt của gia tộc và là mối họa lớn nhất của chúng ta. Ngôn Thiếu Tử là đứa con trai được Ngôn Chính Kiệt yêu quý nhất, trao cho nhiều quyền lực nhất, cũng là một cái tên khiến cho chúng ta đau đầu; cô gái tên Vương Tĩnh Như kia giỏi nhất là mưu tính, muốn đối phó với cô ta quả thực cũng không dễ.” Anh ngập ngừng nhìn về phía Lạc Mỹ, “Cô có biện pháp nào hay không?”

Lạc Mỹ đáp: “Trong lúc nhất thời này làm sao có biện pháp nào tốt cho được.”

Dung Hải Chính cười: “Ăn trước đã.” Hai người còn trao đổi thêm vài câu chuyện phiếm, Dung Hải Chính bỗng nhớ ra một việc: “À, đúng rồi, tối nay bộ trưởng thiết đãi, cô nhớ tan ca sớm một chút về nhà chuẩn bị quần áo.”

Lạc Mỹ gật đầu, sau khi ăn xong hai người lên lầu trở về văn phòng của riêng mình. Lạc Mỹ vì mới tiếp nhận công việc nên vô cùng bận rộn, ngồi đến tận năm giờ chiều mới vội vàng trở về nhà thay trang phục dạ hội, theo Dung Hải Chính đến nhà bộ trưởng dự tiệc.

Bộ trưởng hiển nhiên có mối giao tình sâu đậm với Dung Hải Chính, hơn nữa với Lạc Mỹ cũng xem như có quen biết, trong các mối quan hệ giao tiếp ngày xưa thường cùng cô gặp gỡ, cho nên hỏi đùa: “Hải Chính, sao anh lại đục tường khoét vách của Thường Hân thế kia?”

Dung Hải Chính chỉ mỉm cười, vừa lúc nhạc hội vang lên, bộ trưởng liền đưa tay mời Lạc Mỹ. Hai người vừa khiêu vũ vừa nói cười. Bộ trưởng là một người rất thích nói đùa, hết lời tâng bốc Lạc Mỹ, còn bảo: “Nếu như tôi trẻ lại hai mươi tuổi, tôi nhất định sẽ cạnh tranh với Hải Chính. Cô Dung à, thật ra nếu bây giờ cô không chê tôi già, tôi cũng nguyện ý đi cạnh tranh đấy.”

Lạc Mỹ đã quá quen với tình cảnh như vậy, đáp lời cũng vô cùng dí dỏm, hai người rộn rã nói cười, làm cho những người đang khiêu vũ phải hướng ánh mắt về phía bọn họ.

Cùng bộ trưởng khiêu vũ xong, Dung Hải Chính cuối cùng cũng tiếp lấy cô, trùng hợp là một điệu nhảy chậm, Lạc Mỹ nói: “Đúng lúc quá, điệu Tango ban nãy xoay đến mức tôi chóng mặt.”

Dung Hải Chính nói: “Đây là lần đầu tiên chúng ta khiêu vũ đấy.”

Lạc Mỹ lặng lẽ mỉm cười, vì đầu thật sự có chút váng vất, cô liền tựa lên vai anh, hai người chậm chậm nhảy xong điệu nhạc. Dung Hải Chính thấy sắc mặt cô không khỏe liền hỏi: “Cô đói à? Tôi mang cho cô ăn chút gì đó được không?”

Lạc Mỹ cũng cảm thấy đói bụng nên gật đầu, Dung Hải Chính liền bước đến bàn ăn đằng xa, nhưng Lạc Mỹ đã gọi anh lại, hỏi: “Anh biết tôi muốn ăn gì à?”

Dung Hải Chính mỉm cười, giơ đĩa lên đáp: “Trái cây, salad, cùng hai viên kem rum nho đúng không?”

Lạc Mỹ không khỏi bật cười, Dung Hải Chính lấy thức ăn mang trở về cho cô, nhìn cô ăn đến say sưa, rồi lại thay cô lấy về một ly rượu vang. Lạc Mỹ nói: “Cảm ơn.” Dung Hải Chính liền dùng ngón tay che miệng cô lại, cô chợt nhớ đến lời anh nói lúc còn ở Pháp, liền không nhịn được phì cười. Những người khác hoặc đang khiêu vũ, hoặc đang chuyện trò, thậm chí có ai đó trông thấy tình cảnh của hai người cũng nhận ra họ là một đôi vợ chồng mới cưới, có những cử chỉ thân mật như thế cũng là điều đương nhiên nên cũng không để ý nhiều.

Lạc Mỹ dùng xong thức ăn, Dung Hải Chính đang cùng người quen tán gẫu và dần đi xa, cô liền tự mình đi trả lại đĩa ăn. Vì vừa uống xong một ly rượu vang, mùi vị có phần không dễ chịu lắm nên cô tiện bước đi về phía đài phun nước.

Sau đài phun nước có vài tán dâm bụt thật lớn, giấu cả chiếc xích đu màu trắng vào bên trong, ánh sáng bên ngoài đều bị những đóa hoa dâm bụt cản lại, một tia cũng không lọt vào được, chỉ có ánh trắng bàng bạc trải rộng trên mặt đất. Lạc Mỹ cảm thấy vô cùng thú vị, liền ngồi lên xích đu, không ngờ vừa ngồi yên ổn thì ở phía sau bỗng có người đẩy một cái, xích đu lập tức bỗng bênh đưa về phía trước. Cô giật mình, chỉ cười: “Anh đừng đùa nữa.” Cô vốn tưởng là Dung Hải Chính, nào ngờ vừa xoay lại đằng sau xích đu, người đang đứng bên cạnh mà cô trông thấy lại chính là Ngôn Thiếu Tử.

Nụ cười trên gương mặt cô nhất thời cũng đông cứng lại. Từ sau cái hôm ở bệnh viện ấy, cô chẳng còn gặp lại cậu nữa, giờ đây nhìn cậu đứng đó, ánh trắng mờ mờ ảo ảo khiến cho cả người cậu như đang hòa vào bóng tối nhạt nhòa. Xích đu theo quán tính vẫn còn đang bay về trước rồi lại đưa về sau, cậu cũng lay lắt, nghiêng lệch trong tầm mắt cô. Trong đầu Lạc Mỹ chỉ còn lại một hình bóng mờ mịt ở nơi đó lên xuống theo hướng xích đu.

“Cô Dung.” Cậu lên tiếng, giọng nói bình thản đến mức không nghe ra được lời nào. “Đã lâu rồi không gặp.”

Lạc Mỹ chỉ cảm thấy lòng bàn tay mình ướt lạnh như băng, hết như có một con côn trùng nhỏ đang chui vào bên trong, có lẽ là đổ mồ hôi, hay là vịn lấy dây xích đu quá chặt.

Chỉ nghe cậu nói: “Hôn lễ của cô và Dung tiên sinh cũng không báo với bạn bè một tiếng, cho nên không thể nói lời chúc mừng đến cô, thật là thất lễ rồi.”

Lạc Mỹ nghe cậu nói có vẻ khách sáo như vậy cũng vô cùng khiêm nhường đáp lời: “Nào dám chứ.”

Ngôn Thiếu Tử cuối cùng cũng bước ra khỏi bóng râm, ánh trắng soi lên mặt mày của cậu tuy không rõ ràng nhưng ánh mắt ấy vẫn sắc bén như cũ, cậu nói: “Vừa rồi trông thấy, suýt nữa tôi đã không nhận ra. Dung nhan rạng rỡ, đúng là người mới cưới.”

Lạc Mỹ không kìm được mà siết chặt dây đu, lạnh nhạt nói: “Đương nhiên rồi. Đời người phụ nữ luôn muốn được gả cho một người chồng tốt, bằng không, mất đi tính mạng cũng là điều có thể xảy ra.”

Cậu gật gù nói: “Hay lắm, cuối cùng cũng vào vấn đề chính rồi. Cô cho rằng cái chết của Lạc Y là có người ra tay ư?”

Lạc Mỹ ngược mặt lên: “Tôi không dám suy nghĩ lung tung, tuy nhiên Lạc Y nắm giữ được yếu điểm mà người ngoài không thể nhận ra, vì thế mới bị diệt khẩu. Ngôn Thiếu Tử, nói thế nào đi nữa, Lạc Y cũng là vợ anh, tôi thật không ngờ, nhân tính lại có thể bỉ ổi đến mức như thế.”

Ngôn Thiếu Tử tiến lên một bước, giữ lấy dây xích đu: “Lạc Mỹ, nói chuyện phải có chứng cứ!”

Lạc Mỹ đáp: “Phải, mọi việc đều phải có chứng cứ, cho nên vừa rồi tôi cũng đã báo trước, tôi không dám nói lung tung.”

Tính khí của Ngôn Thiếu Tử vốn vô cùng nóng nảy, thoáng chốc đã tóm lấy cổ tay cô, gần như kéo bật cô xuống khỏi xích đu: “Quan Lạc Mỹ! Tôi nói cho cô biết, Ngôn Thiếu Tử tôi còn chưa điên loạn đến mức đi mưu sát vợ và ba vợ của mình như thế!”

Lạc Mỹ không chống cự cũng không nhiều lời, chỉ lẳng lặng nói: “Có liên quan hay không, trong lòng anh hiểu rõ. Cho dù anh không hay biết sự việc, nhưng còn dòng tộc của anh thì sao? Vì bản ghi chép ấy, bọn họ tuyệt đối sẽ bắt chấp thủ đoạn, thân là một phần tử trong gia tộc ấy, anh lại thật sự không hay biết ư?”

Ngôn Thiếu Tử nghiêng răng nói: “Được, hôm nay có phải cô muốn định tội của tôi hay không?”

Lạc Mỹ nhìn cậu, vầng trăng đang trôi xuyên qua những áng mây, cho nên ánh trăng lúc tỏ lúc mờ, chiếu lên mặt của cậu cũng tranh tối tranh sáng, trong mắt cậu có điều gì đó mà cô nhìn không rõ. Cô chột mím cười: “Ngôn Thiếu Tử, tôi có thể định anh tội gì chứ? Tôi không phải quan tòa, càng không phải thượng đế, về chuyện anh có tội hay không, lưới trời tuy thưa nhưng khó thoát, đến lúc đó tự có báo ứng. Bây giờ tốt nhất anh nên buông tôi ra, bằng không nếu để cho chồng của tôi trông thấy, chỉ sợ anh ấy sẽ hiểu lầm.”

“Chồng của cô?” Ngôn Thiều Tử cười lạnh, trong giọng nói chứa đầy vẻ châm chọc và chế nhạo, “Cô thật sự tìm được một người chồng giao phó cả đời à, cô có biết anh ta là ai không?”

“Đương nhiên tôi biết.” Lạc Mỹ thần nhiên đáp, “Anh ấy là người anh cùng cha khác mẹ với anh, là con của Ngôn Chính Kiệt và Dung Tuyết Tâm.”

Ngôn Thiều Tử cười lạnh: “Hắn ta có nói với cô rồi à? Nhưng cô biết được bao nhiêu về hắn chứ? Không sai, hắn là anh cùng cha khác mẹ với tôi, nhưng trên dưới cả gia tộc chắc chắn sẽ không một ai bỏ qua cho tên khốn kiếp đó! Hắn có rất nhiều tiền đúng không? Cô có biết tiền này đến từ đâu hay không? Để tôi nói cho cô biết, mỗi đồng tiền các bạc của hắn đều là dùng thủ đoạn hèn hạ nhất để ép người mà ra đấy, cha tôi cũng là do hắn ta bức tử mà chết! Hắn đã ác ý thu mua cổ phần rồi đến uy hiếp cha tôi, cha tôi tức giận đến xuất huyết não, ngã quỵ ngay tại phòng hội nghị. Cả cha ruột của mình mà hắn còn hạ độc thủ như vậy, cô còn trông mong hắn sẽ cho cô chút tình nghĩa hay sao?”

Lạc Mỹ cũng lạnh lùng nở nụ cười: “Hèn hạ ư? Những chuyện Thường Hân làm thì minh bạch à? Vụ sạt lở đường hầm núi Đại Doanh, bảy công nhân thiệt mạng, bốn mươi sáu người khác bị thương, vì sao? Bởi vì công ty công trình Khoan Công thuộc xí nghiệp quan hệ Thường Hân lũng lẫy tiếng tăm vì thềm thuồng món lợi nhỏ mà tự tiện thay đổi kết cấu thiết kế. Sau khi sự việc xảy ra, các người đều chối bỏ sạch sẽ trách nhiệm. Hai tay của các người đều là máu tươi thì có tư cách gì chỉ trích người khác chứ?”

Ngôn Thiều Tử nói: “Người trong thương trường, thân bất do kỷ, ngày xưa cô cũng là một phần trong công ty, chẳng lẽ cô lại trong sạch hay sao?”

Lạc Mỹ nói: “Tôi đúng là không trong sạch, cho nên tôi mới có quả báo ngày hôm nay. Nhưng tôi chỉ muốn cho anh hiểu rõ, trên đời này không ai sạch sẽ hơn ai cả, anh cần bản không có bất cứ lập trường gì để chỉ trích chồng tôi cả.”

Ngôn Thiều Tử giận đến run người, cơ thịt trên mặt giãn giập từng hồi, gần như gần từng chữ: “Được! Được! Tôi sẽ chờ, chờ xem ông chồng tốt của cô sẽ đem lại cho cô kết cuộc như thế nào!” Cậu dùng sức đẩy cô sang bên, xoay người sải bước thật nhanh, chẳng bao lâu đã chìm vào bóng tối.

Lạc Mỹ bị cậu đẩy lão đảo vài bước, phải vịn vào dây xích đu mới đứng vững được. Ánh trăng vẫn đẹp như lúc này, trên cành, trên lá, trên hoa dâm bụt đều phủ lên một lớp sương bạc. Tiếng âm nhạc trong vườn, tiếng nói cười từng đợt truyền đến, nhưng Lạc Mỹ lại cảm giác mình như một kẻ cô độc ở chốn này, người bên ngoài cười cũng được, đùa cũng được, dường như đều là một thế giới khác. Cuộc nói chuyện ban này, cô và Ngôn Thiều Tử đã hoàn toàn đoạn tuyệt với nhau rồi, về sau gặp mặt, chỉ sợ ngay cả vẻ khách sáo giả tạo như hôm nay cũng không có nữa, mà những lời nói của cậu sẽ càng khiến cô thêm khó chịu.

Đúng vậy, cô cần bản không hề biết Dung Hải Chính là ai, nhưng anh đã cứu cô. Trong lúc khốn cùng, anh đã thay cô chỉ ra một con đường, anh đã khiến cô sống lại một lần nữa. Chỉ vì báo thù mà sống lại, nỗi khổ trong lòng cô càng dâng trào nhiều hơn, hết như vừa uống một tách cà phê đen đậm đà, đắng vào tận lục phủ ngũ tạng, đắng đến mức cô từng cơn nóng ran. Cô mong rằng nơi đây chỉ là một vùng đất hoang không người sinh sống, để cô khóc to lên một trận cho hả, trong lòng sẽ cảm thấy dễ chịu hơn, thế nhưng bên ngoài bức tường hoa ấy vẫn là người, cô đành phải cố gắng nhẫn nhịn, may mà nhẫn nhịn đã quen, có khó có khổ hơn cô cũng có thể chịu đựng được. Qua một lúc sau, cô cảm thấy tốt hơn đôi chút liền chậm chậm bước ra ngoài.

Dung Hải Chính đang trò chuyện với bộ trưởng, trông thấy cô liền hỏi: “Em đi đâu vậy, cả nửa ngày cũng không thấy?”

Lạc Mỹ cười đáp: “Em vừa này sang giậu hoa bên kia chơi, nào ngờ lạc đường, trời lại tối, không trông thấy gì cả, em bèn men theo đường nhỏ càng đi càng xa, cuối cùng mới quay lại được nơi đây.”

Bộ trưởng Cao cười bảo: “Tôi vừa rồi còn nói đùa với Hải Chính, rằng có một người vợ xinh đẹp giỏi giang như cô đây, anh ta mà không trông nom cẩn thận, coi chừng bị người khác bắt cóc đi mất đấy.”

Nói cười một lúc, Lạc Mỹ lại cùng bộ trưởng Cao nhảy hai bài nhạc rồi mới cùng Dung Hải Chính khiêu vũ. Anh hỏi “Vừa rồi cô đi đâu vậy, tôi nghĩ không phải lạc đường đâu.”

Lạc Mỹ mỉm cười: “Chẳng lẽ anh thật sự sợ rằng có người bắt cóc tôi đi à?”

Dung Hải Chính cũng phì cười.

Lạc Mỹ hạ giọng nói: “Tôi vừa gặp Ngôn Thiếu Tử.”

Dung Hải Chính “ừm” một tiếng, hỏi: “Hắn ta nói gì vậy?”

Lạc Mỹ đáp: “Cũng không có gì, còn không phải mấy câu trong dự đoán của anh hay sao.”

Dung Hải Chính ngừng lại thật lâu không lên tiếng, lát sau mới hỏi: “Vây về việc cô kết hôn với tôi, hắn ta nói thế nào?”

Lạc Mỹ tròn mắt nhìn anh, thấy anh thờ ơ như thể thuận miệng hỏi đến bèn trả lời: “Anh ta thì có lời nào hay ho đâu chứ! Có điều, cả gia tộc Ngôn Thị đều tỏ ý không vui trước hôn lễ của chúng ta, tôi nghĩ anh ta cũng thế.”

Dung Hải Chính không hỏi nữa, sau khi vũ hội kết thúc, hai người trở lại ngôi nhà ở Tân Hải. Lạc Mỹ chỉ cảm thấy mệt mỏi, cô tắm rửa qua loa rồi sớm chìm vào giấc ngủ say. Đến khi cô trở giấc tỉnh lại, cả căn phòng đã ngập tràn ánh sao, những ngôi sao trên vòm trần bằng thủy tinh, mọc chi chít lấp lánh như biển, tựa như những giọt sương long lạnh chực rơi xuống mà giường bên cạnh lại trống không. Cô trong lòng lấy làm lạ, ngồi dậy thuận tay với một chiếc áo khoác, vừa mặc vừa bước ra ngoài, đi một mạch đến sân thượng, trông thấy Dung Hải Chính sau lớp cửa kính đang ngồi một mình trên ban-công hút thuốc. Cô biết anh xưa nay mắc chứng mất ngủ vô cùng nghiêm trọng, cho nên cũng không tiện quấy rầy anh, tự mình quay về ngủ tiếp.

Vừa nằm xuống không lâu, cô nghe được tiếng cửa sân thượng khe khẽ vang lên. Cô nhắm mắt lại vờ ngủ, chỉ nghe anh nhẹ nhàng bước thẳng đến trước giường, bất chợt đưa tay đắp lại chiếc chăn bị xô dịch cho cô. Anh khẽ thở dài, chẳng ngờ lại tỏ vẻ buồn bã. Lạc Mỹ vốn định vờ ngủ là để dọa cho anh giật mình, đột nhiên nghe anh thở dài như vậy, trong lòng bỗng ngẩn ngơ. Đang lúc chần chừ chưa biết có nên tiếp tục trò đùa này với anh không, cô lại nghe anh trầm thì gọi: “Lạc Mỹ?” Cô không đáp lại, hơi thở nhẹ nhàng của anh phả lên mặt cô, dường như anh đang cúi người xuống, cách mặt cô chưa đến một gang. Tim của cô đập mạnh thình thịch, nhưng anh cuối cùng chỉ khẽ đặt lên môi cô một nụ hôn, sau đó kéo chăn qua, chìm vào giấc ngủ bên cạnh cô.

Lạc Mỹ không dám cử động dù chỉ một chút. Trong lòng cô càng không biết nên làm thế nào mới phải. Từng cảnh tượng khi còn ở Paris như hiện về trước mắt, trước kia cô không phát hiện ra, giờ đây nhớ lại, anh thật sự đã hao phí rất nhiều tâm tư để dỗ dành cô vui vẻ, cố gắng làm cho cô hạnh phúc.

Vốn tưởng cuộc hôn nhân này thật sự chỉ là một sự trao đổi lợi ích theo kiểu hai bên cùng có lợi, giờ đây cô lại nhận ra anh giấu một động cơ khác đằng sau lợi ích ấy. Nếu như thật sự liên quan đến tình cảm, vậy thì chỉ sợ cuộc giao dịch này sẽ phức tạp hơn nhiều. Anh quả thật sẽ tuân thủ lời hứa ly hôn với cô lúc ban đầu hay không? Anh là vị thương nhân khôn khéo nhất, so đo từng chút một, không thu lợi tuyệt đối không bỏ công. Nói cách khác, nếu như sau khi nỗ lực không đạt được lợi ích như anh mong muốn, e rằng anh tuyệt đối không chịu dừng tay. Vậy thì đến lúc đó, tự mình liệu có thể thoát khỏi đám gông xiềng này hay không?

6. Chương 06

Chương 6

Sáng hôm sau, lúc dùng điểm tâm, cô thấy Dung Hải Chính sắc mặt mệt mỏi liền hỏi: “Sao vậy? Hôm qua ngủ không ngon à?”

“Mất ngủ, bệnh cũ thôi.” Anh hơi hợt nói, cầm lấy thìa múc cháo, rồi như chợt nhớ ra điều gì, “Tôi đang muốn hỏi cô đây, bữa sáng ngày hôm qua cô ăn miễn cưỡng như vậy, chắc là không quen, sao cô lại không nói ra? Đây là nhà mình, không phải khách sạn, muốn ăn gì sao không nói cho nhà bếp?”

Lạc Mỹ giật thót, trong lòng như có cảm xúc gì đó, mỉm cười bảo: “Tôi định nói nhưng lại quên khuấy đi mất, hơn nữa sáng nay lại được ăn cháo trắng.”

“Vậy cô phải cảm ơn tôi rồi.” Dung Hải Chính nói: “Nếu hôm qua tôi không bảo với nhà bếp, hôm nay cô sẽ không có cháo trắng để ăn như vậy đâu” Anh vốn có ý đùa cợt, ai ngờ Lạc Mỹ tưởng thật, bỏ khăn ăn xuống bước qua bảo: “Cảm ơn” Rồi không đợi cho anh kịp phản ứng, cô cúi người hôn anh.

Anh chậm chậm ôm lấy cô, thắm thiết trao nụ hôn, hai người trước đây tuy đã từng hôn môi nhau, nhưng cũng chỉ là phơn phớt thoáng qua, cho đến lúc này cũng chưa từng quần quýt triển miên như vậy. Lạc Mỹ gần như nghẹt thở, anh ôm siết cô chặt đến mức thở không ra hơi.

Thật lâu sau, trên hàng lang vọng đến tiếng bước chân, Dung Hải Chính mới hạ giọng hỏi: “Cô có việc muốn nhờ tôi đúng không?”

Lạc Mỹ vẫn còn chút vầng vất nghẹt thở, chỉ hỏi: “Sao chứ?”

“Không có gì?”

Lạc Mỹ vẫn còn lơ mơ: “Là sao?”

“Không có gì, tôi chỉ cảm thấy lo lắng khi được cô quan tâm như vậy thôi.” Anh thản nhiên nói, “Vô duyên vô cớ, cô sẽ không có dáng vẻ như thế.”

Lạc Mỹ phát lạnh trong lòng, trên mặt lại thấp thoáng nét cười: “Chúng ta là đồng minh, anh nói như vậy là không tin tưởng tôi?”

Anh cũng mỉm cười: “Tôi đương nhiên là tin cô.”

Lạc Mỹ chỉ cảm thấy chút hơi ấm vừa nảy sinh trong lòng đang dần dần tan đi, dần dần trở về vị trí ban đầu của chính nó. Cô điềm nhiên ăn hết bát cháo như chưa có chuyện gì xảy ra, còn Dung Hải Chính cũng không nói thêm gì nữa.

Vào đến văn phòng đương nhiên tiếp tục tất bật. Giờ cơm trưa, tuy ăn cùng một chỗ với nhau nhưng hai người chỉ bàn công việc. Buổi tối, Dung Hải Chính có buổi tiệc phải đi tiếp một vị khách hàng người Nhật, Lạc Mỹ ở công ty làm thêm đến chín giờ mới trở về nhà, nhà bếp tuy đã chuẩn bị vài món ngon nhưng ăn cơm một mình thật vô vị, thức ăn nhai trong miệng nhạt như nước ốc, cô chỉ ăn qua loa cho xong chuyện.

Ăn cơm xong cô liền xem đồng công văn vừa mang về nhà đến tận mười hai giờ đêm, Dung Hải Chính vẫn chưa trở về, cô cũng chẳng quan tâm, tiện tay đóng cửa phòng đi ngủ.

Dung Hải Chính mãi đến hai giờ sáng hôm sau mới về đến nhà, trên người có chút men rượu. Đám người làm đều đã đi ngủ, anh tự mình bước lên lầu nhưng lại không mở được cửa phòng, gọi hai tiếng “Lạc Mỹ” cũng không nghe ai đáp lời. Bên ngoài phòng ngủ là phòng khách, nơi ấy có một chiếc ghế mây, anh vừa khó chịu vừa mệt mỏi. Men rượu trong người lại dâng lên, anh thở dài một hơi ngồi xuống ghế, vừa gục đầu vài cái thì đã thiếp đi lúc nào không hay.

Lạc Mỹ sáng sớm thức dậy, nhớ ra Dung Hải Chính cả đêm không về, trong lòng rốt cuộc cũng có chút lo lắng. Nào ngờ cô vừa mở cửa phòng ra, ngoài phòng khách có người đang lặn kên ra ngủ, hại cô một phen giật mình, nhìn kỹ lại là Dung Hải Chính. Anh say rượu chưa tỉnh, trên cằm đã lún phún mọc râu. Hiếm khi nào anh lại có bộ dạng như thế, thường ngày anh vô cùng chăm chút cho vẻ ngoài, khó mà thấy được bộ mặt này của anh, nhưng như thế ngược lại có cảm giác anh đã trẻ đi rất nhiều. Lạc Mỹ lay tỉnh anh, gọi: “Anh về phòng ngủ đi” Anh đã tỉnh lại ít nhiều, nhướn mắt lên nhìn cô: “Sao vậy, cô không tức giận à?”

Lạc Mỹ không nói lời nào. Anh thở dài trách: “Tôi biết rồi, hôm đó cô gặp lại Ngôn Thiếu Tử nên hối hận vì đã kết hôn với tôi.”

Lạc Mỹ sắc mặt thoáng thay đổi, bảo: “Anh nói lời này là ý gì? Chúng ta vì sao mà kết hôn? Cái chết của cha và em gái tôi còn chưa tra rõ chân tướng, anh cho rằng tôi và Ngôn Thiếu Tử còn có thể có điều gì ư?”

Dung Hải Chính trở người sang hướng khác, nói: “Tôi không muốn tranh cãi với cô.”

Lạc Mỹ bước thẳng ra ngoài, ngồi lên chiếc ghế mây nơi phòng khách. Trong phòng yên tĩnh trở lại, một lúc lâu sau cũng vẫn im phăng phắc. Chị Tư lên hỏi cô, bảo tài xế đang đợi, điểm tâm cũng đã sắp nguội. Cô nhìn thời gian biểu, xem ra mình sắp trễ đến nơi, vì vậy không ăn sáng mà lên xe đi luôn.

Bận rộn trong văn phòng đến mười giờ, cô mới nhận được điện thoại nội bộ của Tôn Bách Chiêu: “Ông Dung đang ở văn phòng đợi chị.”

Cô liền đi qua văn phòng của anh, Tôn Bách Chiêu cũng đang ở đây, vì thế cô ngồi xuống không nói gì. Đợi khi Tôn Bách Chiêu vừa đi khỏi, văn phòng chỉ còn lại hai người bọn họ. Trong không gian khoáng đạt như thế, văn phòng của anh lại được thiết kế vừa rộng rãi vừa trong suốt, xung quanh đều là kính và cửa sổ, mênh mang ngời sáng, Lạc Mỹ có cảm giác thở không ra hơi.

Dung Hải Chính hút hết điếu thuốc này đến điếu thuốc khác, mãi cho đến khi cô ngộp phải bật ho anh mới dập tắt thuốc, đẩy một chiếc hộp giấy đến trước mặt cô: “Chị Tư nói cô không ăn sáng, tôi tiện thể mang tới cho cô đây.”

Lạc Mỹ nói: “Tôi không đói.”

Anh “ừm” một tiếng, lại đốt lên một điếu thuốc khác. Lạc Mỹ liền bảo: “Nếu không có việc gì thì tôi đi đây.” Nói rồi đứng dậy, nhưng anh cũng nhanh chóng bật dậy, bất chợt nắm lấy tay cô: “Lạc Mỹ!”

Cô nhìn về phía bàn tay đang nắm lấy cánh tay mình, anh cuối cùng cũng chậm chậm buông ra.

Trong giờ cơm trưa, hai người đều không ai nói với ai câu nào. Đến tối trở về nhà, lúc ăn cơm trong đại sảnh, ngay cả chị Tư cũng nhận ra bầu không khí khác thường, làm việc càng dè dặt thận trọng hơn.

Lạc Mỹ trong lòng cảm thấy bức bối, Dung Hải Chính mở máy tính xách tay ra xem tình hình cổ phiếu ở New York. Anh một khi làm việc thì không ngừng hút thuốc, hút đến mức cô ho sặc sụa. Anh nhận ra liền đóng máy tính lại, đứng dậy đi đến phòng đọc sách. Lạc Mỹ tuy đã lên giường nhưng một mình nằm đó cũng phải trần trọc hồi lâu mới ngủ được.

Trong cơn mơ màng, cô dường như đã trở lại ngôi nhà cũ, chỉ có mình cô ở nhà, ánh hoàng hôn rọi vào, phủ lên đồ vật trong nhà một màu vàng nhạt. Cô một mình tất bật trong bếp, làm thật nhiều món ăn, vừa nấu xong nồi canh, trong lòng chỉ nghĩ sao cha còn chưa trở về? Khó khăn lắm mới nghe tiếng chuông cửa vang lên, cô vội vàng bước ra mở cửa, nhưng bên ngoài lại chẳng có ai. Đang lúc lấy làm lạ thì bỗng nhiên có người từ phía sau siết chặt lấy cổ cô. Cô cố sức giãy dụa, cố sức vùng vẫy, cuối cùng cũng quay đầu lại được, phía sau lại là Lạc Y. Trên mặt cô ta toàn là máu, hai hốc mắt trống rỗng, từng giọt máu bên trong ấy rỉ rả rơi xuống, chỉ kêu lên hai tiếng: “Chị hai!” Rồi lại vươn tay bóp lấy cổ cô, “Chị hai, sao chị lại đối xử với em như vậy?” Cô bị dọa đến mức liều mạng la hét, vừa kêu vừa khóc méo mồm.

“Lạc Mỹ!” Cô cuối cùng cũng thoát khỏi cơn ác mộng, khuôn ngực ầm ập ấy khiến cho cô cảm nhận được một sự thanh thản kỳ lạ. Cô vẫn còn đang thút thít, anh vỗ về trên lưng cô: “Không sao mà, không sao mà.”

Cô dần nhận ra mình lại vừa mơ thấy ác mộng, sột sột vài tiếng rồi từ từ trấn tĩnh lại. Anh ân cần hít vào một hơi, ôm cô chậm chậm ngồi lên giường. Lạc Mỹ nghe anh thở hổn hển liền cúi đầu nhìn xuống, lúc này mới phát hiện ra nơi mắt cá chân của anh vừa mọc lên một vết sưng to tướng đang rỉ máu, không nhận được phải hỏi: “Sao anh lại bị thương đến như vậy?”

“Vừa rồi trong phòng tắm tôi lỡ sẩy chân chút thôi.” Anh mỉm cười, “Đừng lo mà.” Lạc Mỹ đến lúc này mới nhận ra tuy anh mặc đồ tắm nhưng trên cánh tay vẫn còn đầm đìa nước, hẳn là khi nghe cô khóc liền lập tức chạy sang đây. Cô bất giác cảm thấy có lỗi liền bước xuống giường đi tìm hộp y tế. May mà bên trong có thuốc, cô dùng bông gạc thấm chút bột kháng viêm đắp lên vết thương cho anh, bảo: “Sao anh lại bất cẩn như thế chứ?”

“Tôi nghe tiếng cô la hét, sợ cô gặp chuyện không hay.” Anh nhìn cô bằng bố một cách không thuận thực, “Đừng phá phách nữa, ngày mai hãy nói đi, vết thương nhỏ không đáng kể đâu mà.”

Lạc Mỹ chỉ lo cúi đầu băng thật kỹ vết thương, hồi sau mới nói: “Tuy là vết thương nhỏ nhưng lỡ nhiễm trùng thì phiền phức to, anh nên để ý đến nó một chút mới được.” Cô vốn đang ngồi kiềng chân ở nơi ấy, cẩn thận dán xong miếng băng sau cùng, dùng ngón tay miết nhẹ cho bằng phẳng rồi hỏi: “Có đau không?”

Anh mỉm cười: “Lúc trước tôi sống một mình ở khu ổ chuột, đã chịu đựng biết bao nhiêu vết thương, chưa một ai từng hỏi tôi có đau không cả.” Cô bất giác khẽ ngẩng mặt lên, anh dường như có vẻ lưỡng lự, cuối cùng cũng chậm rãi vươn tay ra, vuốt lên khuôn mặt của cô. Ngón tay anh có chút lạnh lẽo, thoáng giây

sau, anh rút cuộc cũng cúi đầu xuống hôn cô. Nụ hôn của anh rất nhẹ nhàng, hết như sợ quấy rầy đến điều gì đó. Lạc Mỹ cảm giác như có một khối băng cứng đang từ từ tan chảy, thân thể cô mềm nhũn, không tự chủ được bị anh ghì trong lòng.

“Lạc Mỹ...” Anh dùng một loại giọng điệu ngập ngừng, không dứt khoát thủ thỉ bên tai cô, “Chúng ta sinh một đứa con có được không?”

Hết như một dòng nước lạnh buốt tưới lên lưng, cô lập tức xô anh ra: “Trong thỏa thuận không có điều khoản này, anh không có quyền yêu cầu tôi sinh con cho anh.”

Thân thể anh như đông cứng lại tại chỗ, lời thốt ra khỏi miệng rồi cô mới cảm thấy hối hận, ngữ điệu của mình quả thật là không được hay cho lắm. Anh đã nheo mắt lại, khóe miệng như nở nụ cười lạnh: “Quan Lạc Mỹ, tôi biết thỏa thuận là gì, cô an tâm đi, tôi sẽ tuân thủ giao ước.” Rồi không đợi cô nói thêm gì, anh đứng dậy xô cửa đi thẳng.

Sáng sớm hôm sau, sắc trời đã mang một vẻ âm u, mờ mịt. Đài khí tượng lại phát cảnh báo bão, dự đoán cơn bão có tên hiệu Paulo đêm nay sẽ quét qua Nam Loan. Đang trên xe đến công ty, Lạc Mỹ cũng chỉ đành lật qua lại tờ báo sáng để xem vì không biết phải nói thế nào với Dung Hải Chính.

Dung Hải Chính ho khan bảo: “Ba ngày nữa chính là đại hội cổ đông giữa năm.”

Lạc Mỹ nghe anh nói chuyện công việc liền đặt tờ báo xuống, “ừm” một tiếng.

“Tôi đã hẹn luật sư, chuẩn bị ký tên nhượng quyền sở hữu cổ phiếu, đều thuộc cổ phần B.” Dung Hải Chính nói, “Tôi muốn đại hội cổ đông lần này có thể bầu thêm cô vào hội đồng quản trị.”

Lạc Mỹ hỏi: “Khoảng bao nhiêu?”

“Chừng hai mươi triệu cổ phiếu.” Anh nói, “Chiếm khoảng 30% tổng số cổ phần B.”

Lạc Mỹ hỏi: “Lúc Ngôn Chính Kiệt chết, anh đã thu mua à?”

Dung Hải Chính đáp: “Giá cả lúc ấy là thấp nhất.”

Lạc Mỹ nói: “Vậy anh là đại cổ đông lớn nhất nhì của xí nghiệp quan hệ Thường Hân rồi, anh không sợ bị phá sản hay sao?”

Dung Hải Chính bật cười: “Cô Dung à, thật ra tôi có nhiều tiền hơn cô tưởng đấy, nên cho dù lúc này Thường Hân có đóng cửa tôi cũng không bị phá sản đâu.”

Cô biết anh giàu có, nhưng cụ thể giàu đến mức độ nào thì thật sự cô cũng không rõ, vì đó là chuyện cô chẳng quan tâm. Dung Hải Chính cũng sợ gây hứng thú cho cô về việc này, anh đã từng nói rằng cô không có lòng tham, mà thật sự chỉ là cô không để ý đến những thứ không phải là của mình. Cô lại giả bộ ra xem còn Dung Hải Chính thì quay mặt sang nhìn phố thị trôi vùn vụt bên ngoài cửa sổ, trong xe chỉ còn sót lại tiếng xì xì khe khẽ của hơi lạnh phát ra.

Đến giữa trưa, trời bắt đầu đổ mưa. Cơn mưa không lớn không nhỏ, không nhanh cũng không chậm phát lên song cửa sổ, làm vang lên những tiếng lộp độp như giai điệu. Lạc Mỹ đang vui đầu vào công việc, ngẫu nhiên liếc mắt ra ngoài cửa sổ, xuyên qua màn mưa mông lung mờ đục, trên quảng trường Ngưỡng Chỉ có lác đác vài chiếc ô, tòa nhà Ngưỡng Chỉ cao ngút cũng nhạt nhòa đi trong làn hơi nước trắng xóa mờ đục, mang về gì đó thật bí ẩn.

Lạc Mỹ chợt nhớ lại, chính mình lúc đầu cũng ở trong tòa văn phòng của cao ốc Ngưỡng Chỉ kia, cửa sổ khi ấy là một tấm kính thủy tinh hướng chếch xuống đất, đến lúc mưa đổ trông hết như bức màn nước tại tiệm cà phê Thúy Thúy, chỉ thiếu đi chút ánh sáng sặc sỡ của đèn neon thôi. Vậy mà từ đó đến nay, cô chưa từng để tâm đến.

Tiểu Tiên bước vào, đưa cho cô một chồng trình đơn lớn, lại bảo với cô: “Giữa trưa hôm nay, ông Ngôn muốn mời chị dùng cơm.”

Lạc Mỹ hỏi: “Là ông Ngôn nào vậy?”

“Ông Ngôn Thiếu Lệ.” Tiểu Tiên hỏi: “Chị có muốn từ chối khéo hay không?”

Lạc Mỹ ngẫm nghĩ một chút rồi bảo: “Không cần đâu.”

Tiểu Tiên đáp lời rồi trở ra ngoài. Giờ cơm trưa, Lạc Mỹ đến gặp theo hẹn, Ngôn Thiếu Lệ đang ở tại phòng ăn riêng của mình mở tiệc mời cô.

Ban đầu, hai bên chủ khách nói vài lời xã giao với nhau. Ngôn Thiếu Lệ bảo: “Hôm nay hoàn toàn là tiệc riêng, Quan tiểu thư không cần câu nệ làm gì.”

Quan Lạc Mỹ khẽ mỉm cười. Ngôn Thiếu Lệ nâng ly nói: “Xin đừng khách sáo.”

Lạc Mỹ cũng nâng ly cho có lệ. Ngôn Thiếu Lệ giới thiệu qua mấy món ăn, lại bảo: “Nghe nói Quan tiểu thư rất thích thức ăn ngọt, cho nên hôm nay đầu bếp có chuẩn bị những món ngọt đặc biệt. Quan tiểu thư, sắp tới cô chính là cổ đông lớn nhất bên cổ phần B của công ty phải không?”

Lạc Mỹ biết rõ Ngôn Thiếu Lệ lợi hại, nên vừa tiến vào nhà hàng cô đã vô cùng cẩn trọng, cân nhắc từng lời. Lúc này nghe gã thuận miệng nói ra một câu như vậy, cũng không quên mỉm cười nhắc: “Ông Ngôn à, ông có thể gọi tôi là cô Dung.”

“Ừm.” Ngôn Thiếu Lệ thờ ơ đáp, “Tôi thật sự chưa thể đổi cách gọi ngay được. Cô Dung à, hội nghị giữa năm sắp sửa khai mạc, không biết cô Dung có tính toán gì không?”

“Cả Ngôn Thị gia tộc sở hữu đến hơn 60% cổ phần A, lại thêm khoảng 30% cổ phần B.” Cô đánh trống lảng bằng một câu có phần châm biếm: “Ngôn tiên sinh đối với số cổ phần Thường Hân trong tay đã vững như Thái Sơn, còn chuyện gì phải lo lắng chứ?”

“Nhưng chúng tôi rất sẵn lòng mua lại cổ phần B do cô Dung đứng tên. Vì di huấn của cha chúng tôi, không thể mang tổ nghiệp rơi vào tay người ngoài.” Ngôn Thiếu Lệ nói, “Nếu cô Dung đây thuận ý bằng lòng, chúng tôi sẽ cảm kích vô cùng.”

Khóe miệng Lạc Mỹ cong lên, lộ ra một nụ cười nhạt: “Ông Ngôn à, cổ phần trong tay tôi đều được thu mua lại từ những cổ phần rải rác với giá trị tương đương, giá cao hơn thì sở hữu, ông Ngôn à, đó là quy luật thị trường.”

Ngôn Thiếu Lệ biết Lạc Mỹ hiểu biết không ít về Thường Hân, rất khó đối phó. Bây giờ từng câu từng chữ đều bị lập luận chặt chẽ của cô rào đón, gã đành mỉm cười bảo: “Lạc Mỹ, cô cũng biết tính tôi mà, chúng ta người này không nói lời mờ ám, hiện giờ cô có 30% cổ phần B, còn Dung Hải Chính đang có 30% cổ phần A, căn cứ theo nguyên tắc nội bộ của xí nghiệp Thường Hân, ai nắm giữ hơn phân nửa cổ phần A và B thì có thể nắm quyền quyết định những quyết sách trọng đại của xí nghiệp. Gia tộc chúng tôi tuy nắm giữ 60% cổ phần A, hơn 30% cổ phần B nhưng trước mắt gia tộc tôi đang trong lúc phân chia. Dòng con trưởng sở hữu 28% cổ phần A, 16% cổ phần B, hơn nữa tôi đang thu mua những cổ phần rải rác khác. Lạc Mỹ, tôi có thể nói một câu rằng, tuy nhà tôi phân chia, nhưng tôi vẫn là trưởng tộc, hơn nữa lại là người nắm giữ cổ phần lớn nhất, tôi không muốn xung đột ý kiến với cô ở hội nghị cuối năm, gây ra trò cười cho đám cổ đông nhỏ kia xem.”

Lạc Mỹ “ừm” một tiếng đáp: “Ý kiến của tôi và Hải Chính là như nhau, không bằng ông trực tiếp thương lượng với anh ấy thì hơn?”

Ngôn Thiếu Lệ mỉm cười nói: “Nếu có thể thương lượng cùng ông Dung thì tôi đã không phiền đến cô rồi.”

Lạc Mỹ cố tình tạo ra dáng vẻ đột nhiên hiểu chuyện: “Hóa ra ông muốn tôi đi thuyết phục Hải Chính à?”

Ngôn Thiếu Lệ trong lòng biết rõ cô đang giả bộ hồ đồ nhưng không thể làm gì được, đành ho khan một tiếng bảo: “Cô Dung à, như vậy đi, cô và giám đốc tư quản của chúng tôi trò chuyện nhé.”

Không đợi cho cô phản đối, bóng dáng cao lớn của Ngôn Thiếu Tử đã xuất hiện nơi cửa nhà hàng.

“Hai người cứ từ từ nói chuyện.” Ngôn Thiếu Lệ nói lời chuyển giao rồi rời khỏi buổi tiệc.

“Lạc Mỹ.” Ngôn Thiếu Tử ngồi xuống, nhã nhặn nói: “Cô trước giờ luôn hiểu rõ lý lẽ, nếu như Dung tiên sinh cùng chúng tôi xảy ra hiềm khích, đối với Thường Hân, đối với chúng ta, đối với vợ chồng cô đều không có lợi.”

Lạc Mỹ điềm nhiên nhìn cậu: “Chồng tôi sẽ không dễ dàng đổi ý đâu.”

Ngôn Thiếu Tử cười khổ: “Đương nhiên, vì anh ta có thù hận sâu sắc, mặc dù tôi không rõ vì sao anh ra lại hận người nhà tôi như vậy, dựa trên huyết thống mà nói, anh ta dù sao cũng là một thành viên trong gia tộc, cha tôi năm đó đối với anh ta xem như cũng là tận nghĩa tận tình, không ngờ anh ta lại máu lạnh đến như vậy. Lạc Mỹ, cô không cần phải vướng vào chuyện này, tôi không muốn thấy cảnh tượng lưỡng bại câu thương, càng không muốn cô bị cuốn vào trong cuộc.”

Lạc Mỹ không nhịn được cười: “Cảm ơn đã quan tâm! Anh Ngôn, có cần tôi nhắc anh hay không, là ai đã khiến cho tôi nhà tan cửa nát?”

Đối với lời châm chọc cay nghiệt như thế, cậu không chối bỏ, cũng không cãi lại, chỉ chăm chú nhìn cô. Thần sắc mơ màng của cậu khiến cô muốn quay mặt đi nơi khác nhưng cô đã không làm được.

Cuối cùng, anh cụp mắt xuống, bảo: “Cô đã phán xét tội danh của tôi rồi ư?”

Lạc Mỹ vẫn đeo nụ cười nhạt trên mặt. Ngôn Thiếu Tử biết, cô mà phô ra vẻ mặt này thì không thể dă động tới bất cứ chuyện gì nữa, vì vậy cậu chán nản nói: “Được rồi, dù sao cũng không còn chuyện gì để nói nữa, cô thì cũng đã sớm định tội cho tôi, tôi có trăm cái miệng cũng không thể chối cãi, nhưng tôi có thể mang tất cả những thứ quý giá nhất của mình ra mà thề, tôi không hề làm chuyện đó, tôi không giết Lạc Y, tôi không hề.”

Gương mặt Lạc Mỹ nở ra một nụ cười: “Anh Ngôn à, khuê môi múa mép không có tác dụng đâu, những thứ quý giá nhất của anh ư? Thứ quý giá nhất của anh là gì, tôi làm sao biết được?”

Thiếu Tử nhìn cô, trong mắt chỉ còn lại nỗi bi ai. Cô trước nay chưa từng thấy dáng vẻ của cậu như thế. Cuộc đời cậu luôn được nâng niu chiều chuộng, xuất thân danh giá, lại là con cưng của Ngôn Chính Kiệt. Hơn hai mươi năm qua, cậu luôn sống trong hiên ngang ngạo nghễ, cô theo cậu đã nhiều năm nhưng chưa bao giờ trông thấy ánh mắt của cậu như vậy.

Giọng nói của cậu rất khê, cuối cùng cũng bật ra thành tiếng: “Là cô.”

Cô thoáng giật mình.

“Mặc kệ cô có tin hay không...” Giọng nói của cậu nhỏ đến mức hầu như không nghe thấy, “Cô là người tôi yêu quý nhất. Trước đây tôi không biết, về sau khi tôi hay được thì đã muộn, cũng không còn cơ hội nữa. Bất kể cô đối với tôi thế nào, bất kể cô nghĩ về tôi ra sao, bất kể cô có tin hay không, tôi không gạt cô, thật sự chính là cô.”

Lạc Mỹ nhất thời không thốt nên lời, còn cậu thì chỉ đứng đó nhìn cô. Cô quay mặt đi như không muốn tin, chỉ nói: “Anh Ngôn à, tôi không chịu nổi đâu, những lời này anh giữ lại mà dọa người khác đi.”

Cậu có vẻ đã bình tĩnh trở lại, trên nét mặt thoáng phảng phất một sự thanh thản và ung dung lạ thường: “Lạc Mỹ, hôm nay nếu đã như vậy, tôi sẽ nói hết những lời trong lòng ra. Cho dù cô có tin hay không, tôi nguyện mang tất cả mọi thứ để đánh đổi, đổi lại như trước đây, đổi lại như khi chưa xảy ra chuyện gì... Nếu như thật sự có thể, tôi thà rằng cho đến bây giờ cô cũng chưa từng làm việc ở Thường Hân, thà rằng tôi chưa bao giờ quen biết cô. Tôi hy vọng cô bình an vui vẻ sống trên đời này, dù tôi cả đời không quen cô, dù tôi cả đời không có cơ hội gặp cô, cũng mong cô được yên ổn hạnh phúc. Có rất nhiều người bỏ cả đời cũng không tìm ra nửa kia của chính mình; riêng tôi thì đã tìm được, nhưng tôi thà rằng chưa hề tìm thấy cô còn hơn.”

Lạc Mỹ trên mặt không hề biểu lộ chút cảm xúc, nhưng cậu vẫn mỉm cười: “Tôi biết cô sẽ không tin, cô hận tôi - được thôi, tôi chưa từng hy vọng xa vời rằng cô sẽ yêu tôi. Hôm nay cô hận tôi, như vậy cũng tốt.” Mặt cậu tuy cười nhưng giọng nói lại lộ ra vẻ bi thương sâu sắc, cậu chậm chậm lặp lại câu nói cuối cùng khi này một lần nữa: “Như vậy cũng tốt.”

Lạc Mỹ trở lại văn phòng của mình, Dung Hải Chính đang ở đó đợi cô. Đương nhiên anh biết cô đi đâu, nhưng anh không mở miệng hỏi, Lạc Mỹ đã kể với anh: “Ngôn Thiếu Lệ muốn mua lại cổ phần, hoặc thuyết phục chúng ta ngừng đối chọi trong hội nghị cuối năm.”

Dung Hải Chính không hỏi gì, chỉ phán: “Vậy bọn họ nhất định rất thất vọng!”

Lạc Mỹ chợt cảm thấy mệt mỏi lạ thường, liền “ừm” một tiếng rồi bước đến ngồi lên ghế xoay. Dung Hải Chính thấy đáng vẻ cô như vậy, biết cô không muốn nói thêm, vì vậy cũng trở về văn phòng của mình.

Tối đến, cả hai người đều có tiệc tùng riêng, Lạc Mỹ về đến nhà thì đã gần nửa đêm, Dung Hải Chính lại càng về trễ hơn. Lạc Mỹ nghe tiếng chuông đồng hồ cổ trong phòng khách đổ hơn ba tiếng mới nghe thấy tiếng chân rón rén của Dung Hải Chính lên lầu - Anh nghĩ rằng cô đã ngủ sớm, nào ngờ cô còn dựa trên thành giường xem máy vi tính, vẻ mặt anh lúc ấy thoáng chút xấu hổ: “Cô còn chưa ngủ à?”

Lạc Mỹ nghe gió ngoài cửa sổ thổi rít từng hồi, bão đã đến mang theo mưa xối xả. Trong cơn mưa gió, căn phòng lại tĩnh lặng lạ thường. Tầm chần sáng trên trần nhà lần đầu tiên được sử dụng cho nên Lạc Mỹ cảm giác mọi thứ trong phòng đều yên ắng hơn so với ngày thường, cô tắt laptop đi: “Tôi đang đợi anh, trời giông bão như vậy, tài xế lại nói không biết anh đi đâu.”

Anh không lên tiếng, Lạc Mỹ ngẩng thấy trên người anh bốc ra hơi rượu nồng nặc, không nhịn được liền hỏi: “Anh đã uống rượu ư? Thế sao còn tự mình lái xe làm gì? Đáng lẽ phải gọi điện về để tôi bảo tài xế đi đón chứ.”

“Tôi cùng vài người bạn đến câu lạc bộ chơi bài, uống chút Champagne.” Dung Hải Chính đứng dậy cầm lấy đồ tắm, “Tôi đi tắm đây.”

Anh không khép tủ đồ lại, Lạc Mỹ thấy anh vất áo quần lung tung dưới đất liền bước đến nhặt lên, đang định chất vào giỏ áo quần, chợt trông thấy trên cổ áo của anh hằn lên một vết đỏ ửng. Là san hô đỏ số 15, son môi của cô từ trước đến nay chưa từng có màu sắc này, dưới ánh đèn quan sát, trông nó vô cùng rực rỡ. Cô sững người một thoáng, tiện tay mang bộ áo quần ấy bỏ vào trong giỏ.

Tiếng gió bên ngoài mỗi lúc một lớn thêm, lắng nghe mưa từng cơn từng cơn phát lên song cửa, cô không sao ngủ được, lại thao thức trở người. Dung Hải Chính nằm quay lưng về phía cô, hơi thở dài và ổn định, có lẽ anh đã ngủ say rồi. Mái tóc sau gáy anh được cắt gọn gàng, nhìn anh lúc này hệt như một đứa trẻ. Cô chợt vươn tay ra chạm nhẹ lên lọn tóc ấy, thân thể anh thoáng cứng đờ, thế nên tay cô cũng khựng lại. Anh nằm im ở đó không cử động, qua hồi lâu buông giọng nói nhuốm vẻ mệt mỏi: “Xin lỗi.”

Anh chưa từng có lỗi với cô. Anh vực cô dậy khỏi tuyệt vọng, đưa cô đi Paris, cùng cô kết hôn, trao cho cô vốn liếng để báo thù, anh chưa bao giờ có lỗi với cô cả, chỉ có cô là có lỗi với anh mà thôi.

Từ phía sau, cô chầm chậm vươn tay ra ôm lấy anh. Thân thể anh tuy vẫn cứng đờ nhưng sau cùng cũng xoay người lại, nhẹ nhàng gỡ tay cô ra, ánh mắt trong bóng đêm lấp lánh vô chừng, anh nói: “Lạc Mỹ, đừng cho tôi thêm hy vọng.”

Cô không hiểu. Anh nhanh chóng bật cười: “Xin lỗi, tôi trước nay chưa bao giờ thật sự có được điều gì - mọi thứ trên thế gian mà tôi hy vọng sở hữu cuối cùng rồi cũng sẽ mất đi, cho nên xin cô đừng cho tôi thêm hy vọng, như vậy quá tàn nhẫn, tôi chịu không nổi - cô có hiểu không?”

Lời của anh như một lưỡi dao sắc bén, nhẹ nhàng xuyên vào tim cô, khiến cho cô hốt hoảng nhìn anh, nửa như sáng tỏ, nửa lại mờ mịt, còn anh thì đã quay mặt đi, một lần nữa đưa lưng về phía cô, vẻ như đã mệt mỏi.

Cuối tháng 12, hội nghị cuối năm cử hành đúng như lịch định. Sự thay đổi nhân sự của hội đồng quản trị khiến cho toàn bộ gia tộc Ngôn Thị cảm thấy lúng túng, nhưng lại không cách nào giải quyết được. Trong công việc, sự hợp tác của Lạc Mỹ và Dung Hải Chính đã đến mức hoàn hảo, gia tộc Ngôn Thị đã dần dần ý thức được mối nguy cơ đang tiến sát gần.

Sang tháng 2, vì sai lầm trong quyết sách, tập đoàn công trình Khoan Công - thành viên chủ chốt của xí nghiệp quan hệ Thường Hán công bố số nợ lên đến 340.000.000, lập tức làm dấy lên làn sóng chỉ trích và tạo ra khủng hoảng cho toàn bộ cổ đông. Hạ tuần tháng 2, một trụ cột khác của xí nghiệp quan hệ Thường Hán là công ty tín dụng Phi Đạt nổ ra vụ bê bối về tài chính, liên quan đến bốn mươi hai xí nghiệp, trong đó còn đề cập đến ba ngân hàng chủ chốt. Tổng giám đốc quản trị của công ty tín dụng Phi Đạt là Ngôn Thiệu Tử tự động từ chức, hội đồng quản trị không thể không điều chỉnh lại phương án nhân sự, phá vỡ thế

độc chiếm quyền hành của gia tộc Ngôn Thị, bổ nhiệm Dung Hải Chính làm tổng giám đốc của công ty tín dụng Phi Đạt, quản lý công tác tư quản.

Thượng tuần tháng 3, Quan Lạc Mỹ được hội đồng quản trị bổ nhiệm, phụ trách điều tra việc kinh doanh của công ty công trình Khoan Công.

Những hành động liên tiếp xảy đến này nhanh chóng giáng một đòn mạnh khiến cho gia tộc Ngôn Thị choáng váng, không kịp ứng phó.

Dung Hải Chính nói: “Việc này giống như chơi bài ngửa, vượt ngoài dự liệu của bọn họ, bài của tôi so với bọn họ thì lớn điểm hơn nhiều.”

Lạc Mỹ biết, anh đã ngầm thu mua rất nhiều cổ phiếu rải rác trong tay các thành viên không quan trọng trong gia tộc Ngôn Thị. Giá cả mà anh đưa ra khiến cho mọi người đều không do dự.

Lạc Mỹ từng lo rằng, dùng giá cả cao gấp nhiều lần giá thị trường để mua những cổ phiếu này cũng không sáng suốt, nhưng Dung Hải Chính vốn không quan tâm.

Cô nói với anh: “Anh quá phô trương rồi đấy, lại còn không thèm tính toán giá cả nữa chứ.”

Anh chỉ ngắt yêu lên mặt cô, vuốt nhẹ lấy xấp cổ phiếu trên ngón tay, tập phiếu ấy lần lượt xòe ra hết như cánh bướm: “Lạc Mỹ...” Anh thích gọi cô như vậy, phẳng phất như cô vẫn còn là một cô bé, “Chúng ta sẽ cho bọn họ một điều ngạc nhiên thú vị.”

Chỉ ba ngày sau, Lạc Mỹ đã biết “điều ngạc nhiên thú vị” mà anh ám chỉ là gì. Trong lúc vô tình, cô phát hiện ra một xấp ảnh chụp trên bàn sách của anh.

Toàn bộ đều là những tấm hình đặc biệt chụp Ngôn Chính Minh và một người phụ nữ khác, cô lật xem một lượt. Dung Hải Chính vừa lúc bước vào, trông thấy cô đang xem ảnh liền hỏi: “Chụp cũng không tệ lắm nhỉ.”

Cô cười nhạt, hỏi: “Sao anh có được vậy?”

“Đương nhiên là bỏ tiền mua rồi.” Anh đáp, “Cầu châm ngôn của tôi là, có tiền mua tiên cũng được.”

Cô bật cười. Qua mấy ngày sau liền nghe nói mối quan hệ thông gia giữa nhà họ Ngôn và nhà họ Hạ xảy ra chuyện, đại tiểu thư nhà họ Hạ tính nóng như lửa, kiên quyết không thỏa hiệp, quây phá một trận ầm ĩ.

Dung Hải Chính nói: “Đến lúc đối mặt kẻ thù rồi.”

Lạc Mỹ thầm cho là đúng. Phải, bọn họ đã bắt đầu đối diện trực tiếp với những nhân vật nòng cốt rồi.

Đúng vào lúc này, vì công tác quan trọng đột xuất, Dung Hải Chính không thể không trở về nước Mỹ một chuyến.

Anh đi vô cùng vội vã, ngay sau ngày anh đi chính là hội nghị thường kỳ của hội đồng quản trị. Cô một mình đi dự họp, trong cuộc họp không nói gì nhưng trái lại sau khi tan họp, Ngôn Thiếu Lệ bỗng ra mặt, mời cô đến phòng chủ tịch “uống cà phê”.

Lạc Mỹ bước vào phòng tiếp khách có khí thế bất phàm ấy của Ngôn Thiếu Lệ, chủ khách ngồi xuống sofa rồi, cô liền thở dài bảo: “Vô dụng thôi.”

Ngôn Thiếu Lệ chăm chú nhìn cô, trong ánh mắt hàm chứa vẻ hoài nghi.

Cô nói: “Ông muốn đơn độc thuyết phục tôi, đã từng thử qua một lần, ông biết không có tác dụng mà.”

Trong mắt gã ánh lên vẻ tán thưởng, gã nói: “Cô đoán không sai, nhưng tôi vẫn muốn thử thuyết phục cô, vì tôi không muốn xem cô là kẻ thù. Có một người rất muốn được gặp cô một lần.” Nói xong gã giơ tay lên, vỗ xuống hai cái.

Cánh cửa bên hông bật mở, một người phụ nữ với thân hình cao gầy bước đến. Cô ta có một mái tóc dài màu vàng cùng đôi mắt lam mê người, đó là nét đẹp điển hình của phương tây. Có điều, người da trắng vốn mau già hơn người phương đông, bước sang tuổi ba mươi thì nhan sắc phai tàn nhanh chóng, những vết sạm, tàn nhang trên da không thể che giấu, thoát nhìn cô ta vô cùng tiều tụy.

Lạc Mỹ ngây người không hiểu, quay lại nhìn Ngôn Thiếu Lệ. Trên gương mặt lạnh tanh của gã không biểu lộ nét gì để cô dựa vào đó đoán biết được.

Cô gái phương tây xinh đẹp ấy mở miệng, chẳng ngờ lại phát ra từng câu tiếng Trung lưu loát: “Cô Dung, chào cô.”

Lạc Mỹ mỉm cười: “Chào cô.”

Cô ta lại hít sâu một hơi, bảo: “Tôi thật không ngờ có ngày tôi còn phải gọi người khác là ‘cô Dung’ đấy.”

Sắc mặt Lạc Mỹ khê thay đổi, cô đã lờ mờ đoán được những vướng mắc bên trong câu chuyện nhưng vẫn mỉm cười gật đầu, đáp: “Thế sự vốn khó lường, không biết nên xưng hô với cô thế nào?”

“Tên tôi là Daisy Baker, cô có thể gọi tên tiếng Trung của tôi là Đại Tây.” Trong mắt cô ta có một nỗi khổ vô cùng vô tận, “Người năm đó đặt cái tên này cho tôi, haizz...”

Lạc Mỹ lặng im không nói gì, nâng tách cà phê lên nhấp một ngụm lớn. Vị đắng nguyên chất khiến cho cô tỉnh táo lại. Cô biết rõ mình sắp phải trải qua một trận chiến ác liệt.

Quả không ngoài dự đoán, ngay sau đó Đại Tây liền nói: “Cô Dung à, thật không dám giấu, tôi là người vợ trước của Dung Hải Chính. Tôi và anh ta ly hôn đã năm năm rồi. Năm năm ấy, tôi mỗi ngày đều bị dày vò trong nỗi hối hận và thống khổ. Tôi vì sự ngu xuẩn của mình đã phải trả một giá rất đắt, tôi không muốn nhìn thấy có thêm người bị hại giống như tôi nữa.”

Lạc Mỹ điềm tĩnh mỉm cười, hỏi: “Cô cho rằng tôi là người bị hại đó à?”

Trên mặt Đại Tây hiện lên một vẻ kích động mãnh liệt, thanh âm của cô ta cũng vì kích thích mà trở nên the thé: “Tôi biết cô sẽ không tin, bảy năm trước tôi cũng không tin. Anh ta là một con quỷ, một con quỷ chính hiệu, anh ta sẽ khiến cô ngay cả xương cốt cũng không còn đâu!”

Lạc Mỹ lắc đầu, trên mặt vẫn giữ nụ cười nhạt: “Đại Tây à, cô quá cố chấp rồi.”

Đôi mắt xanh biếc của Đại Tây lóe lên một tia oán hận, cô nói: “Cô chờ xem, tôi biết anh ta luôn có cách khiến cho người ta phải yêu thương mình. Năm đó tôi như một chú cá vô tri, miệng nuốt trọn mỗi câu của anh ta. Tôi yêu anh ta như vậy, bất chấp mọi thứ để yêu anh ta, vì anh ta mà không tiếc phản bội cha mình, vì anh ta mà học tiếng Trung. Ôi! Tôi là kẻ ngốc nghếch nhất trên thế gian này. Nhưng cô, cô còn xuẩn ngốc hơn cả tôi, tôi chính là ví dụ điển hình nhất ở trước mắt cô lúc này, vậy mà cô lại không tin tưởng!”

Lạc Mỹ mỉm cười, xoay lại hỏi Ngôn Thiếu Lệ: “Ông Ngôn à, tôi còn công việc, có thể đi trước hay không?”

Không đợi cho Ngôn Thiếu Lệ kịp trả lời, Đại Tây chột hét lên rồi lao đến chụp lấy tay Lạc Mỹ: “Cô là đồ ngu ngốc! Để tôi nói cho cô biết anh ta đã làm gì với tôi, anh ta dùng lời ngon tiếng ngọt cùng cái gọi là ‘quan tâm chăm sóc’ để lừa tôi kết hôn, anh ta lợi dụng tôi rồi từng bước chiếm đoạt tất cả sản nghiệp gia tộc. Sau đó, anh ta vứt tôi đi như thể một chiếc giày hỏng không còn giá trị sử dụng. Cô cho rằng anh ta yêu cô hay sao? Cô cho rằng anh ta đối xử với cô thật tình hay sao? Cô cứ chờ đi, đến khi cô không có giá trị lợi dụng nữa, hãy chống mắt lên xem anh ta sẽ đối xử thế nào với cô nhé!” Cô ta cuồng loạn xông đến bên Lạc Mỹ la hét, móng tay sắc nhọn bầu vào phần da để lộ ra trên cánh tay cô.

Lạc Mỹ đau đớn nhíu mày, nói với cô ta: “Xin lỗi, tôi thật sự còn có việc phải đi trước.”

Nhưng cô ta lại giữ chặt lấy cô như phát cuồng: “Cô không tin à? Cô dám không tin à? Cô đúng là một con heo ngu xuẩn mà!”

Lạc Mỹ cuối cùng cũng vùng thoát khỏi sự níu kéo của cô ta, khuỷu tay đã bị chiếc móng dài của cô ta cào rách một vết thật dài. Cô đứng lên: “Ngôn tiên sinh, đủ rồi. Vỡ kịch này nên khép lại đi!” Sau đó cô xoay người đi về phía cửa mà không hề ngoảnh lại.

Giọng nói the thé của Đại Tây còn văng vẳng trong phòng: “Cô là kẻ xuẩn ngốc, cô nhất định sẽ hối hận!”

Lạc Mỹ một mạch quay trở về văn phòng riêng, thanh âm ấy dường như vẫn không ngừng hồi vọng bên tai cô, khiến cho cô thấp thỏm âu lo.

Hơn nữa, ngày hôm nay dường như chuyện gì cũng không suôn sẻ. Báo cáo thống kê của phòng tài vụ tính toán sai, còn máy tính xách tay của cô cũng đột nhiên bị khóa, mật mã gọi ý thường ngày không phù hợp, cô chẳng còn cách nào khác đành nhờ người của bộ phận kỹ thuật lên xem xét, ngay cả ấn chuông gọi Tiểu Tiên cũng không ai đáp lời.

“Chết tiệt!” Cô lẩm bẩm nguyên rủa, đành phải tự mình đi pha cà phê, vừa đặt bình cà phê lên bếp thì điện thoại lại réo vang. Tâm trạng cô đã xuống đến mức thấp nhất, vừa bắt lấy ống nghe, hóa ra là Dung Hải Chính.

“Lạc Mỹ.” Giọng nói của anh lộ ra vẻ uể oải nhưng vui vẻ, “Cảm giác được ngủ thẳng giấc mới tuyệt làm sao, đáng lẽ tôi nên dẫn cô cùng trở về nhà, cô nhất định sẽ thích mọi thứ ở nơi đây - Cô đang làm gì đó?”

Lạc Mỹ lặng im không nói gì, anh ngạc nhiên: “Sao vậy?”

“Không có gì.” Lạc Mỹ theo thói quen dùng tay quần lấy dây điện thoại, một vòng, hai vòng... “Tôi vừa gặp vợ cũ của anh, sau đó tiếp nhận bản báo cáo sai lệch toàn bộ, làm mất mật khẩu của laptop, còn nữa, không thấy thư ký của tôi đâu cả.”

Anh ở đầu dây bên kia im lặng vài giây, tiếp đó bật cười khùng khục, giọng nói cũng mang theo vẻ châm chọc: “Ồ! Cô Dung đáng thương.”

Lạc Mỹ bảo: “Tôi không có hơi sức và lòng dạ đùa dỡn với anh. Dung tiên sinh, chờ anh quay về chúng ta sẽ ngồi lại nói chuyện cho rõ.”

Anh lại nói: “Không, tôi sẽ không để cho lòng cô chất chứa nghi ngờ mà đợi tôi trở về đâu, Đại Tây tìm được cô rồi phải không? Đừng quan tâm tới cô ấy, cô ấy mắc phải chứng thần kinh phân liệt. Sau khi chúng tôi ly hôn, cô ấy luôn rêu rao khắp nơi, bảo tôi lợi dụng cô ấy ra sao, âm mưu chiếm đoạt tài sản của cô ấy thế nào.”

Lạc Mỹ hỏi: “Vậy anh có hay không?”

Nhưng anh lại hỏi vặn ngược cô: “Thông minh như cô, sao không tự mình suy nghĩ chứ?”

Lạc Mỹ buông từng vòng dây điện thoại quần trên tay mình ra, đáp: “Cho đến bây giờ anh cũng chưa từng nói với tôi rằng anh đã có một đời vợ, nếu không, tôi cũng sẽ không bị người ta làm cho không kịp trở tay.”

Tiếng cười của anh từ bên kia bờ đại dương truyền đến: “Tôi nghĩ rằng việc đó không quan trọng. Đúng vậy, tôi từng vì một khoản tiền lớn mà cưới một người điên về làm vợ, nhưng tôi đã sớm thoát khỏi cô ấy rồi.”

Cô “ừm” một tiếng. Anh bảo: “Cô hẳn biết chồng của cô khởi nghiệp như thế nào mà, là dựa vào một cuộc hôn nhân hết sức buồn cười. Cô gái điên ấy yêu tôi, cha cô ta cho tôi một số tiền với điều kiện, tôi phải cưới cô gái điên ấy. Tôi đồng ý, và phải mất đến hai năm tôi mới thoát khỏi cô ấy được.”

Lạc Mỹ hỏi: “Vậy chẳng phải anh đã phỉ lời hứa kia hay sao?”

Anh trả lời: “Ông ta chỉ yêu cầu tôi cưới con gái ông ta chứ không bảo tôi phải yêu cô ấy, cũng không quy định là không được phép ly hôn.”

Cô dùng giọng điệu lạnh nhạt nói: “Ngôn Thiếu Lệ đã tìm ra cô ấy, đương nhiên sẽ moi được nhiều chuyện bất lợi hơn cho anh, anh cần phải cẩn thận đề phòng.”

Anh hỏi: “Sao thế? Cô giận à?”

Lạc Mỹ nói: “Tôi giận anh làm gì! Chỉ vì là đồng minh của anh nên tôi mới nhắc anh một câu thôi.”

Dung Hải Chính biết, lúc cô lạnh lùng đứng đưng như thế, anh có nói gì cũng vô dụng, vì vậy bèn thở dài bảo: “Đợi tôi về rồi nói, ngày mốt tôi sẽ trở lại.”

Hai ngày sau, Dung Hải Chính quả nhiên đã người nhuốm phong sương quay trở về. Lạc Mỹ gặp anh rồi lại không đề cập đến chuyện của Đại Tây, chỉ lo sắp xếp lại mớ hành lý mà anh mang về. Cho đến sáng hôm sau, lúc hai người ở trên xe, cô mới vỡ ra vẻ như thuận miệng hỏi: “Anh vì bao nhiêu tiền mới chịu kết hôn cùng Đại Tây?”

Dung Hải Chính cười: " Cuối cùng cô cũng chịu mở miệng hỏi, tôi còn tưởng cô sẽ nhịn thêm một ngày nữa chứ."

Lạc Mỹ đứng đưng: "Không muốn cho tôi biết thì thôi."

Dung Hải Chính mỉm cười và quả thật không đề cập đến chuyện ấy nữa. Trong lòng Lạc Mỹ ngỡ vực nhưng lại không tiện nói gì thêm.

Nào ngờ đêm đó, có người tự xưng là mẹ của Đại Tây gọi điện đến cho Lạc Mỹ và Dung Hải Chính. Bà ta cuống quýt xin lỗi, nói vì trông nom con gái không chu đáo, để cho cô ta tự mình rời khỏi nước Mỹ, chắc hẳn rằng sẽ làm phiền đến vợ chồng bọn họ v.v...

Cú điện thoại này đến quá trùng hợp, lòng cô bất giác nảy sinh một thoáng nghi ngờ. Dù sao đối với Dung Hải Chính, cô gần như là không biết gì, quá khứ của anh với cô mà nói là một lỗ hổng đáng sợ. Còn thế sự thì lại thay đổi đột ngột, cô lơ mơ cảm giác được có chỗ nào đó không ổn, phảng phất như giác quan thứ sáu mách bảo, nhưng cô lại không nhận ra là không ổn chỗ nào.

Công việc tiến triển hết sức thuận lợi, gia tộc Ngôn Thị cuối cùng cũng tạm thời im ắng. Cô không biết phía sau sự im ắng ấy biểu hiện cho điều gì, riêng cô thì lại thấp thỏm không yên, dường như có chuyện gì đó sắp sửa xảy ra mà cô không thể đoán biết.

Vì quan hệ trong công việc, Dung Hải Chính đã đi Hương Cảng, còn Lạc Mỹ thì một mình đến tham dự buổi hội nghị hành chính ở cao ốc Ngưỡng Chỉ.

Lúc này, cô hay đi bộ từ văn phòng ở cao ốc Vũ Thiên xuyên qua quảng trường để đến cao ốc Ngưỡng Chỉ. Những lúc đi trên quảng trường như vậy, cô có thể tận dụng đầu óc thanh thoi của mình mà bình tĩnh cân nhắc cử chỉ lời nói sau khi bước vào cao ốc Ngưỡng Chỉ. Trước đây khi còn ở nơi đó, cô là Quan Lạc Mỹ có thể hô mưa gọi gió, là hình mẫu phấn đấu của tất cả nhân viên công chức, họ đối với cô rất mực kính nể. Còn hôm nay, ngay cả những nhân viên cấp thấp cũng ngầm hiểu rõ sự bất thường trong bộ máy lãnh đạo cấp cao. Vì vậy, trong sự kính nể mà bọn họ đối với cô còn có thêm một nỗi sợ hãi mơ hồ không giải thích được. Họ đã bắt đầu nhận ra, cô chính là hiểm họa khôn lường của xí nghiệp quan hệ Thường Hân, sự tồn tại của cô là một sự uy hiếp với cả cao ốc Ngưỡng Chỉ - Mà cũng không phải uy hiếp, dùng từ uy hiếp để hình dung cô là quá nhẹ rồi. Thành tích mà cô đạt được ở cao ốc này trong quá khứ đã chứng tỏ được lực sát thương vốn có của cô ngày nay.

Cho nên Lạc Mỹ hết sức lưu ý đến từng hành động của mình ở Ngưỡng Chỉ.

Có điều, hôm nay cô lại không để tâm đến việc đó. Chẳng hiểu vì sao, suy nghĩ của cô có chút rối loạn, thêm vào những hạt mưa rơi chênh chếch khiến cho suy nghĩ của cô càng trôi đi xa hơn, cho đến khi có bước vào đại sảnh của Ngưỡng Chỉ, trong lòng cô chỉ nghĩ: "Mùa xuân năm nay mới nhiều mưa làm sao!"

Thang máy đã hạ xuống, cô bước vào, bên trong không có ai khác. Không cần phải suy nghĩ, cô ấn vào một tầng lầu. Thang máy cao tốc chỉ mất vài giây đã đưa cô đến nơi cần đến, tiếng chuông êm tai vang lên, hai cánh cửa lặng lẽ tách ra, hàng chữ đỏ rực đập vào mắt cô: "Tầng mười bảy: Tư quản", năm dòng chữ lớn quen thuộc ấy khiến cho cô có chút cảm giác giật mình. Cô ngăn người, phòng hội nghị ở tầng trên cùng, cô đến tầng mười bảy để làm gì cơ chứ?

Một thứ tình cảm không sao hiểu được loáng thoáng trôi vào trong lòng cô, lầu mười bảy, phòng tư quản, trưởng phòng... Chuyện đã xa xôi đến như vậy. Tuy thật sự chỉ là chuyện của bốn năm tháng trước nhưng cô luôn cảm giác khoảng thời gian ấy xa xôi hết như đã xảy ra từ kiếp trước vậy, còn kiếp này - chỉ có mỗi mình cô đứng trong thang máy trống trơn, tựa như một kẻ tứ cố vô thân, chẳng biết nương tựa vào ai.

Cô một lần nữa khép cửa thang máy lại để lên tầng trên cùng, theo hành lang rẽ vào bên trong, viên thư ký đứng trước cửa giúp cô mở cánh cửa bằng gỗ sồi nặng nề ra. Cô bước vào phòng họp, mọi người đều đã đến đông đủ, vì vậy cô lên tiếng nhận lỗi: "Xin lỗi, tôi muộn mất một phút."

"Không sao." Ánh mắt Ngôn Thiếu Lệ lướt qua, vẫn không mang theo chút biểu cảm nào, "Chúng ta bắt đầu bây giờ đi."

Lần đầu tiên trong một cuộc họp cô lại mất tập trung. Cô căn bản không hề nghe người khác nói gì, chỉ ngơ ngẩn nhìn tập tư liệu trong tay.

Nhưng cô cũng không lơ đãng lâu, vào lúc Ngôn Thiếu Lệ nói tới vấn đề thứ hai, cô đã thành công trong việc hướng sự chú ý đang chu du tận chín tầng mây của mình quay trở về thực tế, tuy có chút chán ngán. Chán ngán ư? Phải, cô đã sớm chán ngán tất cả mọi thứ, nhưng cô không thể không trở lại, không thể không tiếp tục chìm đắm trong trường danh lợi này.

Hội nghị kéo dài đến năm giờ sau thì chấm dứt, những nhân viên tham dự cùng nhau ăn uống trong phòng tiệc. Trời đã hoàn toàn tối đen, mưa vẫn cứ rả rích rơi, cô bước ra khỏi cao ốc Ngưỡng Chỉ, ánh đèn đường trên quảng trường nhuộm lên những hạt mưa trông như sợi thủy tinh một màu trắng ngà lóng lánh. Không khí thoảng mùi lạnh lẽo, bộ trang phục Chanel của cô lại mỏng manh, một cơn gió thoảng qua khiến cho cô khẽ rùng mình.

Điện thoại reo vang, là tài xế ở nhà gọi đến. Anh ta rụt rè báo với cô rằng xe bỗng nhiên gặp trục trặc.

Trục trặc?

Vậy là cô phải ngồi xe taxi trở về khu Tân Hải xa xôi ấy ư?

Vừa dở khóc dở cười, vừa chẳng biết nên làm thế nào, cô xếp điện thoại lại, buộc mái tóc ngắn của mình lên, định băng mình vào màn mưa. Có lẽ cô thật sự phải tìm ra một chiếc taxi để trở về rồi.

Chiếc Mercedes quen thuộc chậm chậm đỗ lại trước mặt cô, kính xe dần hạ xuống, gã hỏi: “Sao vậy? Xe cô còn chưa đến à?”

“Hỏng mất rồi.”

Đôi mày của gã lơ đãng nhướng lên: “Cô ở Tân Hải đúng không? Ban đêm không an toàn đâu. Lên xe đi.”

Ba câu với ba loại giọng điệu, ba chữ cuối cùng còn mang theo vẻ ra lệnh. Người đàn ông này đúng là một ông trời con điển hình đã quá quen với việc ra lệnh, không cho bất cứ người nào từ chối.

Cửa xe đã mở ra rồi.

Lên xe? Hay là không lên?

Ánh mắt của Ngôn Thiếu Lệ vô cùng khác lạ, gã nói: “Nếu cô cảm thấy bất tiện, tôi có thể bảo tài xế đưa cô trở về trước rồi quay lại đón tôi.”

“Không cần đâu.” Cô rút cuộc cũng lên xe, “Đủ phiền cho ông rồi.”

7. Chương 07

Chương 7

Xe êm ái chuyển bánh, cô lặng im nhìn ra cửa sổ, Ngôn Thiếu Lệ ngồi cạnh bên cũng trầm mặc không nói, sự yên tĩnh này khiến cho không khí trong xe có một sự ngưng đọng kỳ lạ. Cuối cùng, Ngôn Thiếu Lệ hỏi: “Cô dùng cà phê không?”

Cô gật đầu, lẳng lặng theo dõi gã loay hoay bên máy pha cà phê cấp tốc. Sau khi đưa tay nhận lấy tách cà phê nghi ngút khói, cô mới nói lời cảm ơn. Ngôn Thiếu Lệ không uống cà phê mà rót cho mình một ly rượu vang.

Uống xong tách cà phê, xe vẫn chưa ra khỏi nội thành. Thành phố trong đêm mưa càng làm tăng thêm vẻ giá lạnh cho mùa xuân. Cô tựa trán lên thành cửa sổ, đầu óc mơ mơ màng màng, từng cơn uể oải cứ nối tiếp nhau kéo đến, cô buồn ngủ đến mức gần như không hề nổi mắt ra.

Không, không đúng, cô vừa mới uống một ly cà phê, không lý do gì lại buồn ngủ rồi đến thế được, hơn nữa bây giờ chỉ mới có bảy giờ tối, cô mệt mỏi lắm rồi, chỉ là mí mắt của cô nặng đến mức không thể nhướng lên nổi. Không thể ngủ, không được ngủ! Cô tự nhủ lòng. Nhưng hơi thở của cô càng lúc càng đều đặn, tay chân thêm bải hoải, mí mắt ngày một nặng hơn. Rồi cô nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ say lúc nào không hay.

Cô giật mình tỉnh lại giữa tiếng mưa rơi rỉ rả, trong khoảnh khắc tỉnh lại ấy, ý niệm của cô về không gian và thời gian đã xảy ra xáo trộn, ngỡ rằng mình đang ở trong căn phòng tại đường Vĩnh Bình Nam, vì giấc ngủ của Ngôn Thiều Tử luôn không yên ổn, mỗi lần cô tỉnh lại, định trở mình đều bị cánh tay của cậu đè lên cổ gây cảm giác ngột thở.

Thế nhưng, ý thức của cô dần hồi phục lại, Cô tức tốc bật dậy như sấm vang chớp giât! Cô đang ở nơi đâu? Cô bối rối nhớ lại, khi ấy mình đã thiếp đi trên xe của Ngôn Thiều Lệ, nhưng... vì sao giờ đây mình lại ở tại chốn này? Cô chợt hoảng hốt nhận ra, người đang nằm bên cạnh mình lại chính là Ngôn Thiều Lệ!

Trong đầu cô lùnh bùng nổ vang, dường như toàn bộ máu trên người đều đổ dồn về não. Cô hồi hã nhặt quần áo của mình lên, đầu óc vẫn không ngừng hỗn loạn.

Cô đã làm gì thế này? Sao cô lại ở nơi đây?.

Không! Không phải cô đã làm gì, mà là gã đã làm gì với cô. Cô cơ hồ muốn hét toáng lên, không! Không! Không phải như vậy đâu!

Cô như phát điên lay tỉnh Ngôn Thiều Lệ. Gã lim dim nhìn cô, đột nhiên mở tròn mắt: “Lạc Mỹ?” Gương mặt gã tỏ ra vẻ vô cùng hoảng sợ.

Lạc Mỹ không biết mình đã gọi cảnh sát như thế nào. Cảnh sát trong vòng một phút đã đến nơi, họ đưa cô vào trong bệnh viện rồi dẫn Ngôn Thiều Lệ về sở.

Cổ vấn pháp luật của gia tộc Ngôn Thị lập tức đến sở cảnh sát yêu cầu bảo lãnh, ban cổ vấn tư tưởng của Thường Hán cùng lúc nhận được tin tức, bắt đầu khẩn cấp triển khai hoạt động.

Còn Lạc Mỹ thì lại một mình đối mặt với cảnh hổ thẹn, bị gặng hỏi không ngừng nghỉ. Mỗi lần thuật lại, cô có cảm giác như chính mình bị lột phăng áo quần, trần trụi mang cho mọi người chiêm ngưỡng. Cô cuối cùng cũng sụp đổ.

Cô la hét, ném đi bất cứ thứ gì có thể ném, gần như phát điên lên. Bác sĩ không thể không tiêm cho cô một mũi thuốc an thần, cử người giám sát cô suốt 24 giờ.

May mà Dung Hải Chính kịp trở về. Lúc anh vào phòng bệnh thì đã thấy Lạc Mỹ bị dây trói trên giường, giống như cô là một kẻ tâm thần vậy. Anh lập tức lạnh giọng hét: “Thả vợ tôi ra mau.”

Bác sĩ nói: “Tinh thần của cô ấy tương đối không ổn định.”

Anh lạnh lùng lặp lại một lần nữa: “Tôi nói thả vợ tôi ra mau.”

Dường như hiểu rõ anh là kẻ không nên làm trái ý, bác sĩ liền ra hiệu cho y tá nới lỏng dây trói ra. Lạc Mỹ lập tức như một đứa trẻ bị khiếp sợ, hoảng hốt muốn bỏ chạy khỏi phòng bệnh. Cô để chân trần, sợ hãi muốn lao đi, nhưng Dung Hải Chính chỉ với một bước dài đã kịp giữ được cô lại: “Lạc Mỹ!”

Cô hoảng kinh, liều mạng vùng vẫy: “Buông tôi ra! Buông tôi ra!”

“Lạc Mỹ...” Giọng nói của anh nghẹn lại, “Là anh, là anh đây.”

Cuối cùng cũng nhận ra giọng nói của anh, cô ngơ ngác đứng sững lại một lúc, tiếp đó hệt như một đứa trẻ òa lên khóc tầm tặc.

Cô khóc đến mờ trời tối đất. Nỗi bơ vơ quạnh quẽ khi mất mẹ từ nhỏ, sự phấn đấu gian khổ lúc lớn lên, cái chết bi thảm của cha và Lạc Y... Mọi chuyện không như ý nguyện dường như đều bộc phát ra trong cơn thốn thức này. Cô đã không còn chịu đựng được nữa, không thể nào chịu đựng nổi nữa.

Anh nhè nhẹ vỗ lên lưng cô, thì thào nói: “Khóc đi, cứ khóc nữa đi.”

Cổ họng cô đã khản đặc, khóc không thành tiếng, nhưng nước mắt cô cứ trào ra như một dòng suối, thấm ướt y phục của anh.

Anh vỗ về cô, thâm thì bên tai: “Lạc Mỹ, sau này không ai dám hiếp đáp em nữa đâu.” Ánh mắt anh trôi về một nơi nào đó trong không trung, lạnh lẽo và nguy hiểm, “Anh sẽ bắt những kẻ đã làm em đau lòng, từng người một phải trả giá.”

Anh nói được là làm được.

Anh có luật sư tốt nhất. Vì để phòng ngừa gia tộc Ngôn Thị gây áp lực cho tòa án, anh lợi dụng sự phức tạp của mạng chính phủ và thương mại, đem chuyện này phóng đại đến mức đau đớn cùng cực, để đảm bảo chắc chắn rằng thẩm phán không thể vì tình mà bẻ cong luật lệ.

Gia tộc Ngôn Thị cố gắng bưng bít thông tin, còn phái người khéo léo ngỏ lời đến Dung Hải Chính, nếu có thể bãi nại trước tòa, gia tộc Ngôn Thị sẽ trả cho anh một khoảng bồi thường không nhỏ.

Dung Hải Chính chẳng những không giận còn mỉm cười: “Bãi nại trước tòa à? Được chứ, bảo Ngôn Thiếu Lệ nhảy từ tầng thượng của cao ốc Ngưỡng Chỉ xuống đi, tôi sẽ rút đơn kiện ngay.”

Trận chiến này đã không thể tránh được nữa.

Sau khi gia tộc Ngôn Thị hiểu ra có sự, tất cả những đầu mối thông đồng đều đã không thể dứt lốt được nữa. Còn giới báo chí, với giác quan nhanh nhạy của mình, cuối cùng cũng đánh hơi thấy “Scandal gây sốc” này khi bọn phóng viên cơ hội moi được thông tin từ miệng một nhân vật thuộc dòng dõi trong gia tộc Ngôn Thị. Thông tin liên lập tức được loan truyền khắp nơi.

Báo chí, truyền hình, internet, trong nháy mắt ùn ùn đăng tải. Dung Hải Chính và Ngôn Thiếu Lệ, hai cái tên tỏa sáng rực rỡ, nhanh chóng từ trang tin kinh tế tài chính chuyển sang trang tin xã hội. Vì để chụp được bức ảnh mới nhất của Quan Lạc Mỹ, đám phóng viên quả thực là không từ bất cứ thủ đoạn nào.

Lạc Mỹ như một con thú nhỏ bị thương rút vào trong phòng, không dám xem TV cùng những bản tin đầy kích động trên báo chí, càng không dám mở cửa sổ, nơi có rất nhiều ống kính đang châu chực bên ngoài. Cô không thể nào đối diện và nhanh chóng gầy đi.

Sự rình mò ấy lại một lần nữa khiến cho Lạc Mỹ suy sụp. Trên tòa án, cô khốn khổ đáng thương, nước mắt như mưa, yếu ớt đến độ không chịu nổi một đòn.

Con người hay đứng về phía kẻ yếu. Công chúng, bồi thẩm đoàn, và cả thẩm phán đều là con người.

Điều quan trọng nhất là tài xế của Ngôn Thiếu Lệ cũng ra tòa làm chứng. Anh ta không chút do dự khai rằng, là Ngôn Thiếu Lệ đã sai anh ta lái xe đến khách sạn Nam Sơn, sau đó gã dìu Quan Lạc Mỹ lên lầu, để cho anh ta lái xe đi.

Lời khai này đã bước đầu xác định được tội danh của Ngôn Thiếu Lệ. Ngay lập tức, nhân viên phục vụ khách sạn liền xin ra tòa làm chứng. Vì Ngôn Thiếu Lệ là người nổi tiếng, nên bọn họ có ấn tượng rất sâu. Hai cái miệng của bọn họ cùng khai rằng, đêm hôm đó Ngôn Thiếu Lệ dẫn theo Quan Lạc Mỹ đang hôn mê bất tỉnh đến thuê phòng. Bọn họ đều cho rằng Quan Lạc Mỹ uống rượu say nên không mấy để ý.

Đại luật sư Mai Chỉ Thanh cho dù có mồm năm miệng mười cũng không thể nào ngăn chặn được cơn sóng dữ.

Phiên chất vấn đầu tiên kết thúc, Mai Chỉ Thanh nói với Ngôn Thiếu Lệ: “Ngài nhận tội đi, như vậy có thể xử nhẹ một chút, nhiều nhất chỉ bị phán mười năm, nếu như trong tù có biểu hiện tốt, bốn năm đã có thể ra trại. Thậm chí, sau khi ở tù được hai năm, tôi có thể nghĩ ra cách giúp cho ngài tại ngoại để điều trị bệnh.”

Ngôn Thiếu Lệ lặng im không nói, gã vốn khéo tính toán, sao mà không biết thiệt hơn trong chuyện này. Gã bảo: “Tôi chỉ không cam tâm thua dưới tay một người phụ nữ như vậy, cả đời cũng chẳng thể ngẩng mặt lên được.”

Mai Chỉ Thanh lắc đầu: “Những lời ngài nói đến tôi còn không tin, huống chi quan tòa? Ngài nói ngài không đánh thuốc mê trong tách cà phê, ngài nói rượu ngài uống có chất gây hưng phấn, như vậy hóa ra là Quan Lạc Mỹ hãm hại ngài à? Thử hỏi, một người phụ nữ, hơn nữa còn là một vị phu nhân có danh vọng và địa vị, chỉ vì hai chữ “báo thù” theo lời ngài nói mà không tiếc hy sinh cả thân thể và danh dự của mình để hãm hại ngài à? Còn nữa, nếu như thật sự thủ phạm là cô ta, thì cả buổi chiều hôm ấy cô ta đều ở bên cạnh ngài dự họp, ngay cả buổi tiệc cũng là hai người ăn cùng nhau, cô ta có cơ hội ra tay với cà phê và rượu trên xe của ngài ư? Mà kể cả cô ta có đồng lõa tiếp tay, thì chúng có đâu? Tên đồng lõa ấy còn phải tìm ra cách mở cửa xe Mercedes của ngài, mà theo tôi được biết, vỏ xe của ngài thuộc dòng mới nhất, có

hệ thống bảo vệ tối tân nhất. Chưa kể cô ta làm sao biết ngài nhất định sẽ pha cà phê cho cô ta uống, còn ngài thì lại tự mình uống rượu? Mọi thứ đều không hợp logic, thậm chí sao có thể tin cho được?”

Ngôn Thiếu Lệ lạnh lùng nói: “Cho nên, cô ta đã thành công, còn tôi trái lại bị rơi vào bẫy.”

Mai Chỉ Thanh thở dài: “Phiên chất vấn thứ hai diễn ra vào ba ngày sau, chỉ hy vọng trong ba ngày này có thể xảy ra bước ngoặt gì đó.”

Ngôn Thiếu Lệ nói: “Bắt đầu từ A Đức, chỉ có anh ta mới có chìa khóa xe của tôi.”

A Đức là tài xế của Ngôn Thiếu Lệ, vô cùng thật thà chất phác. Sau khi vụ án xảy ra, Mai Chỉ Thanh đã sớm tìm gặp anh ta để nói chuyện. Anh ta nói hôm ấy vì Ngôn Thiếu Lệ suốt ngày ở trong công ty không ra ngoài nên xe luôn đỗ trong bãi xe ngầm của cao ốc Ngưỡng Chỉ, còn anh ta cũng ở trong phòng an ninh cả ngày, cùng nhân viên bảo vệ uống trà tán gẫu. Cà phê và rượu là thức uống luôn được chuẩn bị sẵn trên xe, chúng đều đã mở niêm phong uống được non phân nửa rồi.

Mai Chỉ Thanh còn đặc biệt ghé qua phòng an ninh, mười mấy người trong đó đều xác nhận lời A Đức nói không sai, hôm đó anh ta đúng là ở tại phòng an ninh cả ngày, ngay bữa trưa cũng chỉ là thuận miệng gọi đến. Lúc ấy A Đức còn đùa nghịch với chiếc chìa khóa xe, vì trên chìa có biểu tượng Mercedes nổi bật nên tất cả mọi người đều nhớ rõ.

Lúc Mai Chỉ Thanh quay trở lại tìm A Đức lần nữa thì anh ta đã mất tích.

Cô phần chấn tinh thần, thậm chí đã có hy vọng, nhưng chẳng mấy chốc ngọn lửa hy vọng này đã bị dập tắt. Cảnh sát vừa phát hiện ra một xác chết vô danh trong khe suối, họ tin rằng nguyên nhân tai nạn là do sảy chân chết đuối. Thân phận người chết nhanh chóng được xác định là A Đức.

Cô đi gặp Ngôn Thiếu Lệ, nói với gã: “Kẻ thù của ngài quả là chẳng thể xem thường đâu, bọn chúng không tiếc cả chuyện giết người diệt khẩu.”

Ngôn Thiếu Lệ chậm rãi nói: “Anh quả là lợi hại, tôi đã phục anh rồi.”

Mai Chỉ Thanh ngỡ ngàng, không biết “anh” mà gã ám chỉ ở đây là ai. Nhưng Ngôn Thiếu Lệ nói: “Luật sư Mai à, phiên cô nói với quan tòa, tôi tình nguyện nhận tội, chỉ xin ông ta xử nhẹ tay cho.”

Mai Chỉ Thanh cũng biết đây chính là giải pháp tốt nhất trước mắt, cho nên ngay từ phiên chất vấn lần thứ hai, cô đã thuật lại lời nhận tội của Ngôn Thiếu Lệ với thẩm phán, cũng xin cho gã được nhẹ tội.

Trong nháy mắt, tòa án như vỡ òa. Đại đa số người dự thính là phóng viên, tức thì ánh đèn flash rực lên đến mức người ta không thể mở nổi mắt. Trong ánh sáng làm mọi người phải chói mắt ấy, Ngôn Thiếu Lệ nhìn về phía Quan Lạc Mỹ. Ánh mắt của gã khiến cho cô cảm thấy có chút bất ngờ.

Bởi vì trong ánh mắt phức tạp pha lẫn thương hại ấy còn mang theo một vẻ khinh miệt, hệt như cô vừa làm một việc rẻ mạt vậy. Cô còn chưa kịp nghĩ ngợi nhiều, thẩm phán đã chấp thuận lời nhận tội của gã, lập tức tuyên bố bãi tòa.

Dung Hải Chính tiến lên trước che cho cô bước ra sảnh, bên ngoài càng có nhiều phóng viên xúm xít vây bủa, nhưng anh đã có sắp xếp sẵn. Xe được chuẩn bị ổn thỏa từ trước đó, hai người bọn họ vừa ra đến nơi thì đã bước lên xe. Không đợi cho đám phóng viên ấy xúm lại, xe đã nhanh chóng vọt đi như một mũi tên rời cung.

Lạc Mỹ tựa đầu lên vai anh, cả người mệt lả. Mọi chuyện đều đã kết thúc, nhưng nỗi sỉ nhục ám ảnh cô mấy ngày nay thì cả đời này cô cũng không quên được. Cô không hiểu vì sao ông trời lại đặc biệt hà khắc với cô như vậy, hết lần này đến lần khác ban cho cô những đả kích chí mạng. Cô đã mệt mỏi lắm rồi, cô chỉ muốn trốn chạy, trốn đến nơi nào đó vắng bóng con người.

Một bàn tay ấm áp lặng lẽ nắm lấy tay cô, giọng nói trầm thì bên tai cô vang lên: “Lạc Mỹ, chúng ta về nhà ở hồ Thiên Đảo sống một thời gian nhé?”

Nhà ở hồ Thiên Đảo?

Cô hoang mang. Nhà - từ ngữ ấy với cô mà nói đã sớm xa vời không thể chạm đến. Thế nhưng, bàn tay của anh, giọng nói của anh đều kiên quyết mạnh mẽ: “Chúng ta về nhà đi.”

Về nhà, hai từ thật ấm áp, hết như lòng bàn tay của anh. Thế nên, cô đã bị mê hoặc mà ngoan ngoãn gật đầu. Sau đó, cô đã bước lên chiếc máy bay phản lực tối tân nhất để bắt đầu chuyến bay dài đằng đẵng. Cô cũng chẳng còn hơi sức đâu mà ngạc nhiên về chiếc máy bay tư nhân sang trọng vào bậc nhất mà anh đang sở hữu. Chuyến bay xuyên qua đại dương, xuyên qua lục địa, xuyên qua cả nửa vòng trái đất. Trên suốt chặng đường dài và xa như thế, tiếp viên hàng không liên tục qua lại bên cạnh cô, họ quan tâm sửa soạn thức ăn, nước uống, thậm chí đưa cô đến bên chăn êm đệm ấm.

“Không muốn ngủ một giấc ư?” Anh hỏi cô. Lạc Mỹ đang mở to đôi mắt, đồng tử ảm đạm vô hồn nhìn những đám mây cứ tuần tự bay qua song cửa.

Cô lắc đầu, trong lòng có chút thắc mắc, tại sao mỗi lần bản thân chịu đựng tổn thương sâu sắc nhất, những lúc yếu đuối nhất, người giúp cô vượt qua đều là anh? Vì sao mỗi lần cô đối mặt với anh đều ở trong hoàn cảnh bất lực nhất thế này?

Bất lực, đúng vậy! Cô bất lực tựa như đám mây tròn vành vạnh treo ngoài cửa sổ kia vậy, chỉ cần một cơn gió nhẹ khẽ thổi qua cũng có thể khiến cho cô tan xương nát thịt, hóa thành bụi trần và hơi nước không thể nào nhìn thấy được nữa. Thế nhưng, cánh tay của anh đang dịu dàng kéo cô lại, mang đến cho cô cảm giác an toàn và ấm áp, hết như một vùng cảng tránh gió yên bình. Cô đã chán ngán vỏ ngoài cứng cỏi, chán ngán cảnh phải tự mình gánh chịu. Có người cho cô nương tựa thì cô sẽ nương tựa, mặc kệ có thể giữ cho cô an toàn trong bao lâu, dù sao thì giờ đây anh cũng đã ở bên cạnh cô rồi.

Cô lại thở dài, tựa đầu lên vai anh, cuối cùng sau một lúc cũng thiếp đi.

Giấc ngủ này không hề thanh thản. Lúc cô tỉnh lại, máy bay vẫn đang mãi miết bay về hướng tây.

Chuyến bay kéo dài cộng thêm việc lệch múi giờ khiến cho cô rất mệt mỏi. Bọn họ đáp xuống New York, tiến hành thủ tục nhập cảnh, sau đó tiếp tục chuyến bay, cuối cùng cũng hạ thấp độ cao. Lạc Mỹ chỉ cảm thấy trước mắt sáng bừng, đại dương mênh mông vô tận đã bày ra trước tầm mắt. Trên mặt nước là một màu xanh biêng biếc trải rộng đến ngút ngàn.

Hồ Thiên Đảo, đây chính là hồ Thiên Đảo mà giới phú hào ở Mỹ ví như thiên đường. Trong cõi trời đất của hồ và đảo này, có vô số những hòn đảo tư nhân cùng những khu biệt thự sang trọng, đó chính là chốn bồng lai tiên cảnh dùng tiền bạc xây đắp nên.

“Chúng ta về đến nhà rồi.” Dung Hải Chính chỉ vào một hòn đảo càng lúc càng lớn dần và rõ nét trong tầm mắt. Lạc Mỹ cúi đầu nhìn xuống hòn đảo tròn trịa như một viên ngọc bích lớn bên dưới kia, nó khảm vào ngay trung tâm mặt hồ xanh biếc, càng lúc càng gần, càng lúc càng rõ. Đường băng thẳng tắp đã hiện ra trước mắt, trông như một con thoi dài nằm vắt ngang qua cả hòn đảo, xuyên ngập vào trong nước, còn máy bay thì càng ngày càng thấp, mặt nước càng lúc càng gần, khiến cho cô chợt cảm thấy một nỗi sợ hãi mơ hồ, lo rằng máy bay liệu có đâm xuống mặt nước kia hay không? Nhưng cuối cùng cô cũng nhận ra khi máy bay ngừng lại, bánh xe của nó đã chạm xuống đường băng, hạ cánh an toàn.

Đà trượt đã ngừng lại, cửa khoang bật mở, Dung Hải Chính nắm lấy tay cô bước xuống bậc thang, anh thăm thì bên tai cô: “Chào mừng trở về nhà, Dung phu nhân.”

Cách đó không xa có bốn năm người đang chạy vội ra, còn có hai con chó chăn cừu hưng phấn sủa vang lao đến.

Đôi mắt cô đã ướt nhoe, ngoan ngoãn theo anh bước lên xe điện. Xe êm ái khởi động, cô thích những kiểu xe như vậy. Cô dường như chỉ muốn đến ngay sân golf có phong cảnh xinh đẹp kia để được thỏa sức chơi một trận, còn hòn đảo này dường như bản thân nó cũng đã là một thiên đường xanh biếc.

Khi nóc nhà thấp thoáng hiện ra sau những tầng cây cao lớn, trong lòng cô vẫn có một chút gì đó hoang mang. Nhà, đây là nhà sao? Xe điện rẽ qua đường lớn, cách một cánh đồng lúa nhấp nhô xanh ngát, cô cuối cùng cũng trông thấy được toàn thể kiến trúc bên ngoài dựa theo phong cách của miền Nam nước Mỹ trước đây: cột Ionic(*) bằng đá cẩm thạch màu trắng, những tấm rèm tua rủ sau khung cửa sổ dài, cả tòa biệt thự dưới ánh nắng xuân rực rỡ trông hết như một cung điện hùng vĩ, mọi thứ đều huyền ảo khiến cho cô thoáng chốc có ảo giác như mình đang sống trong bộ phim “Cuốn theo chiều gió” vậy.

(chú: một loại kiến trúc Hy Lạp cổ)

Dung Hải Chính mỉm cười với cô, giọng nói pha chút bông đùa: “Em phải thông cảm cho anh, đây là căn hộ đầu tiên mà anh mua, khi đó trình độ thưởng thức của anh không cao, khi ấy anh chính là hình mẫu điển hình của những kẻ nhà giàu mới nổi.”

Khóe môi của cô nhướn lên một nụ cười yếu ớt. Mọi thứ này đều là của Dung Hải Chính, còn cô là đồng minh của anh. Không, ở nơi này có lẽ cô cam nguyện làm một vật lệ thuộc vào anh, vật sở hữu của anh, chỉ cần anh bằng lòng cho cô ở lại chốn này, để cô không phải nhớ lại những chuyện khó chịu trong quá khứ kia nữa.

Anh nắm lấy tay cô, dẫn vào cung điện của mình.

Vì chuyến bay đã vắt kiệt sức lực của cô nên anh không để cho cô đi tham quan những thứ lộng lẫy sang trọng trong khách sạn mà dẫn cô lên tầng trên lầu, bước vào phòng ngủ chính, mở cửa phòng tắm ra để cô thoải mái tắm rửa, mặc vào bộ áo ngủ sạch sẽ tinh tươm, ngoài ra còn có một chiếc giường lớn thoải mái vô cùng êm ái đang chờ đợi cô. Lạc Mỹ dường như đã mất đi năng lực suy nghĩ, cô ngã đầu xuống chiếc gối mềm mại, cảm giác được anh đang đắp chăn cho mình. “Cảm ơn” Cô mơ hồ lẩm bẩm rồi bình an chìm vào giấc mộng đẹp.

Cô ngủ đến tận sáng hôm sau, Dung Hải Chính khẽ lay cô tỉnh lại: “Lạc Mỹ, dậy đi em, đừng ngủ nữa, ngủ nữa sẽ nhức đầu đấy.” Cô mắt nhắm mắt mở. Một cô gái tóc vàng trong đồng phục tạp dề đang với tay vén rèm cửa sổ, ánh nắng xuân lờ mờ chiếu vào khiến cho người ta cảm thấy ôn hòa dễ chịu. Giọng điệu Dung Hải Chính mang theo vẻ yêu chiều dung túng: “Đừng ngủ nữa, em mà không bước xuống thưởng thức điểm tâm do Anna nấu, chị ấy sẽ buồn lắm đấy.”

“Vâng.” Cô vùi đầu vào lòng anh, anh đang mặc một chiếc áo len, trông cũng rực rỡ như ngày xuân, khiến cho cô cảm thấy rất dễ chịu. “Hải Chính.” Lần đầu tiên cô gọi thẳng tên anh: “Chúng ta đang ở đâu vậy?”

“Chúng ta đang ở nhà.” Anh vuốt ve mái tóc ngắn của cô, “Mau xuống giường đi, ăn sáng xong anh dẫn em đi dạo hồ.”

“Có thuyền không?” Cô ngẩng mặt lên hỏi với vẻ mong chờ.

“Có một chiếc thuyền lớn.” Anh nói, giọng pha chút khoa trương, “Loại rất rất lớn.” Giọng điệu anh chiều chuộng như đang dỗ dành một đứa trẻ.

Lạc Mỹ bật cười, bước xuống giường thay quần áo. Vì trời lạnh, cô cũng khoác một chiếc áo len trùm đầu, loại rộng thùng thình hợp cùng chiếc quần cưỡi ngựa và đôi giày ngắn, khiến cho anh lấy làm thích thú: “Chà, trông em hiện ngang oai hùng, có dáng dấp của kỵ sĩ lắm, hôm nào rảnh rồi anh sẽ dạy em cưỡi ngựa.”

“Thật chứ?” Từ sau khi đặt chân đến hòn đảo này, cô đã vứt bỏ tất cả toan tính của mình, buông thả cho bản thân ẩn nấp dưới đôi cánh của anh. Rất nhiều lời, rất nhiều chuyện dường như đều chưa từng lướt qua đầu cô.

“Đương nhiên rồi.” Đôi mắt của anh ánh lên lấp lánh, “Qua hai tháng nữa, chúng ta đến Saint Jean Cap Ferrat nghỉ hè, anh sẽ dạy cho em cưỡi ngựa trên bãi biển.”

Gió trên hồ rất mạnh, thổi tóc cô bay rối tung. Anh dạy cô làm sao để cầm lái, làm sao để chạy với tốc độ cao khiến cho mặt hồ rẽ ra một lớp sóng lớn nhấp nhô; làm sao để đột ngột bẻ lái, khiến cho thân thuyền gần như chao hắt đi rồi lại bình an vô sự. Cách chơi mới mẻ đầy kích thích này khiến cho cô thích thú đến độ hét vang, cười rộ không ngừng.

Đến giữa trưa, lúc mặt trời ảm áp nhất, bọn họ ngồi trên boong mới bắt đầu ăn điểm tâm nhẹ. Cô học cách tự mình xay cà phê, đương nhiên là cực kỳ thành công. Cẩn câu được bày thành một hàng trên sàn tàu, cá ở khu vực nước này vô cùng phong phú, ngay cả một người chưa bao giờ cầm qua cần câu như Lạc Mỹ cũng có thể câu được bốn năm con cá, việc này khiến cho cô vui sướng không thôi. Dung Hải Chính nói: “Tối nay chúng ta có thể ăn cá em câu rồi.”

Chiều đến, họ cuối cùng cũng đưa thuyền trở về dùng bữa tối. Lạc Mỹ xưng phong cầm lái, dẫn thuyền chậm chậm vào bến, Dung Hải Chính giúp cô đỡ bánh lái, ổn định cập vào cầu tàu, ngay sau đó có người

nhảy lên thuyền mở thùng buộc dây. Sau khi thả neo, Dung Hải Chính dẫn cô bước xuống cầu tàu, cũng là lúc bụng cô đang đói sôi lên.

Họ thưởng thức một bữa toàn thức ăn kiểu Pháp chính cống, cô không biết đã dùng qua tổng cộng bao nhiêu món vì chỉ lo cắm cúi ăn, nhưng đầu bếp của Dung Hải Chính thì quả là tay nghề không chê vào đâu được.

Vì dùng bữa sớm, lúc ăn xong mặt trời còn chưa lặn, tâm trạng Lạc Mỹ cũng tốt đến lạ thường. Sau khi tráng miệng bằng trái cây, hai người liền đi tản bộ. Vừa đi, Dung Hải Chính vừa giới thiệu với cô mọi thứ xung quanh. Những đóa hướng dương đại sinh động hé nở, phản chiếu bóng tịch dương lấp lánh ánh vàng, lối mòn trải đầy sỏi cuội xen giữa hai bên bờ cỏ hoa, mỏng manh đến đáng yêu. Men theo lối mòn, hai người chậm chậm bước đến nhà kính trồng hoa, vách và trần hoàn toàn bằng thủy tinh phản chiếu ánh trời trong suốt, vô cùng chói mắt.

Vừa bước chân vào bên trong, xung quanh cô là đủ loại hoa hồng: màu hồng, màu trắng, màu vàng, còn có cả màu xanh và màu tím quý hiếm. Trong không khí ngạt ngào mùi hương dịu ngọt, cô vừa ngạc nhiên vừa vui sướng, nào là Hòa Âm, Louis XIV, Thiên Đểu, Diễm... Cô lập tức bị choáng ngợp đến không thở nổi, còn có rất nhiều giống loài khác mà cô không nhớ hết tên gọi.

Cô chìm đắm trong biển hoa hồng.

“Lạc Mỹ.” Anh dịu dàng ôm lấy cô từ phía sau, “Anh không thể mang biển hoa của Vân Sơn cho em, nhưng anh có thể tặng cho em tất cả hoa hồng ở nơi đây.”

Cô thật sự muốn say đi, vì tổ ấm, vì những đóa hồng này, vì mọi thứ đáng kinh ngạc trên đảo...

Là ai đã từng nói ngày tháng hạnh phúc rất dễ trôi mau? Cô đã buông bỏ tất cả tự chủ và tư duy của mình, ngoan ngoãn phụ thuộc vào anh. Cô ở trên đảo của anh, trong ngôi nhà của bọn họ, trải qua cuộc sống vô lo vô nghĩ. Hóa ra, con người ta còn có thể sống một cuộc sống đơn giản như vậy, không có bất cứ vấn đề gì để đắn đo, không có bất kỳ một phiền não nào. Buổi sáng thức dậy, cô ra hồ câu cá hoặc ở trong nhà kính cắt cành cắm hoa; xế chiều học nấu điểm tâm, làm bánh mì cùng Anna; tối đến thưởng thức dạ tiệc bên những ngọn nến, cùng Dung Hải Chính khiêu vũ dưới trăng trên sân thượng, sau lưng là mặt hồ như pha lê với những đợt sóng lăn tăn, trời và đất chỉ còn lại ánh trăng mênh mang chan hòa. Lãng mạn, giản đơn, hết như cuộc sống của nàng công chúa trong cổ tích.

Lúc ở Paris, anh cũng đã từng dẫn cô dạo chơi, nhưng đó là một tình cảnh không giống như lúc này. Khi đó anh trăm phương nghìn kế giúp đỡ cô, khiến cô bước ra khỏi chốn tăm tối. Giờ đây, anh yêu thương chiều chuộng cô, đồng ý tất cả những yêu cầu dù hợp lý hay không của cô, dung túng cho cô hưởng thụ mọi thú vui cuộc sống, để cho cô vui vẻ mà nô đùa.

Nô đùa là thứ mà cô chưa bao giờ được hưởng thụ. Từ nhỏ, trách nhiệm quá lớn khiến cho tâm trí cô sớm trưởng thành, không giống như những đứa trẻ ngây thơ đồng trang lứa khác. Cô gánh vác rất nhiều thứ trên lưng nên đã quên mất thế nào là hưởng thụ thương yêu, thế nào là hưởng thụ cuộc sống.

Vậy nên, anh đã dạy cho cô, mặc cho cô muốn làm gì thì làm, dùng vô số tiền bạc cùng sự chăm sóc tận tình để cô quên đi quá khứ, quên đi một Lạc Mỹ trĩu nặng ưu phiền mà thoát thai hoán cốt.

Và anh đã thành công. Cô đã vứt bỏ mọi thứ, cô đã học được cách vô tư mỉm cười, học được cách làm nũng, học được cách dành tất cả ưu phiền cho anh xử lý, học cách được người khác yêu chiều, được người khác che chở.

Khi mùa hè sắp sửa đến, anh tuân thủ lời hứa, dẫn cô đi Pháp, sau đó đổi trực thăng bay đến bờ biển Địa Trung Hải.

Mùa hè là mùa xinh đẹp nhất, đặc biệt là ở Saint Jean Cap Ferrat. Đúng là mùa hoàng kim nhất trong năm, thắng cảnh du lịch bên bờ Địa Trung Hải ngập trong ánh nắng tươi đẹp, núi xanh biển thẳm, nước trong vắt đến độ có thể trông thấy đá ngầm bên dưới. Ngoài khơi xa chỉ chít những đốm nhỏ, tất cả đều là du thuyền tư nhân; còn trên bãi cát thì đầy kín biển người nằm tắm nắng, ngay cả trong không khí dường như cũng phảng phất mùi dầu ô liu và ánh nắng gay gắt.

Trực thăng tiếp tục bay đến, bờ biển dần dần rõ ràng, người trên bãi cát cũng ngày một ít đi, dải đất này đều là khu biệt thự, những bãi cát rộng lớn kia đều là bãi biển tư nhân.

Cuối cùng họ đáp trên một đỉnh núi, Dung Hải Chính ôm cô bước xuống máy bay, gió từ trực thăng thổi mạnh khiến cô phải dùng tay giữ chặt chiếc mũ rơm. Cô ngẩng mặt trông ra, bầu trời xanh trong, mây mỏng đến mức gần như không có, vị mặn mặn như mùi biển phả vào mặt, còn có hương thức ăn ngào ngạt, mãnh liệt và hùng hực. Biển lớn không bờ không bến, mặt nước xanh biếc và trong vắt như một dải lụa to lớn không gì sánh được, trên ấy cuộn lên lớp lớp nếp gấp, trên mỗi nếp gấp xoắn xuýt những bọt sóng trắng như tuyết, cuối cùng cũng ập lên bờ biển, vỡ lên vách đá, vỡ tan thành từng mảnh. Còn sau lưng cô là một công trình nguy nga tráng lệ, tựa như một pháo đài dựng trên vách núi, mọi thứ đều đẹp đến mức không thật như một bức tranh sơn dầu rực rỡ.

Trời dần phủ bóng đêm, trên sân thượng thênh thang lúc này chỉ nghe được tiếng sóng biển vỗ rì rào.

Trên bầu trời tím thẫm thẫm giăng kín những vì sao, tựa như những vụn đường trắng bạc rải lên món sương sa, gần đến mức với tay ra là có thể chạm đến. Cô cảm giác mọi thứ ở nơi này đều không thật, vì quá hoàn hảo, quá hư ảo. Trên sân thượng có một bộ bàn tròn và vài chiếc ghế tựa, Dung Hải Chính đang tự mình khui Champagne.

“Cần em giúp không nào?” Lạc Mỹ đã đổi sang mặc một chiếc quần dài bằng vải lanh, bước đến hỏi anh.

“Em đừng gây thêm phiền phức cho anh là tốt lắm rồi.”

“Đúng là hết như cổ tích vậy.”

Lạc Mỹ nhìn đại dương xanh như ngọc bích tĩnh lặng dưới bóng đêm, trong mắt dường như cũng phản chiếu ánh sao biển, lấp lánh phát sáng, “Pháo đài ở Saint Jean Cap Ferrat, trên đồi này còn thứ gì mà anh không có hay không?”

Anh cúi đầu thấp sáng nển, ngọn lửa trên nến bị gió thổi lay lắt chập chờn, soi lên đôi mắt anh một vẻ mập mờ không tỏ: “Những thứ anh không có còn nhiều lắm.”

Cô uể oải ngồi xuống chiếc ghế tựa kiểu Pháp dễ chịu, hỏi anh: “Anh không có thứ gì?”

Anh không trả lời nên cô hỏi: “Sao anh không trả lời em?”

“Anh bận mà.” Anh đáp. Anh quả là rất bận, phải khui rượu, rót rượu, còn phải ứng phó với vị mỹ nhân có ánh mắt quyến rũ mê người trên chiếc ghế tựa đằng kia nữa.

“Vậy cũng không thể phớt lờ người ta chứ.” Lạc Mỹ phờ ra một gương mặt ngây thơ, cô tựa cằm lên khuỷu tay, ánh mắt chuyển từ thấp lên cao nhìn anh.

Trông thấy anh lẩm bẩm nói: “Em mà còn nhìn anh như vậy, anh cam đoan tối nay em phải đói bụng.”

Cô ngẩng mặt lên, đúng lúc có một ánh sao băng xẹt ngang qua chân trời, chiếc đuôi màu vàng phảng phất vệt sáng, chớp mắt đã biến mất, cô chợt thốt: “Ồ! Sao băng!”

Anh cũng ngẩng mặt lên. Cô thắt nút mấy sợi tua ren trên áo khoác lại rồi thì thào mấy câu gì đó.

Anh hỏi cô: “Em nói gì vậy?”

Cô mỉm cười: “Em cầu nguyện.”

Vẻ trẻ con ấy khiến anh không khỏi bật cười: “Vậy em cầu nguyện điều gì?”

Cô ngẫm nghĩ rồi đáp: “Không thể nói với anh được.”

Anh cười hỏi: “Sao thế?”

“Nói ra thì mất linh rồi.”

Anh tỏ vẻ như không quan tâm lắm, hỏi: “Vậy có liên quan đến anh không?”

Cô ngẩn người ra không đáp. Anh dường như cũng có chút bất ngờ, xoay mặt sang uống một ngụm Champagne, bên ngoài sân thượng là mặt biển vô cùng vô tận, sóng vỗ rì rầm, còn bầu trời thì phủ đầy

những mảnh sao lấp lánh, tựa như một cảnh quay mỹ lệ nhất trong phim. Anh cuối cùng cũng xoay người lại hôn cô say đắm, trong đôi môi của anh có mùi Champagne thơm ngọt như thể làm say lòng người.

Đêm đã về khuya, chỉ có thể nghe thấy tiếng sóng biển ngoài xa cuộn cuộn như sấm động, tựa hồ cả thế giới bên ngoài kia đều chỉ còn lại sóng gió.

Cô lặng lẽ nắm lấy tay anh: “Hình như trên thế gian này chỉ còn lại duy nhất đôi ta vậy, thật là tuyệt.”

Sóng mắt anh dịu dàng, thanh âm cũng hết như thế: “Đợi khi mọi việc giải quyết xong, chúng ta đến đây sống hết quãng đời còn lại được không?”

Buông một lời vu vơ, có lẽ anh cũng chỉ thuận miệng nói vậy thôi, nhưng Lạc Mỹ thì lại cảm giác được một nỗi xúc động khó hiểu. Cô ngoan ngoãn gật đầu, nghiêm túc đáp: “Vâng.”

Mọi thứ ở nơi này đều đơn giản hết như cổ tích, bên bờ biển Địa Trung Hải, chỉ có cuộc sống vô lo vô nghĩ. Nhưng khi Lạc Mỹ trông thấy hai chú ngựa thuần chủng trong tàu ngựa, cô vẫn không nhịn được thắc mắc: “Dung Hải Chính, rốt cuộc anh có bao nhiêu tiền vậy?”

Anh cố tình ngẫm nghĩ một lúc rồi mới đáp: “Vấn đề này em nên hỏi luật sư và cố vấn tài chính của anh.”

Cuộc sống như vậy quả thật vô cùng thảnh thơi, hai người cưỡi ngựa dạo chơi trên bãi biển riêng, vắng tịch dương thật lớn rọi bóng chiều lơ lửng lên người bọn họ, từng lớp sóng biển trào lên, không vương đến vó ngựa, làm vỡ tan ngàn đồng tuyết. Cô thích phi ngựa trên bờ cát đầy bọt biển, cát sỏi trên bãi bị giẫm văng tung tóe, còn cô thì khúc khích cười to, thoải mái thả tiếng cười trôi theo gió.

Cô bị ánh trời chiếu đến râm nắng nhưng cũng dần trở nên khỏe mạnh hơn. Lúc ôm cô lên ngựa, Dung Hải Chính nói: “Dung phu nhân à, cuối cùng em cũng có chút trọng lượng rồi đấy.”

Cô quay lại lườm anh: “Anh chê em mập phải không?”

“Không.” Anh cúi đầu, hôn lên môi cô: “Dáng vẻ của em lúc này là đẹp nhất.”

Anh bây giờ rất hay hôn cô, trên bãi biển lúc hoàng hôn, dưới ánh sao buổi đêm. Còn cô, không thể phủ nhận, rất thích sự thân mật này.

Hôm nay khí trời rất tốt, mặt trời đỏ ối hổi hả nhô lên từ ngọn đồi, Dung Hải Chính đi đến mỏm đá ngầm ven biển phía sau nhà để câu cá, trước khi đi còn hồ hởi: “Em chờ ăn cá tươi béo nức đi nhé.”

Cô buộc lấy tạp dề, vừa chuẩn bị nấu chút điểm tâm cho anh mang đi vừa lắng nghe radio. Ở Mỹ, cô theo Anna học được vài ngón nghề nấu nướng, mấy chiếc bánh bông lan khéo léo cuối cùng cũng ra đời từ đôi tay cô, trong radio lúc này truyền tới một vài tin tức.

Cô thật ra cũng không quá chú ý đến những chuyện bên ngoài, cô an nhàn đã quá lâu, được bảo vệ quá chu đáo, căn bản là đã quên mất sóng to gió lớn bên ngoài kia, những thứ ấy tựa như đã thuộc một thế giới khác.

Năm chiếc bánh bông lan đã thành hình, cô với tay lấy khối bột nặn thứ sáu, đúng lúc này, một câu nói vô tình trong radio lọt vào tai cô: “Tiếp đà sụt giảm ngày hôm qua, hôm nay sau khi bắt đầu phiên giao dịch, chỉ số Dow Jones(*) tiếp tục rơi thấn tốc...”

(chú: chỉ số giá chứng khoán bình quân của thị trường New York)

Cổ phiếu làm sao thế này, chẳng lẽ kinh tế nước Mỹ bị khủng hoảng hay sao?

Cô bỏ bánh bông lan vào trong lò nướng, lòng thầm cảm thấy lo lắng. Dung Hải Chính ngày ngày đều ở cạnh cô, không biết công ty của anh sẽ thế nào đây...

Cô dẫn đo suy nghĩ, đổ hạt cà phê vào máy xay. Chỉ lát sau, hương thơm ngào ngạt của cà phê và bánh bông lan đã tỏa ngập không khí. Chợt “cách” một tiếng, cửa sau của bếp bị đẩy ra, một luồng gió lạnh nhanh chóng nường theo cánh cửa mở ra ấy thổi luồn vào trong.

“Thơm quá!” Dung Hải Chính đặt cần câu và thùng cá xuống, hít sâu một hơi, cười bảo: “Cá trong vùng biển này chẳng chịu nể mặt anh, anh đành về trước ăn chút điểm tâm.”

Lạc Mỹ mang đợt bánh đầu tiên vừa ra lò đặt lên bàn, đưa cho anh chiếc nĩa. Nhìn anh ăn từng miếng bánh bông lan, mặt cô bắt giắc khẽ mỉm cười, sự thanh thản và hạnh phúc dường như đều đến cùng một lúc.

Trong Radio vẫn tiếp tục loan tin: “Công ty BSP danh tiếng đối với tình hình trên đã đưa ra dự đoán...”

Lạc Mỹ vừa gấp thêm vào đĩa cho anh một chiếc bánh vừa hỏi: “Anh có cần phải trở về New York không?”

“Trở về New York à?” Anh đứng đĩnh hỏi ngược lại cô: “Trở về làm gì?”

Cô nói: “Tình hình cổ phiếu không được ổn cho lắm.”

Anh ghim lấy chiếc bánh cuối cùng: “Anh cũng chẳng phải là thần cổ phiếu, đâu có khả năng cứu mọi người khỏi khó khăn được, anh giờ đây chỉ muốn ăn bánh bông lan do bà xã yêu quý của anh làm thôi.”

Lạc Mỹ mỉm cười một cách lặng lẽ.

Bà xã, bà xã yêu quý... Rõ ràng xưng hô nghe nổi gai ốc như vậy, nhưng sao cô lại thấy ấm lòng.

8. Chương 08

Chương 8

Trải qua lễ giáng sinh bên nhau tại Saint Jean Cap Ferrat, bọn họ cuối cùng cũng rời khỏi bờ biển ấy, rời khỏi ngôi biệt thự hết như cảnh tiên kia. Vì năm mới sắp đến, hội đồng quản trị phải khai mạc hội nghị hàng năm, Dung Hải Chính không thể tiếp tục vắng mặt, bọn họ đành phải trở lại cuộc sống thường nhật.

Sau khi xử lý xong công việc ở New York, hai người liền đáp máy bay về nước.

Vẫn là Tôn Bách Chiêu đến sân bay đón bọn họ, vì Lạc Mỹ không ngủ trên chuyến bay nên khi vừa lên xe cô đã thiếp đi ngay. Dung Hải Chính để cô nằm trên đầu gối của mình, chu đáo đắp áo khoác lên cho cô.

Tôn Bách Chiêu đang ngơ ngẩn nhìn họ, bất gặp ánh mắt không hài lòng của ông chủ mình quét qua, lúc này mới mỉm cười xấu hổ chuyển đề tài: “Về Thường...” Lời còn chưa dứt đã bị ánh mắt của ông chủ ngăn lại, Lạc Mỹ đang mơ mơ màng màng, dù nghe thấy cũng không chú ý đến. Đợi khi về đến nhà rồi, cô cảm thấy vô cùng mệt mỏi, vừa đặt mình xuống gối đã chìm vào giấc ngủ say. Khi tỉnh lại thì trời đã tối mịt, cô mang giày bước xuống giường, vừa buộc lại thắt lưng áo ngủ vừa đi đến phòng sách. Dung Hải Chính quả nhiên đang ở nơi đấy hút thuốc.

Nghe thấy tiếng chân cô, anh ngẩng đầu lên cười hỏi: “Đói rồi hả, nhà bếp đã chuẩn bị xong thức ăn, chúng ta xuống dưới đó đi.” Anh tiện tay khép lại chiếc máy tính đang xem. Lạc Mỹ không nén nổi tò mò, vừa liếc mắt về chiếc máy tính ấy, tay cô đã bị anh nắm lấy dẫn xuống lầu.

Ăn cơm xong, hai người cùng nhau dùng hoa quả trong phòng khách nhỏ. Dung Hải Chính vỗ vỗ lên đầu gối, Lạc Mỹ liền ngoan ngoãn ngồi xuống. Tóc cô đã dài hơn đôi chút, lòa xòa vào mặt khiến cô hơi khó chịu, anh đưa tay vén tóc ra sau tai cho cô rồi bảo: “Lạc Mỹ, em không cần phải đến công ty làm việc nữa.”

Cô cũng không hỏi nguyên do, chỉ “ừm” một tiếng đồng ý. Dung Hải Chính nói: “Chỉ còn lại mỗi Ngôn Thiệu Tử, anh đối phó được.”

Cô đã quên đi mối ân oán này từ lâu lắm rồi, giờ đây nghe anh nhắc đến bỗng có một cảm giác xa lạ. Cô đã quen với việc nép dưới đôi cánh của anh để tránh mưa gió. Anh hôn lên mặt cô, nhẹ nhàng nói: “Ăn trái cây đi.”

Cứ thế, cô ở lại trong nhà, bắt đầu cảm thấy buồn chán. Cô ngủ đến tận trưa mới thức dậy, xem qua TV rồi đi ăn cơm, xế chiều xuống phố mua sắm, hoặc đến câu lạc bộ dành cho thành viên hay đi thăm mỹ viện giảm cân, sau đó chờ Dung Hải Chính về nhà.

Cô đang sống cuộc sống điển hình của một quý phu nhân. Có một hôm, cô vô tình chăm chú soi gương. Người trong gương tĩnh lặng và uể oải, chẳng còn nhận ra nửa phần sắc sảo cùng năng động ngày nào. Một Lạc Mỹ thông minh và cứng cỏi xưa kia đã không còn trông thấy, người dịu dàng điềm tĩnh trong gương mới đúng là cô bây giờ. Mà có lẽ như vậy cũng chẳng có gì là không tốt cả, cô thả gương xuống, mơ hồ ngẫm nghĩ. Vì buồn chán, cô đành lái xe xuống phố mua sắm.

Bước vào một cửa hàng trang sức quen thuộc, từ nhân viên đến quản lý, ai cũng đều mặt mày hớn hởi: “Dung phu nhân, cô đến thật là đúng lúc, vừa hay có một đợt hàng mới nhập về.”

Cô mỉm cười, mấy nhân viên của cửa hàng liền xúm lại đưa cô đến phòng vip, vừa mới đến cửa đúng lúc hai nhân viên đang cung kính bước ra ngay cạnh một đôi nam nữ. Hai bên không ngờ chạm mặt nhau, ai nấy đều ngăn ra.

Lạc Mỹ vô cùng bất ngờ, không nghĩ nơi này lại gặp được Ngôn Thiếu Tử. Bên cạnh cậu còn có một vị giai nhân xinh xắn đáng yêu, quả là ngoài dự đoán.

Người quản lý cười xòa hỏi: “Ngôn tiên sinh, Cổ tiểu thư, mới đó mà đã chọn được nhẫn rồi ư?” Ngôn Thiếu Tử gật đầu, quản lý liền hỏi: “Không biết ngày vui là ngày nào ạ? Đến lúc đó hôn lễ nhất định sẽ xôn xao khắp thành phố, Ngôn tiên sinh nhớ là phải đánh bóng tên tuổi cho cửa hàng này nhé. Ngôn - Cổ làm sui với nhau, thủ tục lại được lựa chọn tại cửa hàng của chúng tôi, việc này quả là cơ hội quảng cáo ngàn năm có một đấy.”

Ngôn Thiếu Tử dường như đã chán ngấy những lời nịnh nọt của tay quản lý, gật đầu rồi đi thẳng. Lạc Mỹ vừa bước vào phòng vip đã có kẻ bưng chia khóa đến hỏi: “Hôm nay Dung phu nhân muốn xem thứ gì ạ? Có một lô nhẫn kim cương vừa nhập về đấy.” Nhìn thấy Lạc Mỹ gật đầu, y lập tức mở rương lấy ra cho cô xem. Một loạt những viên đá nhỏ sáng lấp lánh bắt mắt khiến cho Lạc Mỹ hoa cả mắt. Chẳng hiểu sao cô lại không muốn nán lại nơi này nữa liền tiện tay chỉ đại một món, tay quản lý bèn khen không ngớt miệng: “Dung phu nhân thật là tinh mắt. Viên kim cương này trắng trong hoàn hảo đến không tỳ vết, tuy chỉ có 4 ca-ra nhưng được chạm khắc thật kỳ công...”

Lạc Mỹ cũng chẳng buồn hỏi giá tiền, cũng không thèm nhìn đến hóa đơn mà nhân viên bên cạnh trình lên, ký tên bảo: “Giao đến nhà của tôi đi.” Nói rồi đứng dậy, mặc cho bọn họ tiền hô hậu ủng tiễn cô ra cửa.

Lượn xe trên phố một vòng, ngờ đâu cô lại lái đến quảng trường Ngưỡng Chỉ, đã lẽ đến đây rồi nên cô đành đưa xe xuống đỗ ở bãi ngầm của cao ốc Vũ Thiên. May mắn một điều, tuy đã lâu không đi làm nhưng thể từ của thang máy chuyên dụng cô vẫn còn giữ trên người, thế nên cô trực tiếp đi từ bãi xe vào thang máy chuyên dụng. Cầu thang máy này nối thẳng đến văn phòng Dung Hải Chính. Nghĩ đến cảnh đột ngột chạy lên như vậy, cô chắc hẳn sẽ dọa cho anh nhảy dựng lên.

Thang máy đã đến nơi, theo tiếng chuông báo hiệu vang lên, tầm nhìn của cô ngày một rộng ra nhưng cô lại không trông thấy Dung Hải Chính đâu cả. Trong văn phòng tịch mịch yên tĩnh, cô gọi “Dung Hải Chính” hai lần, anh cuối cùng cũng từ phòng nghỉ bước ra, sắc mặt hối hắt, còn thuận tay khép cửa phòng nghỉ lại.

Lạc Mỹ bước ra khỏi thang máy, ánh mắt anh dời về hướng khác, miệng hỏi: “Sao em lại đột nhiên đến đây?”

“Em tạt ngang qua, thuận tiện nên ghé thôi.” Cô từ từ tiến đến gần anh. Anh dựa vào cánh cửa nọ, im lìm không cử động, chỉ bảo: “À, chúng ta đến văn phòng của em nói chuyện nhé.”

Mùi cô đã ngửi thấy mùi nước hoa thoang thoảng, đồng thời cô cũng trông thấy vết môi son nhàn nhạt in trên cổ anh. Cô vươn tay lau đi vệt son ấy, thản nhiên mỉm cười bảo anh: “Anh nói với cô gái bên trong ấy biết, nên dùng loại son không phai màu thì tiện hơn.”

Anh vẫn đứng im không nhúc nhích. Cô liền bảo: “Em về đây.”

Về đến nhà, cô còn xuống bếp nấu nướng vài món ăn rồi mới báo với người hầu phòng: “Tôi mệt rồi, muốn ngủ một lát, đừng làm phiền tôi nhé.” Cô còn dặn thêm, “Thức ăn nấu xong để sẵn ở đó, đợi khi nào ông chủ trở về thì ăn.”

Chị Tư vâng dạ xong, Lạc Mỹ lên lầu, tìm được mớ thuốc ngủ của Dung Hải Chính cất trong tủ đựng thuốc. Lọ thuốc ấy vừa mở niêm, còn hơn tám mươi viên, cô rót một chén nước, nuốt từng viên thuốc màu trắng này vào miệng, sau đó lẳng lẽ nằm xuống, lẳng lẽ thiếp đi.

Cô bị một thứ cảm giác cực kỳ khó chịu lay tỉnh lại, vừa mở mắt ra liền phát hiện trong cổ họng mình có đặt một chiếc ống dẫn, buồn nôn đến mức khiến cô phải nhắm mắt nhử mửa. Bóng người xung quanh lúc ẩn lúc hiện, thị giác trắng lóa khiến cô muốn nhìn cũng không thể nhìn rõ, cô đành nhắm mắt lại.

Cuối cùng, ông dẫn trong cổ họng được rút ra, cô bị thúc mạnh lại mở mắt ra, trông thấy chiếc mũ trùm trên đầu của viên y tá. Y tá? Vậy là cô đang ở trong bệnh viện ư?

Mọi thứ rồi cuộc cũng yên tĩnh lại, có giọng nói quen thuộc đang gọi tên cô: “Lạc Mỹ.”

Một cảm giác chua xót thoáng qua trong lòng, cô nhắm mắt lại, khóe môi nở một nụ cười yếu ớt: “Em làm sao vậy?” Lúc này cô mới nhận ra thanh âm mình khản đặc, thật không giống với giọng nói của chính mình nữa.

Dung Hải Chính đã nghĩ đi nghĩ lại hàng trăm lần trong đầu, nhưng lời ra khỏi miệng vẫn là câu nói ấy: “Sao em lại làm chuyện ngốc nghếch đó?”

Lạc Mỹ lại mỉm cười: “Ừm, em ngủ không được nên uống hơi nhiều thuốc an thần. Sao vậy, anh cho là em tự sát à?”

Trời đã chóng sập tối, trong phòng bệnh chỉ mở hai bóng đèn tường màu cam nơi đầu giường, soi sáng gương mặt trắng bệch đến không còn chút máu của cô. Cô vẫn mỉm cười nhưng ánh mắt xa thẳm, không giấu được vẻ buồn bã.

Anh gọi cô một tiếng: “Lạc Mỹ” Rồi cầm tay cô lên, áp đôi môi nóng bỏng lên mặt cô, không ngừng thăm thò: “Đừng... Đừng dùng cách này trừng phạt anh mà.”

Cô nhạc nhiên nhìn anh. Anh nói: “Chỉ vì anh thiếu đi cảm giác an toàn mà thôi.” Gương mặt của anh mờ lung trong bóng tối, Lạc Mỹ tuy nhìn không rõ nhưng nghe giọng nói của anh thì quả là không còn chút sức lực nào, “Lạc Mỹ, em không phải là kẻ hồ đồ. Em đã từng nói, Rhett Butler(*) là một tên ngốc, anh liền biết em sẽ không hồ đồ đâu. Em trước nay liệu có từng nghĩ đến, một cây thông nuôi sống dây tơ hồng cũng cần được nuôi sống, cũng cần được dựa dẫm không?”

(chú: nhân vật nam chính trong tiểu thuyết kinh điển Cuốn Theo Chiều Gió)

Thí dụ này khiến tim cô càng thêm đập mạnh, giọng nói của anh vẫn chậm rãi và yếu ớt: “Em lúc nào cũng không phải lo sợ vì em có cảm giác an toàn, em biết sau khi em bị thương thì có thể về nhà, anh nhất định sẽ không bỏ em, nhưng còn anh thì sao? Em đến tận bây giờ vẫn chưa tạo cho anh một chút tin tưởng, bất cứ lúc nào em cũng có thể bỏ đi mà không quan tâm đến anh là ai, đến lúc ấy anh có ra sao em cũng sẽ bỏ mặc.”

Lạc Mỹ ngơ ngác nhìn anh, dường như căn bản cô hoàn toàn không hiểu anh đang nói gì. Con người của anh trong bóng tối cũng ảm đạm, thiếu sức sống như một miếng than lửa đang sắp sửa tàn lụi. Anh thả tay cô ra, ngã người ra sau, dựa vào thành ghế, làn khói thuốc mờ nhạt nổi lên bằng bình, đầu thuốc lúc cháy lúc tắt như một viên hồng ngọc.

Tháng một chính là tiết lạnh giá nhất.

Lạc Mỹ khoác lên người chiếc áo lông cừu nhưng vẫn không ngăn được hơi lạnh thấm vào xương thịt. Dung Hải Chính đã mở sẵn cửa xe, nâng mui lên cho cô ngồi vào bên trong, chu áo tăng khí ấm lên rồi mới nói với cô: “Em lạnh không? Cố chịu đựng một chút, sắp về đến nhà rồi.”

Lạc Mỹ lắc đầu, Dung Hải Chính bảo: “Đêm nay có buổi party, em có muốn đi hay không?”

Cô hỏi: “Là ai mời vậy?”

“Tiệc đính hôn của An Kiến Thành.” Anh giải thích, “Cho nên đều mời những vị khách có đôi có cặp đến dự.” Lạc Mỹ gật gật đầu, Dung Hải Chính lại hỏi: “Em có muốn trở lại công ty đi làm, tránh ở nhà buồn chán không?” Lạc Mỹ liền bảo: “Lúc trước chẳng phải anh bảo em không cần đi làm hay sao?”

Anh nói: “Có em bên cạnh vẫn hơn.” Lời vừa ra khỏi miệng mới thấy dường như có kèm cả ẩn ý, anh liền mỉm cười, nắm tay cô bảo, “Tay em lạnh quá.”

Nhưng cô lại rút tay ra vì cảm giác cản cản, cúi đầu xuống chỉ thấy chiếc nhẫn cưới bằng bạch kim ấy chẳng biết từ khi nào đã đeo trên ngón áp út của anh, cô cười nhạt: “Sao vậy, muốn dùng nó để nhắc nhở chính mình điều gì à?”

Dung Hải Chính lắc đầu: “Em nghĩ đi đâu vậy. Trước đây anh vốn không quen mang nhẫn, bây giờ mang là vì có tập mới có quen.”

Lạc Mỹ lặng lẽ mỉm cười: “Lời anh càng ngày càng có triết lý đấy.” Dung Hải Chính không trả lời. Lạc Mỹ có cảm giác, từ sau lần nói ra những lời ấy trong bệnh viện, anh đối với cô lạnh nhạt hơn, bất kể cô nói gì, làm gì anh đều một mực đồng ý nhưng không còn thân mật nữa. Trước đây anh vô cùng chiều chuộng cô, luôn dẫn cô đi chơi, nhưng giờ đây trên nét mặt anh luôn giữ vẻ hờ hững, hệt như một người lớn đang quan sát đứa trẻ hào hứng chơi trò trốn tìm. Với đứa trẻ mà nói, đó là chuyện thích thú nhất, nhưng trong mắt người trưởng thành, tuy không thẳng thắn chê bai đứa trẻ ấu trĩ nhàm chán, nhưng trên mặt luôn đeo cái vẻ hờ hững ấy. Tình trạng này khiến cho Lạc Mỹ tích tụ một nỗi bức bối âm ỉ luôn khiến cô muốn nổi giận, nhưng cái loại giọng điệu không nóng không lạnh của anh lại khiến cô khó mà phát tác được.

Tối đến, đôi vợ chồng cùng nhau đi dự tiệc đêm. Tuy tiết trời rất lạnh nhưng trong tòa biệt thự của nhà họ An, không khí hào nhoáng và tiệc rượu xa hoa thật đáng mặt chủ nhân. Rượu mạnh hương nồng bốc lên khiến người ta ngây ngất muốn say, Lạc Mỹ và một đám phu nhân trò chuyện với nhau về áo quần và trang sức, nói một hồi thì đề cập đến trang sức trên người đôi dâu rể. Vương phu nhân mồm miệng bốp chát nhất, nói năng không thềm giữ kẽ: “Nói thì có vẻ nhỏ nhen chứ viên kim cương đính hôn ấy tuy chỉ có mười ca-ra, nhưng nó có thể so với mấy viên kim cương nổi tiếng được gia truyền của các dòng dõi quý tộc trong thành phố này đấy.”

Cả đám mệnh phụ ấy được đà xum xoe: “Việc đó đương nhiên! Viên kim cương ‘Chí Tôn’ của nhà họ Vương đã lưu truyền năm đời, nó là vật cao quý đúng như tên gọi.”

Lạc Mỹ tùy ý nâng lên một ly rượu, cô chỉ cười mà không nói, lẳng lặng nghe đám phu nhân sống trong nhung lụa ấy bàn tán chuyện vô bổ, bất chợt nghe tiếng người gọi: “Quan tiểu thư.” Cô thoáng giật mình vì cách xưng hô này đã lâu chưa được nghe lại.

Cô xoay người về phía tiếng gọi, khuôn mặt có phần xa lạ kia khiến cô thoáng ngẩn ngơ, rồi như chợt nhớ ra, cô lập tức mỉm cười vươn tay đến: “Phó tiên sinh.”

Phó Bồi, chuyên gia xử lý khủng hoảng.

Ông ta vẫn mang một vẻ ngoài nhã nhặn, bắt tay cô nói: “Rất vui gặp được cô .”

Lạc Mỹ biết với một người chuyên nghiệp như ông ta thì luôn có dáng vẻ thế này, vì vậy cô hỏi: “Phó tiên sinh phải chăng vì công việc nên mới đến thành phố này?”

Phó Bồi gật đầu, đám phu nhân kia đã chú ý đến ông ta. Trác phu nhân đặt câu hỏi trước: “Quý ông đây trông mặt mũi có vẻ lạ, chẳng hay tên họ là chi?”

Lạc Mỹ đành phải giới thiệu với họ: “Vị này là Phó Bồi tiên sinh, chuyên gia xử lý khủng hoảng, trong giới thương nhân Hoa kiều rất có tên tuổi.” Cô lại giới thiệu cho Phó Bồi, “Vị này là Trác phu nhân, vị này là Vương phu nhân, vị này Chu phu nhân.”

Phó Bồi lần lượt gật đầu chào hỏi. Vương phu nhân lại có vẻ xem thường, hỏi: “Phó tiên sinh, tôi nghe nói nghề này của ông là chuyên bày mưu tính kế cho người khác giống như quân sư vậy có phải không?”

Lạc Mỹ sợ Phó Bồi khó xử liền vội vàng nở nụ cười ngọt ngào bảo: “Phó tiên sinh là người chuyên nghiệp hoạt động độc lập, bất cứ trường hợp nào của ông ấy cũng đều đáng giá bạc triệu đấy.”

Wang phu nhân lúc này mới lộ ra vẻ tươi cười: “Ồ, hóa ra Phó tiên sinh lại có thành tích đáng nể như vậy. Có dịp tôi nhất định phải đề cử cho ông nhà tôi mới được, ông ấy luôn than phiền đám người của phòng kế hoạch trong công ty ông ấy toàn là lũ ngu dốt.”

Lạc Mỹ nhân cơ hội nói: “Phó tiên sinh, tôi giới thiệu chồng tôi với ông nhé?”

Phó Bồi vốn là chuyên gia xử lý các loại tình huống đặc biệt phát sinh, ý của Lạc Mỹ làm sao mà ông ta không hiểu được, vậy nên ông ta liền gật đầu. Hai người cùng nhau bước ra khỏi vòng vây của đám phu nhân nọ.

Phó Bồi nói: “Cảm ơn cô.”

Lạc Mỹ nói: “Không cần cảm ơn. Tôi biết nỗi khổ khi bị vây giữa đám phu nhân giàu có nhưng rỗng tuếch ấy mà.”

Phó tiên sinh cười bảo: “Quan tiểu thư nói chuyện thật thẳng thắn.”

Lạc Mỹ liền trả lời: “Quá khen rồi.” Cô nhìn sang Dung Hải Chính, biết anh đã trông thấy mình, cô liền giơ tay ra hiệu. Khi Dung Hải Chính bước tới gần, Lạc Mỹ giới thiệu anh với Phó Bồi, Dung Hải Chính nói: “Bọn anh quen nhau rồi, năm trước đã từng hợp tác với nhau.”

Ba người thỏa sức trao đổi, từ chuyện kinh doanh đến những cách xử lý khủng hoảng điển hình. Hai người Dung, Phó càng nói càng hợp ý, còn Lạc Mỹ thì rời xa công việc đã lâu, nghe họ hàn huyên một lúc về thể cuộc kinh doanh hiện tại, mồm miệng chẳng thể xen nổi vào một câu, vì thế cô tạm lánh đi tìm thứ gì đó để ăn, chốc lát sau quay lại thì vũ hội đã bắt đầu, Dung Hải Chính một mình đợi cô ở chỗ cũ, mời cô khiêu vũ.

Nhảy xong hai điệu vũ, Dung Hải Chính đột nhiên hỏi cô: “Em đoán xem, ai là người mời Phó Bồi đến đây?”

Lạc Mỹ chẳng quan tâm nên thuận miệng đáp: “Ai mà biết chứ.”

Nhưng gương mặt Dung Hải Chính thì lại như người sáng: “Anh biết.”

Lạc Mỹ hỏi: “Là ai?”

Dung Hải Chính mỉm cười bảo: “Em không cần lo.” Lạc Mỹ giờ đây đối với công việc luôn mang thái độ có cũng được mà không cũng chẳng sao, nghe anh nói như vậy nên chẳng buồn hỏi nữa.

Lạc Mỹ quyết định ngày mai sẽ đến công ty làm việc, vì vậy mới sáng sớm đã thức dậy, cùng Dung Hải Chính đến công ty. Cô vốn lo coi sóc toàn bộ tình hình châu Á, nhưng Dung Hải Chính vì sợ cô bận rộn nên chỉ để cô phụ trách vùng Viễn Đông. Công ty ở vùng Viễn Đông chỉ kinh doanh một vài giếng dầu, công việc so ra tương đối nhẹ nhàng.

Giờ cơm trưa, Dung Hải Chính có hẹn người khác dùng bữa nên cô ăn cơm ở phòng ăn một mình. Ăn xong, vừa bước ra khỏi phòng ăn, cô bắt gặp Tôn Bách Chiêu liền hỏi: “Dung tiên sinh hẹn với ai thế?”

Tôn Bách Chiêu ngần ngừ một lúc nhưng vẫn nói với cô: “Hẹn với vợ ba nhà họ Ngôn.”

Lạc Mỹ mặc dù không hết lòng để tâm đến công việc, nhưng bằng sự cảnh giác nhiều năm rèn luyện đã nhanh chóng nhắc cho cô biết ý nghĩa của chuyện này là sao. Cô nhanh nhạy tỏ vẻ như không hề quan tâm đến, gật đầu trở về văn phòng.

Ngồi vào vị trí của mình, tâm tư cô xáo động không ngừng, trong lòng miên man nghĩ ngợi, chẳng biết đã suy tưởng qua bao nhiêu câu chuyện, nhưng chẳng có chuyện nào cho cô câu trả lời rõ ràng. Mãi cho đến khi giờ cơm trưa chấm dứt, Tiểu Tiên bê một chồng tài liệu tiến vào, cô mới cắt ngang dòng suy nghĩ của mình mà lật xem vài tờ đơn trình rồi buồn bã thở dài.

Tiểu Tiên nói: “Dung phu nhân à, còn một bức thiệp cưới nữa đây.” Nói rồi, cô ta liền đặt một tấm thiệp mời được in tuyệt đẹp lên bàn. Lạc Mỹ vừa nhìn thấy nó, trong lòng liền giật thót, mơ hồ đoán được vài phần. Cô mở ra xem, đúng là Ngôn Thị và Cổ Thị kết thông gia, dòng chữ sơn son thếp vàng in trên nền giấy đỏ thắm ấy tràn đầy một không khí vui mừng không thể che giấu.

Trai tài gái sắc, trăm năm bạc đầu.

Tám chữ lấp lánh sắc vàng, chói lọi đến mức mắt cô hoa cả lên. Tiểu Tiên lui ra ngoài, để lại mình cô ngẩn ngơ nhìn tấm thiệp hồng tràn ngập niềm vui ấy. Cô trước nay không hiểu bản thân mình ra sao, giờ đây mới biết, thì ra vết thương vẫn là vết thương, cho dù có kéo da non thì bên trong vẫn dầm dề máu thịt.

Cô biết có ngồi lại nơi này cũng không thể làm việc, định bụng trở về nhà. Cô tự mình lái xe nhưng lại cho xe chạy đến bên dưới tòa chung cư trên đường Vĩnh Bình Nam ấy. Cô không xuống xe mà hướng mắt nhìn lên, chỉ thấy cửa sổ mở toang, rèm cửa bay phất ra ngoài, ngay cả ở dưới lầu cô cũng có thể trông thấy rõ

ràng. Cô biết sau cái ngày ấy, cửa sổ vẫn chưa từng được khép lại, vì từ đó về sau cô chẳng còn ghé qua căn hộ ấy nữa, Ngôn Thiệu Tử lại càng không.

Bây giờ ở dưới tòa chung cư, nỗi xúc động muốn bước lên đang ngày càng mãnh liệt trong lòng cô. Được rồi, bước lên lần cuối đi, một lần cuối nhìn qua căn phòng ấy thôi...

Đang trong lúc đấu tranh với nội tâm, chẳng hiểu vì sao hai chân cô đã bước vào chung cư, người đã ở trong buồng thang máy cổ điển nọ. Hoa văn trên cửa sắt vẫn là từng ô vuông hắt bóng lên mặt, lên người cô. Cô đang ngẫm nghĩ, tình thế lúc này khiến người ta chợt nhớ đến tiểu thuyết của Trương Ái Linh. Văn chương của bà luôn mang một giọng điệu bóng bẩy và nhảm chán, còn cô tựa như nhân vật dưới ngòi bút của bà ấy, tuyệt vọng vùng vẫy trong tổ kén, nhưng càng vùng vẫy lại càng bị thít chặt hơn, cuối cùng không thể cử động được nữa...

Cô rút chìa khóa ra, nhẹ nhàng mở khóa như sợ quấy rầy đến một thứ gì đó. Thật ra cô cũng hiểu rõ, cùng lắm là đánh thức căn phòng trống trải không có vết tích người ở của mình mà thôi.

Cô đổi giày ngoài cửa rồi đặt lên kệ hết như khi xưa. Chẳng ngờ, trên kệ còn có một đôi giày khác của Ngôn Thiệu Tử, có lẽ ngày trước cậu đã đổi giày tại đây. Hai đôi giày nằm kề cận nhau giống hệt như trước kia, lần nào cũng là cậu đến trước, còn cô thì từ công ty đến trễ hơn một chút, mỗi lần cởi giày cô đều xếp giày của mình ở cạnh bên giày cậu, hệt như một đôi chim đầm thắm quấn quýt.

Cô chậm chậm bước vào phòng khách. Cá trong hồ đều đã chết đói cả, từng con từng con trôi lênh bênh trên mặt nước, bốc lên một mùi tanh hôi khiến người ta phát nôn, nước hồ cũng xanh đến độ nhớp nháp. Cô ngẩn ngơ nhớ lại vẻ náo nhiệt và sinh khí trong căn nhà này ngày nào. Công việc quá mức bộn bề, chỉ có tại nơi này bọn họ mới hoàn toàn thả lỏng... Cậu thỉnh thoảng lại nổi tính trẻ con, nhằm lúc cô từ cửa bước vào sẽ bắt ngờ ôm chặt lấy cô từ phía sau rồi cứ thế hôn cô...

Bước vào phòng ngủ chính vẫn là một tấm màn lụa treo phía trước. Màn lụa này do tự tay cô mua, trông thích mắt nên bảo cửa hàng gia dụng mang đến. Lúc nhận hóa đơn thanh toán, Ngôn Thiệu Tử cũng có mặt ở đó, nhân viên giao hàng luôn mồm gọi cô là “bà chủ” đến mức cô phải đỏ mặt. Tiễn nhân viên giao hàng xong, cô liền nói với Ngôn Thiệu Tử: “Ông chủ, vợ của ông thật là có mắt nhìn nên mới trang trí ngôi nhà đẹp đến vậy đó...”

Cô lặng lẽ bước vòng qua chiếc giường lớn lộng lẫy ấy. Trên giường vẫn còn một chiếc áo vét của Ngôn Thiệu Tử bị vứt lại, có lẽ hôm đó cậu vội vã đuổi theo Lạc Y rồi bỏ quên lại nơi đây. Lúc này, nó nằm trên chiếc giường trống trải như vẽ ra cho cô một loại ảo giác, rằng dường như cậu vẫn đang ở trong căn nhà này. Cô ngồi xuống giường, cầm lấy bộ y phục ấy, cẩn thận vuốt lại từng nếp nhăn một.

Bọn họ cũng đã từng cãi vã, đa số bất đồng đều là vì công việc. Lúc cậu nổi giận thì luôn không để ý đến cô, một mình ở trong phòng tắm không chịu ra ngoài, hệt như một đứa trẻ. Có lần cậu giận quá, lời nói có phần xúc phạm khiến cho cô cũng phát cáu. Hai người chiến tranh lạnh với nhau mất mấy ngày. Một hôm sau khi tan sở cậu nói có tiệc, muốn cô đi cùng. Cô liền bước lên xe cậu nhưng cậu lại lái xe chở cô đến nơi này, kết quả đương nhiên là hai người lại hòa thuận với nhau như lúc đầu...

Kết thúc rồi, sớm đã kết thúc rồi! Ngọt mật, đắng cay, đau khổ... Chỉ còn lại ngôi nhà trống trải này, tiếc nhớ mọi chuyện đã qua...

Cô đặt bộ áo trắng thơm kia trở lại giường, sau đó đứng dậy. Cô nhớ trong phòng tắm có một lọ nước hoa mà cô thích nhất, cô không muốn mang nó đi, nó thuộc về nơi này. Thế nhưng nơi này cũng đã không còn thuộc về cô nữa, cô chỉ muốn vứt lọ nước hoa ấy đi, từ bỏ mùi hương quen thuộc ấy, rời khỏi nơi chốn thân thiết này, mãi mãi... Ra đi...

Trong khoảnh khắc đẩy cửa phòng tắm ra, cô bất chợt đứng sững lại.

Ngôn Thiệu Tử trong phòng tắm cũng hoàn toàn chờ người, bàn tay cậu còn nắm chặt chiếc lọ nho nhỏ. Đó là lọ nước hoa của cô, mùi vị của cô... Cô đã vĩnh viễn bước ra khỏi cuộc đời cậu...

Cô ngơ ngẩn đứng đó, ngơ ngẩn nhìn cậu, lại còn nảy ra ý muốn được nhào vào lòng cậu mà khóc òa. Cậu cũng kính ngạc nhìn cô, miêng lọ sắc nhọn găm thật sâu vào lòng bàn tay, cắt đứt máu thịt của cậu, cắt đứt

mọi đau khổ của cậu. Nỗi đau này như một lời nhắc nhở, khiến cho cậu biết rằng cô không phải ảo tưởng mà đang thật sự đứng trước mặt.

Nhưng cậu lại không thể vươn tay ra đón cô vào lòng được, cô như gần cậu trong gang tấc mà cách mặt biển trời...

Cậu nghe thanh âm lạnh nhạt của mình phát ra, lấy làm lạ rằng sao mình lại có thể bình tĩnh như thế: “Em đến đây làm gì?”

Cô xoay người đi, không muốn nhìn vào gương mặt đã từng ghi lòng tạc dạ đó nữa, càng sợ rằng nước mắt của mình sẽ tuôn trào ra: “Tôi cũng đến lấy đồ.”

Cậu gắt: “Nơi này không có gì cả, em đi đi!”

Lạc Mỹ dường như đang chờ cậu nói này, cô lập tức xoay người bỏ đi chẳng thèm ngoảnh lại. Lần đầu tiên cô cảm giác bước chân của mình hệt như dao cắt, mỗi bước đi là một nhát dao, cứ thế từng nhát một băm nát lục phủ ngũ tạng của cô. Nỗi đau này càng khiến cô đi gấp hơn, tựa như sợ dao cắt quá chậm, tựa như sợ mình còn thời gian để chống đỡ.

Cậu đuổi vài bước theo cô, kêu lên một tiếng: “Lạc Mỹ!” Tiếng kêu ấy hoàn toàn bộc phát ra từ nơi sâu thẳm nhất trong linh hồn cậu, khiến cho cô đầu văng mắt hoa, mặc cho nước mắt làm nhòe đi tầm nhìn. Cậu ôm lấy cô từ phía sau, một mảng ở gáy cô lập tức ứa lạnh, cô ngỡ đàn ông sẽ không rơi lệ, cô ngỡ mình cũng sẽ không rơi lệ vì người đàn ông này, thế nhưng giờ đây cô lại đứng đó mặc cho nước mắt mình ào ạt tuôn rơi, mặc cho nước mắt của cậu làm ướt đầm lưng mình.

Giọng nói của cậu nghẹn ngào, lại cất tiếng gọi: “Lạc Mỹ!” Tay cậu vòng qua eo cô rồi nắm lấy tay cô. Một dòng chất lỏng ấm áp thấm ướt bàn tay Lạc Mỹ, lọ nước hoa kia đã cắt đứt tay cậu, những giọt máu ấy nhỏ lên tay cô...

“Đừng đi.” Cậu hoảng loạn thẳm thì, “Tôi xin em, đừng đi mà.”

Lạc Mỹ hệt như một pho tượng, lệ rơi lã chã nhưng vẫn bất động. Nước mắt cậu cũng tuôn rơi: “Từ trước tới nay tôi chưa hề cầu xin ai cả, nhưng tôi xin em, đừng đi mà.”

Máu theo tay cô rơi xuống chiếc quần trắng làm lan ra từng đốm hoa đỏ. Giờ phút này đây, cô gần như đang khóc bằng cả sinh mạng mình, khóc cho hết nước mắt cả đời, tuy vậy cô vẫn không hề cử động. Gương mặt lạnh giá của cậu áp vào sau gáy cô, từng cơn ớn lạnh xuyên thẳng vào tận đáy lòng.

Cô nức nở muốn vùng ra khỏi tay cậu, nhưng cậu kiên quyết không buông. Cuối cùng, cậu đột ngột ôm ghì cô vào lòng, cuồng loạn hôn cô. Lạc Mỹ mang theo một nỗi bi thương tuyệt vọng đáp trả lại cậu, vết thương trên tay cậu vẫn còn tấp máu, dòng máu ấy mơn lên tóc cô, mơn lên mặt cô, mơn lên môi cô. Cô thốt thức hỏi: “Sao anh lại đến đây? Sao anh lại đến đây chứ?”

Cậu hỏi ngược lại: “Vậy sao em cũng đến? Sao em cũng đến?”

Cô lắc lắc đầu, rơi lệ nói “Không!”. Cậu nắm chặt lấy tay cô: “Chúng ta đi. Cùng nhau bỏ đi, không bao giờ quay lại nữa.”

Cô ra sức lắc đầu. Cậu kiềm lấy mặt cô lại: “Hãy đi cùng anh! Chúng ta ra nước ngoài, anh không cần gì nữa cả, chỉ cần được ở bên em thôi!”

Nhưng cô chỉ biết rơi lệ lắc đầu: “Không thể nào đâu.”

Cậu làm sao không biết đó là việc không thể, nhưng đáy lòng dường như có một ngọn lửa đang thiêu đốt khiến cho cậu mồm khô lưỡi đắng, ánh mắt như có lửa, cả thân thể cũng đều bùng bùng như một ngọn lửa: “Đôi ta có thể đi khắp cùng trời cuối đất, luôn có một nơi chứa chấp được đôi ta.”

Thanh âm của cô nghẹn ngào, nấc lên từng hồi: “Anh không biết sao... Em bây giờ... vốn không còn là em của ngày xưa nữa. Dung Hải Chính đã sớm biến em thành một người khác rồi... Giờ đây... Em thật sự không có dũng khí, em thật sự quá mềm yếu, đã không còn chịu đựng nổi gió mưa nữa.”

Cậu càng giống một bó lửa, một bó lửa đang bùng bùng cháy lớn. Cậu nói: “Anh sớm biết em sẽ yêu anh ta mà.”

Cô lắc đầu quầy quậy, nuốt nước mắt hét: “Sao em lại yêu anh ta chứ? Em yêu anh, chỉ luôn yêu anh mà thôi, anh ta có tốt thế nào cũng không phải là anh!”

Cậu hít vào một hơi, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng: “Anh biết, anh biết mà. Anh là thằng khốn, ăn nói quàng xiềng.” Cậu hôn lên tóc, lên tai cô, “Lạc Mỹ, cùng anh đi đi.”

“Em không quên được Lạc Y.” Nước mắt cô lại tí tách rơi xuống. Nhắc đến Lạc Y, thân thể cậu cuối cùng cũng khựng lại, đó chính là khoảng cách không thể vượt qua, cắt đứt tất cả sự sống. Cô chậm chậm nhấc mình rời khỏi lòng cậu: “Em không thể quên được Lạc Y, không thể quên được ba, là anh đã hại chết họ.”

Cậu sững sờ nói: “Anh không có, mặc kệ em có tin hay không, anh thật sự không có.”

Cô nói: “Anh không thể thay đổi được bất cứ sự thật nào đâu.” Giọng nói của cô càng lúc càng hụt hẫng, “Duyên phận đôi ta đã chấm dứt rồi.”

Cậu chậm chậm buông tay cô ra, giọng nói thoáng vẻ thê lương: “Anh ta đối với em thật tốt, em thay đổi rồi.”

Lạc Mỹ yếu ớt vịn lấy tường: “Anh ta đối với em quá tốt, nhưng anh ta không phải là anh, mãi mãi không phải là anh.”

Trong ánh mắt của cậu vẫn thấp thoáng ánh lệ, cố gắng nhẫn nhịn nỗi khổ. Họ cứ thế bốn mắt nhìn nhau như thể không bao giờ còn gặp lại nhau nữa. Cô gần như phải dùng hết sức lực mới dứt ra được, còn cậu cuối cùng cũng buông xuôi: “Em đi đi.”

Vận mệnh là một thứ vô cùng kỳ lạ, cô dốc hết sức như vậy nhưng mãi mãi không đạt được điều mình mong muốn. Cô ngơ ngác lượn xe vòng quanh phố, phố thị phồn hoa như vậy, người đi xe chạy hối hả tấp nập, ai nấy đều có vẻ vội vã, còn cô thì lại không có chốn về, tựa như một tấm bèo trôi mặc sóng nước đẩy đưa.

9. Chương 09

Chương 9

Cô tận nửa đêm mới về đến nhà, tài xế bước ra giúp cô đỡ xe, vừa nhìn thấy cô, anh ta bắt giạt mình: “Bà chủ, sắc mặt của bà rất kém, có phải thấy trong người không được khỏe hay chăng?”

Cô ủ oải lắc đầu, đi vào nhà. Phòng khách trống trải, Dung Hải Chính đêm nay đi dự tiệc, cô đáng lẽ cũng đến tham gia mấy buổi họp mặt của bè bạn, nhưng từ khi bước ra khỏi ngôi nhà ấy, cô cứ đi lòng vòng trên phố hết như một kẻ ngốc, cuối cùng mới lái xe trở về. Trên quãng đường quay về này, thần sắc cô hốt hoảng, không gây ra chuyện bất trắc gì đã là một kỳ tích. Cô bước lên lầu, sau khi vào đến phòng ngủ rồi liền dựa vào cửa, cố gắng lấy lại tinh thần, buông một tiếng thở dài khe khẽ.

Gần như đồng thời, cô nghe thấy một tiếng thở dài khác. Đương lúc cô còn đang giạt mình ngơ ngác, đèn phòng bỗng mở sáng, thân hình của Dung Hải Chính xuất hiện trong tầm mắt cô.

Anh nói: “Cuối cùng em cũng đã về rồi.” Anh còn muốn nói gì đó nữa, nhưng sau khi cẩn thận quan sát cô, anh liền nhin lại, chỉ hỏi: “Áo khoác của em đâu?”

“Áo khoác?” Cô giạt mình, có lẽ đã để quên tại công ty, hoặc bỏ lại ngôi nhà đó, cô cũng không nhớ rõ nữa, cô sớm đã chết lặng rồi.

Anh quay mặt đi, hết như đang cố chịu đựng điều gì đó. Thật lâu sau, anh một lần nữa quay đầu lại, thái độ bình tĩnh như thường ngày: “Anh nghĩ em nhất định đã mệt rồi, em đi ngủ trước đi, anh có việc phải ra ngoài.”

Sau đó anh bỏ đi.

Đến sáng hôm sau cô mới gặp lại anh. Tinh thần anh có vẻ không được tốt nhưng áo quần vẫn chỉnh chu, chẳng có dấu vết gì của một kẻ đã đi cả đêm không trở về. Anh gặp cô rồi cũng chỉ im lặng để cô thưởng thức bữa sáng thịnh soạn. Sau khi cô ăn xong, anh mới đuổi đám người giúp việc đi, lạnh nhạt nói với cô: “Lạc Mỹ, anh có lời muốn nói với em.”

Làn hơi nghi ngút thơm phức từ tách trà xanh đang dần dần uốn lượn bốc lên trước mặt cô, lãng đãng không tan. Cô nhướng mắt lên, có phần khó hiểu. Ngăn cách nhau bởi một làn hơi nóng, cô bỗng nhiên nhìn anh không rõ, có lẽ vì anh cách cô quá xa và chiếc bàn này cũng quá dài.

Giọng nói của anh không cao không thấp, rành rọt lọt vào tai cô: “Ngôn Thiệu Lệ đã vào tù chịu phạt rồi, còn anh và Vương Tình Như thảo luận với nhau đã đi đến thỏa thuận chung. Lạc Mỹ, em hiểu chưa?”

Cô có phần bối rối nhìn anh, anh muốn nói điều gì đây?

Anh thở dài: “Anh quả thật đã chiều hư em rồi... Thế thì Ngôn Thiệu Tử chính là trở ngại và kẻ thù duy nhất của chúng ta lúc này. Lạc Mỹ, trong kế hoạch của anh, cậu ta vốn phải bị thân bại danh liệt, thế nhưng giờ đây...” Ánh mắt anh ngừng lại trên người cô, “Em có muốn không?”

Ánh mắt cô thoáng chút hoang mang, là vì... chột dạ chăng? Không, hiện giờ tâm tư của cô đang rối loạn, vốn chẳng thể nào suy nghĩ được, hơn nữa thiếu tự tin chính là điều tối kỵ trong lúc đàm phán, à không, cô đã lâu lắm không đàm phán với ai rồi, anh quả thật đã chiều hư cô. Nhưng trận chiến này cô bất kể thế nào cũng không thể thua được.

Cô rũ mi xuống, hỏi ngược anh: “Sao em lại không muốn chứ?”

Anh vút chiếc khăn ăn đang mân mê nãy giờ đi, bảo: “Em hiểu rõ mà, quyết tâm báo thù của em không kiên quyết như em tưởng. Nếu em bảo là không, anh có thể buông tha cho Ngôn Thiệu Tử, đổi lại là...” Anh chợt dừng một chút, rồi bỗng thay đổi ý định, “À không, quên đi. Em sẽ không thừa nhận đâu, cho dù em rất muốn làm điều đó, em cũng sẽ không nói ra để anh bỏ qua cho cậu ta.”

Lạc Mỹ siết chặt tách trà, loại gốm nhẹ của Nhật Bản này khiến cô liên tưởng đến rất nhiều chuyện. Búp trà màu xanh, nước trà màu lục, thế nhưng uống vào miệng lại có chút đắng đắng, quả thật là rất đắng...

Giọng nói của Dung Hải Chính vẫn giữ nhịp đều đều như thế: “Lạc Mỹ, em nói đi.”

Cô ngẩng mặt lên, giọng nói cũng vô cùng điềm tĩnh: “Nếu anh đã nghĩ như vậy, em cũng không còn gì để nói nữa.”

Anh phì cười nói: “Cô gái can đảm, dũng khí của em thật là đáng khen ngợi, khiến cho anh hoài nghi những lúc em tỏ ra yếu đuối không biết có phải là giả vờ hay không. Em biết rõ về phương diện này em nói không lại anh, cho nên em nắm bắt cơ hội hỏi vặn ngược lại. Lạc Mỹ...” Anh thân mật gọi tên cô, “Em dám chắc sẽ không để bản thân dao động chứ?”

Cô không rõ vì sao anh lại muốn dùng giọng điệu này để nói chuyện nên theo bản năng hỏi ngược lại: “Anh nói vậy là có ý gì?”

Khóe môi anh khẽ nở một nụ cười nhưng trong ánh mắt lại lộ ra vẻ lạnh nhạt, giống như nhìn thấy một đứa bé đang cố kéo chiếc ghế lớn rồi nhón chân mở tủ lạnh, lôi ra một thanh chocolate vậy. Lạc Mỹ vốn đang bình thường nhưng vừa nhìn đến vẻ mặt của anh, cô không hiểu sao bỗng nổi nóng, đẩy tách trà đi, lạnh lùng nói: “Có chuyện gì thì anh cứ nói ra, đừng có úp úp mở mở như vậy.”

Anh lắc đầu, hờ hững nói với cô: “Tức giận là điều tối kỵ trong lúc đàm phán, em đã quên rồi sao?”

Cô đứng lên, vì đứng dậy quá đột ngột, ống tay áo làm lật đổ tách trà. Nước trà màu ngọc bích bắn lên người cô, cô cũng không thêm để ý, chỉ hăm hăm liếc mắt nhìn anh rồi bỏ lên lầu.

Qua mấy tiếng sau, Lạc Mỹ ở nhà cảm thấy buồn chán liền đánh xe xuống phố. Cô ủ rũ chạy lòng vòng trên đường, khí nóng trên xe gay gắt đến mức khiến cô cảm thấy miệng khô lưỡi khát. Xa xa, cô chợt phát hiện ra bảng hiệu của một quán trà, trong lòng muốn đến nhăm nháp một tách, thế nhưng nhìn quanh ngó quẩn lại không tìm ra nơi đỗ xe, cô đành phải đậu xe tùy tiện ngay bên cạnh quán rồi mới bước lên lầu.

Bước vào quán trà rồi, cô mới cảm giác nó có vẻ không giống như bình thường. Trên bốn bức tường đều là giá sách, chẳng những vậy quyển nào quyển nấy toàn là sách cổ. Cô nhìn kỹ lại, nào là “Tâm Kinh”, “Kim Cương Bát Nhã Ba La Mật Kinh”, “Đại Bàn Nhược Kinh”... Hàng trăm hàng ngàn quyển kinh Phật đặt trên kệ, lại thêm mùi gỗ đàn hương quán quện khiến cho người ta như bước vào một thế giới khác, tựa như đang từ chốn thành thị phồn hoa náo nhiệt thoáng chốc đã đặt chân đến thế giới thần bí của đất tự trị Tây Tạng vậy.

Lạc Mỹ đứng lặng tại đó như trời trồng. Cô trước giờ chưa từng đến một nơi sâu xa tĩnh lặng như thế. Trong quán chỉ có những chiếc ghế thấp bằng cối, xa xa có ba người đang ngồi, trước mặt mỗi người đều có bày một quyển kinh và một lò hương thanh tú đang chầm chậm bốc lên không trung những tia khói nhạt, hương trà đậm đà không tan. Lạc Mỹ ngỡ đâu mình đang đứng trong một ngôi miếu cổ xưa, mọi thứ đều lặng yên như thể đã trải qua ngàn năm, ngay cả ánh mặt trời chiếu xuyên qua tấm màn trúc cũng mang một vẻ tĩnh tại như đã ngưng đọng, tựa tựa một miếng mỡ vàng, chiếu loàn trên những quyển kinh.

Tiếng y phục sột soạt vang lên, cô đột nhiên quay đầu lại, trông thấy một bà lão mặc áo xanh. Thấy cô, bà chỉ mỉm cười: “Vào đây là đã có duyên, mời cháu ngồi.”

Cô ngồi xuống chiếc ghế thấp phía trước, bà lão bước đến bên giá gỗ để kinh thư, thuận tay rút ra một quyển đặt xuống trước mặt cô.

Lò hương được thắp lên, nước trà đã xăm xấp, cô lật xem quyển kinh ấy, chẳng ngờ chữ được viết trên giấy lụa, những câu từ này cô nửa hiểu nửa không. Cô uống một hớp trà, lại tò mò quan sát bốn phía, khách quen trong quán đều là những cụ già tóc đã điểm sương, đang vùi đầu vào đọc kinh thư. Cô lại nhấp thêm một ngụm trà, chợt cảm thấy không còn hứng thú nữa, cảm giác thần bí khi nãy cũng đã trôi sạch, vì vậy cô đi đến trước bàn bà lão áo xanh ấy đang ngồi, thả xuống hai nghìn đồng, hỏi: “Đã đủ chưa ạ?”

Bà lão ấy mở mắt, ngược lên liếc nhìn cô, lặng im không nói gì. Lạc Mỹ bồn chồn, ngẩn ra trong chốc lát rồi mới xoay người trở ra ngoài.

Xe vẫn còn ở đậu nguyên tại chỗ chưa bị cảnh sát kéo đi, cô khởi động xe, tiện tay mở radio nghe tin tức... Cô hồ hững lắng nghe, bất chợt có một câu lọt vào tai cô: “Xí nghiệp quan hệ Thường Hân và ngân hàng đầu tư Cổ Lạc hôm nay đã ký kết hợp đồng đầu tư...”

Cô ngậy ra một lúc mới nhớ lại người mà Ngôn Thiệu Tử đính hôn chính là con gái cưng của chủ tịch ngân hàng Cổ Lạc. Nhà giàu kết thông gia, lợi ích đến gần như ngay lập tức. Vừa nghĩ đến đây, cô chợt nhiên hiểu rõ tình cảnh của Ngôn Thiệu Tử, lại đỡ đỡ người trong thoáng chốc, cuối cùng liền quay đầu xe, chạy về hướng quảng trường Ngưỡng Chỉ.

Bước vào cao ốc Vũ Thiên, cô cố ý dặn dò nhân viên lễ tân: “Em gọi điện lên hỏi Tôn Bách Chiêu xem, Dung tiên sinh đang làm gì vậy?”

Cô gái lễ tân nọ y lời làm theo, sau đó báo với cô: “Ông Tôn bảo, Dung tiên sinh đang chủ trì cuộc họp.”

Lạc Mỹ “ừm” một tiếng rồi đáp thang máy lên lầu, đến văn phòng của mình, ký tên một vài tài liệu không quan trọng. Tiểu Tiên dùng điện thoại nội bộ báo: “Dung phu nhân à, thư ký của Dung tiên sinh vừa gọi điện qua, bảo rằng Dung tiên sinh mời chị đến đó một chuyện.”

Lạc Mỹ đến văn phòng của Dung Hải Chính, mấy vị thư ký và trợ lý của anh đang ở tại đó, trông thấy cô đều cất tiếng chào “cô Dung!” rồi mới mang đồ ra ngoài. Dung Hải Chính thu gom lại chồng kế hoạch đang bày bừa bộn trên bàn, hỏi: “Có chuyện gì không?”

Lạc Mỹ thấy gương mặt anh vui vẻ hòa nhã, hết như sáng nay chưa từng xảy ra chuyện gì, cũng “ừm” một tiếng đáp: “Em chỉ đến hỏi, chúng ta rốt cuộc nắm trong tay bao nhiêu cổ phần của gia tộc Ngôn Thị, anh nắm ở bộ phận nào.”

Anh chậm rãi xếp gọn lại chồng tài liệu ấy, đột nhiên bật cười, thả chồng tài liệu xuống bàn, ngồi xuống đốt một điếu thuốc bảo: “Chúng ta dù sao cũng là vợ chồng, em không cần phải dùng kiểu cách đó trên thương trường để đối phó với anh, muốn hỏi gì thì cứ hỏi, không phải vòng vo.”

Lạc Mỹ không ngờ anh lại nói như vậy, trong nhất thời cũng chỉ mỉm cười: “Anh đừng đa nghi, em chỉ hỏi thể thôi.” Vì khoảng cách hai người khá gần nhau, cô liền với tay ra bảo: “Í! Anh có một sợi tóc bạc này.”

Nói rồi liền nhẹ nhàng nhỏ xuống, đưa tới trước mặt cho anh xem.

Nhưng anh chỉ lạnh nhạt đáp: “Có từ lâu rồi.”

Lạc Mỹ ghét nhất chính là giọng điệu này của anh, bởi vì những lúc anh có bộ dạng như vậy, bản thân cô cho dù có tức giận hay nhượng bộ cũng không làm anh mảy may dao động, chỉ có cô tự mình xuống nước, giọng nói cũng nhỏ nhẹ đi nhiều: “Hải Chính, mấy ngày nay em có chút không khỏe, nếu anh rảnh thì cùng em đến bệnh viện một chuyến đi.”

Trước đây, những khi cô bị đau đầu nhức óc, cho dù có hờn giận gì anh cũng sẽ bỏ qua, nhưng lần này anh lại nhìn cô một lúc rồi phán: “Mấy ngày nay anh bận lắm, e là không rảnh đâu. Còn không thì anh nhờ Tôn Bách Chiêu đi liên hệ vậy?”

Lạc Mỹ côi lòng nguội lạnh, giọng nói cũng hóa lạnh, buông một câu: “Không cần đâu” Rồi xoay người bỏ đi. Cô lái xe một mạch về nhà, bước xuống giao chìa khóa cho tài xế đánh vào ga-ra rồi đứng trong sân để gió lạnh thổi lên người, một lúc sau cô cảm thấy rét mướt mới sức nhớ ra áo khoác đã bỏ lại công ty. Mấy người giúp việc biết cô trở về, ở cửa sau nhìn quanh ngó quẩn, thấy cô ngơ ngẩn nên không dám gọi, đành rụt trở vào trong. Cô đứng trước đầu gió, trong lòng không biết đang nghĩ ngợi gì, cứ mãi mê nhìn vào tán sỏi xanh được cắt tỉa cẩn thận ấy. Qua một lúc lâu sau, khi cảm thấy chân tê rần cô mới từ từ quay trở về phòng. Một loại cảm xúc chán nản, chùn bước lan tỏa, cô cảm thấy mọi thứ đều không còn ý nghĩa, cứ thế đến chán cũng không thêm đắp, cô nằm trên giường ngủ thiếp đi.

Qua một lúc lâu, chị Tư gõ cửa gọi cô: “Bà chủ ơi, ăn cơm đi.” nhưng có gọi thế nào cô cũng không phản ứng. Chị Tư gọi thêm vài tiếng nữa, hết kiên nhẫn liền bỏ đi. Lạc Mỹ càng không muốn nhúc nhích. Cô trở mình, toàn thân nóng bừng hệt như bị luộc chín trong nồi. Cô bèn cởi áo khoác rồi ngủ tiếp, lại mơ mơ màng màng qua một lúc lâu sau chợt nghe Dung Hải Chính gõ cửa: “Lạc Mỹ, dậy ăn cơm nào.”

Cô đáp: “Em không đói, anh ăn trước đi.” Vừa nói xong, cổ họng cô khó chịu như bị lửa đốt, cô đành phải gượng ngồi dậy, đi rót một ly nước đá uống cạn. Đặt ly xuống, cô chỉ thấy mặt mày mình trong gương đỏ ửng, sợ rằng đang phát sốt, vì vậy cô đi vắt một chiếc khăn lạnh đắp lên trán rồi lại trở về ngủ như cũ.

Cô vừa nằm thêm được vài tiếng, Dung Hải Chính lấy được chìa khóa phòng bước vào, ném tài liệu xuống bên gối cô: “Em muốn xem gì thì cứ xem đi, không cần phải lời thôi như thế đâu.”

Lạc Mỹ muốn phân bua với anh, tiếc rằng toàn thân cô đều rã rời, chỉ cục cựa nói: “Anh đừng đi, chúng ta nói chuyện cho rõ ràng đã.”

Dung Hải Chính ngừng bước, xoay người lại hỏi: “Nói rõ ra rồi không có nghĩa là mọi người sẽ bớt khó chịu phải không? Tôi giữ thể diện cho em, em còn muốn gì nữa?”

Lạc Mỹ cảm giác trên mặt nóng ran, đầu càng thêm nhức buốt dữ dội, trước mắt đều là sao trời bay loạn, nhưng anh đã nói như vậy bản thân cô không thể không cất lời: “Tôi làm sai chỗ nào? Chẳng lẽ tôi không thể hỏi một tiếng hay sao? Cũng là do anh cố ý không cho tôi biết! Cho dù vợ chồng chúng ta không có tình cảm thì ít ra chúng ta cũng là đồng minh, chẳng lẽ một chút tình cảm giữa đồng minh với nhau cũng không có à?”

Sắc mặt Dung Hải Chính vô cùng kỳ lạ, anh nhìn cô một lúc lâu mới đáp: “Chỉ sợ người đầu tiên phản bội đồng minh giữa hai chúng ta không phải là tôi.”

Lỡ tai cô lòng bùng vang rền, ráng sức vươn người dậy: “Dung Hải Chính, tôi tự thấy bản thân không có chỗ nào mắc lỗi với anh, anh có lương tâm không vậy?”

Cô không biết rằng câu nói ấy đã chọc giận anh. Anh ném ngay bộ áo vét vắt trên tay xuống, chỉ lạnh lùng trừng ánh mắt lên nhìn cô. Lạc Mỹ cảm giác ánh mắt của anh hệt như một tảng băng, ngay cả trái tim cô cũng gần như bị đông cứng. Anh nói: “Lương tâm à? Từ trước tới nay tôi chưa bao giờ tự nhận là mình có lương tâm. Có điều, Quan Lạc Mỹ, em nói khoác mà không biết ngượng, vậy em có lương tâm hay không? Em đặt tay lên ngực mà tự hỏi xem, từ khi chúng ta kết hôn đến giờ, tôi đã hao phí bao nhiêu tâm huyết để em được vui vẻ? Em thích gì thì làm nấy, cho dù có càn quấy tôi cũng chỉ cười trừ. Đi làm cũng được, không đi làm cũng không sao, từ trước tới nay tôi chưa bao giờ nói ‘Không’ với em mà! Tôi nâng niu em

trong lòng bàn tay, còn em thì chà đạp tôi dưới gót chân. Em lấy họ tôi, dùng tiền của tôi, chịu sự bảo vệ của tôi, nhưng em lại cho tôi cảm sùng, là em đã khiến tôi không thể nhẫn nhịn được nữa!”

Lạc Mỹ nghe từng lời từng chữ anh nói ra, mỗi một câu nói như một nhát dao, đâm thật sâu vào trong lòng cô. Cô chợt ngừng đầu lên: “Anh ăn nói cho rõ ràng, sao tôi lại cho anh cảm sùng?”

Anh cười lạnh: “Trên đời không có bí mật nào giấu giếm được cả. Tối hôm qua em ở nơi nào?”

Cô sững người.

Anh lạnh lùng nói: “Thiếp mừng là gọi đến cho tôi, tôi nhờ Tiểu Tiên chuyển sang em, sau khi xem xong em đã đi đâu?”

Cô dần dần hiểu ra: “Anh theo dõi tôi.”

Anh cười lạnh: “Tôi thêm vào! Tôi chỉ muốn xem phản ứng của em khi nhận được thiệp cưới, kết quả em hồn vía lên mây lái xe phóng đi. Tôi về nhà đợi em đến tận mười hai giờ muộn, em mới thất thểu quay về như cô hồn dã quỷ, tôi nhin! Hôm nay em lại muốn tìm hiểu về tin tức của cậu ấy, tôi không cho em biết, em lại như người mất hồn trở về nhà giận dữ. Trong mắt một số người có lẽ còn cho rằng tôi đã xúc phạm em thế nào đó, chứ làm sao họ biết trong đầu em chứa đầy hình bóng của một người đàn ông khác.”

Cô tuyệt đối không bao giờ nghĩ rằng anh lại nói ra một tràng như vậy. Nó hết như một cú đánh khiến cô choáng váng, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Ban đầu khi kết hôn anh cũng biết, tôi không yêu anh, mà anh cũng không đòi hỏi tôi phải yêu anh.”

Anh gắt: “Đừng dùng những lời lẽ này để chặn họng tôi.” Anh khom người nắm lấy vạt áo của cô, “Tôi chỉ hy vọng thể diện của mọi người nâng lên được thì cũng có thể hạ xuống được.” Ánh mắt của anh nhìn thẳng vào đáy mắt cô, trông thấy rõ nỗi sợ hãi bên trong, “Quan Lạc Mỹ! Em hãy làm tròn vai cho tốt, còn nếu xem thường cả việc diễn tròn vai, em nhất định sẽ hối hận! Về phần nhân tình của em, tôi biết em sẽ bảo vệ cậu ta, thậm chí bảo vệ đến mức quên sạch cả mối thâm thù của mình, tiếc rằng tôi thì lại không quên được mối thù của tôi. Tôi nhất định sẽ bắt gặp cậu ta ra làm vụn mảnh, sau đó đóng vào hộp gửi đến trước mặt em!”

Lạc Mỹ tái mặt hết lên, anh dùng sức hất cô ra rồi đập cửa bỏ đi!

Dung Hải Chính đi lần này suốt cả mấy ngày không gặp. Trong thời gian này Lạc Mỹ lâm bệnh, chị Tư muốn mời bác sĩ nhưng cô không cho. Cuối cùng vẫn là tự bản thân cô dần khỏe lại, có điều mỗi sáng sớm thức dậy vẫn choáng váng đầu óc, trọng lượng cũng sụt giảm đi.

Cuối cùng Dung Hải Chính cũng gọi điện về. Anh đang ở Mỹ, nghe nói Lạc Mỹ bệnh liền nhờ chị Tư để cho Lạc Mỹ tiếp điện thoại.

Lạc Mỹ mặt ủ mày chau, “ừm” một tiếng. Dung Hải Chính nghe giọng cô có vẻ uể oải, đoán chắc là bệnh tình nghiêm trọng, giọng điệu anh không khỏi hòa hoãn lại: “Tuần sau anh sẽ trở về.”

Lạc Mỹ lại “ừm” một tiếng. Dung Hải Chính hỏi: “Em có sốt hay không?”

“Không có.”

“Vậy là tốt rồi, em đi khám bác sĩ đi, không được tự mình dùng thuốc lung tung.”

“Em không sao.”

“Được rồi, em nghỉ ngơi đi.”

Lạc Mỹ ngay cả một lời tạm biệt cũng không buồn nói, cô giao điện thoại lại cho chị Tư. Chị Tư hỏi: “Ông chủ khi nào thì quay về?”

Lạc Mỹ không muốn nói liền hỏi sang chuyện khác: “Tôi muốn ăn chút đồ ngọt, trong bếp có những gì?”

Chị Tư vội đáp: “Có bánh đậu, bột khoai, còn có súp nho khô nữa.”

Lạc Mỹ nói: “Vậy cho tôi súp nho đi.”

Chị Tư ngẩn ra một thoáng, mỉm cười bảo: “Bà chủ à, trong bếp còn có mớ chua, món chua ấy ăn cùng súp ngon lắm, bà chủ có muốn một đĩa không?”

Lạc Mỹ gật gật đầu. Chị Tư mừng khắp khởi, rảo bước đi như gió, chốc lát sau đã mang súp và thứ quả ấy lên. Vì miệng mồm nhạt thêch nên Lạc Mỹ không thích ăn cơm, bây giờ hai món trước mắt đều có vị chua ngọt trái ngược nhau, cô vô tình ăn xong lúc nào không hay. Mấy ngày qua cô chưa ăn uống gì đáng hoàng, lần này ăn xong bỗng thấy có hứng liền bảo chị Tư mang đến thêm một đĩa nữa. Chị Tư mừng đến nỗi híp cả mắt lại. Lạc Mỹ không hiểu vì sao nhưng cũng không tiện mở miệng hỏi.

Mấy ngày sau, Dung Hải Chính quả nhiên đã trở về. Lạc Mỹ đứng trên sân thượng trông thấy chiếc xe của anh lù lù tiến vào trong, một lúc sau anh mới lên lầu. Lạc Mỹ cứ tưởng sau cái ngày xô cửa bỏ đi ấy, anh nhất định sẽ giữ dáng vẻ không nóng không lạnh, ai ngờ anh bước đến bên cô lại tỏ ra vô cùng hòa nhã: “Sao em lại đứng trước gió như vậy?” Nói rồi ôm lấy eo của cô dẫn vào trong, nói với cô: “Theo sự tư vấn của các chuyên gia Dior (*), anh đã đặt cho em hai bộ quần áo, em có muốn đi Paris mặc thử không? Không muốn thì gọi bọn họ bay qua đây cũng được.”

(chú: Nhân hàng thời trang Pháp nổi tiếng thế giới)

Cô chẳng ừ chẳng hử, việc này ngược lại khiến cho anh hiểu nhầm. Anh đưa tay thăm nhiệt trên trán cô, khó hiểu hỏi: “Nơi nào không thoải mái vậy?”

Cô lắc đầu: “Em muốn ngủ một chút.”

“Vậy thì ngủ đi.” Anh đắp chăn lên cho cô, nhẹ giọng nói: “Em ngủ ngon, anh phải đi một chuyến, còn có việc giao cho Tôn Bách Chiêu.” Giọng nói gần như dịu ngọt, nói xong còn khẽ hôn lên trán cô. Lạc Mỹ lấy làm ngờ vực, lần gần đây nhất anh hôn cô như thế là khi nào?

Anh đi rồi, Lạc Mỹ lại không ngủ được, miệng thấy khát vô cùng, thế nên cô khoác y phục rời giường xuống lầu, muốn vào bếp uống một ly nước trái cây. Ngờ đâu vừa đến chỗ rẽ của cầu thang liền nghe được giọng phổ thông Phúc Kiến nặng nề của chị Tư vang lên: “Chính là dáng vẻ này đây ông chủ ạ, không muốn hoạt động, cũng không muốn ăn uống gì.”

Dung Hải Chính nói: “Phải gọi cô ấy đi gặp bác sĩ thôi.”

Trên cầu thang dọc đường cô xuống có lót một lớp thảm dày, cô lại mang một đôi dép đế mềm, bước đi không hề phát ra tiếng động. Dung Hải Chính không đề phòng, ngẩng đầu lên thấy cô đang bước xuống, anh lập tức ngừng lời, cất tiếng kêu “Lạc Mỹ”, ngừng một chút mới tiếp lời: “Em xuống đây làm gì? Nơi này lạnh hơn phòng ngủ nhiều, sao em không khoác thêm áo?”

Cô đáp: “Em muốn uống một ly sinh tố.”

Chị Tư lập tức nói: “Tôi đi xay ngay.”

Dung Hải Chính dặn: “Xay xong thì mang lên phòng nhé.” Rồi anh nói với Lạc Mỹ, “Chúng ta lên thôi.”

Lạc Mỹ đã mơ hồ đoán được vài phần. Sau khi vào phòng, cô giả ra vẻ lơ đãng tìm kiếm thứ gì đó rồi mở chiếc giỏ đầu giường ra để lục lọi. Dung Hải Chính hỏi: “Không phải em buồn ngủ sao? Lại còn tìm thứ gì vậy?”

Lạc Mỹ nói: “Em không ngủ được, định tìm loại xi rô an thần lần trước.”

Dung Hải Chính nói: “Chớ uống thuốc tây, xi rô thì có thể dùng đôi chút.”

Lạc Mỹ thừa lúc anh ra ban-công hút thuốc liền mở chiếc hộp nhỏ trong giỏ thuốc ra, bên trong có một bình trắng. Cô lấy ra, trong đó còn khoảng nửa bình chưa uống hết. Cô trút một viên vào lòng bàn tay quan sát, cuối cùng cũng cảm thấy khác thường, lật viên thuốc lên xem xét, trên bề mặt nhỏ bé ấy chẳng ngờ lại in dòng chữ “VC”(*). Trong lòng cô vừa giận vừa lo, không khỏi giậm chân gọi: “Dung Hải Chính!”

(chú: VC – vitamin C, thuốc dưỡng thai)

Anh nhanh chóng chạy đến, miệng vẫn còn thắc mắc: “Sao mà lời cả tên họ anh ra để gọi thế? Anh lại phạm lỗi gì với em nữa à?”

Lạc Mỹ không đáp, chỉ ném chiếc bình trên tay lên giường, mặt mũi từ đỏ bừng chuyển sang trắng bệch, hồi lâu sau mới cất tiếng: “Anh gạt em!”

Dung Hải Chính trước tiên ngăn ra, sau đó lại mỉm cười, bảo: “Sao anh lại gạt em chứ? Việc này có thể cho là gạt ư?”

Lạc Mỹ nghe anh nói như thế, rõ ràng là chơi xỏ cô rồi. Cô trong lòng lo lắng, nước mắt bỗng đầu rơi xuống, miệng sput sùi: “Anh gạt em như vậy đó.”

Dung Hải Chính thấy cô khóc, cũng không hề sốt ruột, chỉ mỉm cười vỗ về lưng cô: “Sao anh lại lừa em được? Em khóc gì chứ? Có một đứa con cũng tốt mà, không chừng nó lớn lên lại giống hệt em đấy.”

Lạc Mỹ nghe anh nói như vậy, trong lòng càng thêm rối loạn, nước mắt thì nhau rơi lã chã, nức nở nói: “Em không muốn có con đâu.”

Còn anh thì nghĩ ngược lại: “Tám phần là đã có rồi.”

Cô giẫm chân nói: “Em không muốn! Không muốn đâu!”

Anh bật cười: “Đừng có trẻ con nữa, thôi được thôi được, cũng chưa chắc chắn mà, em tranh thủ đi khám bác sĩ đi.”

Chuyện này khiến cho lòng dạ Lạc Mỹ vô cùng bức bối. Đối với việc khám bác sĩ, cô vừa muốn lại vừa sợ, bởi vì cô luôn có cảm giác nhỡ như xui xẻo dính phải, với tính cách của Dung Hải Chính chắc chắn sẽ không tha thứ cho cô nếu cô thật sự không muốn mang thai. Cô giờ đây cảm thấy anh quá đáng sợ, đối nghịch với anh cô chưa chắc đã chiếm được thế thượng phong, còn nếu như thật sự sinh đứa bé ra rồi, lại là chuyện càng khiến người ta đau lòng hơn - Một cuộc hôn nhân không tình yêu có thể đổ vỡ bất cứ lúc nào, có gì lại kéo theo một đứa bé vô tội vào cuộc?

Cũng may Dung Hải Chính đang bận đến tối mặt tối mày, đối với việc đi khám bác sĩ cũng không rảnh hồi thúc cô. Lạc Mỹ kiên nhẫn chờ đến tối mịt anh mới trở về nhà, anh vừa bước chân ra khỏi phòng tắm, cô liền bảo: “Trẻ con vương vãi vô cùng, anh bây giờ bận rộn như vậy, sợ rằng chưa rảnh để chuẩn bị làm cha đâu.”

Anh thần nhiên mở đèn giường lên xem tài liệu: “Nói vậy, trẻ con đáng yêu lắm - Em đã đi gặp bác sĩ hay chưa?”

Cô đáp: “Vẫn chưa.”

Anh đặt tài liệu xuống, thần sắc hờ hững bảo: “Thật ra hai chúng ta tuổi tác cũng không còn trẻ, muốn sinh một đứa con chẳng có gì không tốt cả.”

Lạc Mỹ liền nói: “Sao lại chẳng có gì không tốt? Đến khi chúng ta ly hôn thì đứa bé tính sao đây?”

Anh hỏi: “Chúng ta sao lại ly hôn?”

Cô nhất thời cứng họng, tuy hai người đều thâm biết đằng sau cuộc hôn nhân này thực chất chỉ là quan hệ lợi dụng, nhưng mặt xấu xa nhất trong chuyện này lại không thể huych toẹt nói ra được, vì vậy cô thở dài: “Danh hiệu ‘Dung phu nhân’ ấy nặng nề lắm, em gánh không được lâu nữa đâu.”

Anh ậm ừ bằng âm mũi. Lạc Mỹ đang có ý đồ riêng với anh, cô liền nở nụ cười đặc trưng của mình ra, ngọt ngào rút lấy tài liệu trong tay anh, tiện tay vút xuống nền thảm, bảo: “Người ta có chuyện muốn thương lượng nghiêm túc với anh, anh đừng có tỏ dáng vẻ bận bịu như vậy nữa được không?”

Anh lại “ừm” thêm một tiếng rồi liếc mắt nhìn cô bảo: “Thứ em vừa ném chính là bản kế hoạch trị giá hơn 240 triệu của công ty đấy.”

Cô vẫn bướng bỉnh: “Việc làm ăn để mai hẵng tính.” Nói rồi, cô nghiêng đầu nép vào ngực anh: “Sao dạo này anh lại trở nên bận rộn như vậy chứ? Cả ngày em cũng chẳng thấy anh đâu cả.”

Dung Hải Chính đã lâu không thấy cảnh cô khấp nép như một chú chim nhỏ như vậy, biết rõ cô nhất định là có mục đích, hồi chuông cảnh báo trong lòng anh reo vang nhưng ngoài mặt thì lại buột miệng: “Em cần anh à? Vậy anh dành ra chút thời gian cũng được.”

Lạc Mỹ nhỏ nhẹ: “Hay thôi đi, anh đang bận mà.” Nói rồi quay mặt về phía sau, mái tóc phớt qua mặt anh, vờn lên chóp mũi lẳng lẳng, trong lòng anh cũng tràn ngập một cảm giác lẳng lẳng không kém. Anh muốn giữ lấy mái tóc của cô lại mà ngửi, mà hôn.

Lạc Mỹ nói: “Anh xem bản kế hoạch của anh đi, em muốn ngủ.” Cô nói xong liền kéo chăn về phía mình, kéo được phân nửa thì cuộn tròn lại, hệt như một con tằm trong kén. Cô quấn chăn lên đến tận mũi, chỉ chừa lại ánh mắt lộ ra bên ngoài, mắt cô nhấp nháy hai cái rồi cũng nhắm lại.

Dung Hải Chính nói: “Em quấn hết chăn như vậy, anh đắp cái gì đây?” Nói rồi đưa tay kéo lấy tấm chăn.

Lạc Mỹ liền lấy tay giữ chăn, vội vã mở mắt ra bảo: “Anh bây giờ chưa ngủ mà.”

Anh nói: “Ai bảo bây giờ anh không ngủ?” Nói rồi anh kéo giạt chăn lên. Lạc Mỹ bưng kín gương mặt ửng hồng của mình lại. Anh nhìn gương mặt đỏ ửng ấy, thành linh cúi xuống hôn cô. Lạc Mỹ cười khúc khích, rụt nép về phía sau. Anh bèn một tay giữ lấy mặt cô, tay còn lại vươn đến công tắc điện, ngón tay vừa chạm đến công tắc bỗng nghe Lạc Mỹ ngọt nhạt nói: “Hải Chính, em không muốn có con đâu.”

Chữ “Ừm” vừa ngấp nghé đến môi Dung Hải Chính, anh chợt nhiên nhận ra những lời cô vừa nói có ý nghĩa gì. Trong tích tắc, nó thật chẳng khác gì một chậu nước đổ ập xuống đầu, lập tức đưa anh trở về với thực tế. Anh nín lặng khoảng ba giây, sau đó lạnh nhạt nói: “Chuyện này chúng ta đã từng thảo luận rồi.” Nói xong, anh buông cô ra, bước xuống giường nhặt lấy bản kế hoạch nọ rồi đi về phía phòng sách.

Ngày hôm sau, Lạc Mỹ thức dậy thật trễ, cô vừa mở cửa phòng chuẩn bị xuống lầu thì chị Tư đã đi lên: “Bà chủ, có một quý ông nãy giờ cứ gọi điện đến tìm bà, nhưng tôi không dám đánh thức bà dậy.”

Lạc Mỹ hỏi: “Là ai vậy?”

Chị Tư trả lời: “Ông ấy nói mình họ Ngôn.”

Lạc Mỹ giật mình, không nghĩ Ngôn Thiếu Tử lại ngang nhiên gọi điện đến nhà tìm cô như vậy, vội vàng nói: “Tôi nghe ở trong phòng là được rồi.”

Quả nhiên là Ngôn Thiếu Tử, cậu đi thẳng vào vấn đề: “Anh muốn gặp em.”

Lạc Mỹ đáp không cần nghĩ ngợi: “Không được.”

Giọng điệu cậu vô cùng sốt ruột: “Chuyện khẩn cấp lắm, nếu em không muốn lén lút gặp mặt thì chúng ta có thể hẹn tại văn phòng cao ốc Ngưỡng Chỉ của tôi.”

Đấy được xem như lời bảo đảm cho buổi bàn luận công việc, Lạc Mỹ suy nghĩ một lúc. Cậu tỏ vẻ nóng nảy: “Lạc Mỹ, chuyện này không chỉ liên quan đến tôi, với em mà nói cũng có can hệ rất lớn. Nếu em mà không đến, em nhất định sẽ hối hận.”

Lạc Mỹ nghe cậu nói có vẻ khẩn cấp như vậy nên cũng đồng ý. Cô thay trang phục ra ngoài, nói với chị Tư: “Nếu ông chủ có hỏi, hãy nói là tôi có hẹn với bác sĩ Chu hôm nay đến khám.”

Chị Tư “ạ” một tiếng, Lạc Mỹ còn dặn: “Không cần gọi A Xuyên đâu, tôi tự mình lái xe.” Chị Tư giúp cô lấy chìa khóa đến, để cho tài xế mang xe ra khỏi ga-ra rồi giao xe lại cho cô dưới bậc thềm. Vì trong lòng có chút bối rối, Lạc Mỹ vội vã lên xe, chị Tư giúp cô đóng cửa lại. Xe chuyển bánh rời khỏi nhà họ Dung trong màn mưa giăng lất phất.

Dung Hải Chính dự xong cuộc họp hội đồng quản trị, từ phòng hội nghị bước ra, Tôn Bách Chiêu đang đợi anh, báo cáo với anh rằng: “Cũng không khác biệt lắm.”

Hai người vừa nói vừa đi trở về văn phòng, Tôn Bách Chiêu bảo: “Ngôn Thiếu Tử quả nhiên trúng kế, đợi ngày mai khi gã ta nhận ra mà đến đây cứu vãn tình hình, sợ rằng giang sơn đã thay tên đổi họ rồi.”

Dung Hải Chính hỏi: “Còn hai người phụ nữ kia của nhà họ Ngôn thì sao?”

Tôn Bách Chiêu đáp: “Đã ký tên chuyển nhượng cổ phần rồi, ở đây này.” Gã rút trong tay ra hai bản hợp đồng đưa cho Dung Hải Chính. Dung Hải Chính cầm lấy, lại hỏi: “Còn Vương Tinh Như thế nào?”

Tôn Bách Chiêu cười phá lên: “Sợ là còn đang nằm mơ hợp tác với chúng ta đấy.”

Thiên la địa võng đã bủa giăng, không ai có thể thoát khỏi. Dây thu lưới đang nằm chắc trong tay anh. Trên mặt Dung Hải Chính lộ ra một nụ cười khó mà nhận biết, tất bật suốt mấy ngày qua cuối cùng cũng đã đại công cáo thành rồi. Ngôn Chính Kiệt bên dưới cửa tuyến mà trông thấy cơ ngơi xí nghiệp do chính mình dày công gây dựng nên trong phút chốc hóa thành đồng gạch vụn, chắc sẽ tức giận đến hộc máu. Ánh mắt anh hướng ra ngoài cửa sổ, quảng trường Ngưỡng Chỉ đang chìm ngập trong màn mưa mờ mờ lung mù mịt.

Ngày mai, anh sẽ đứng trên đỉnh thành phố, mỉm cười mà ngắm nhìn mưa gió.

Điện thoại reo vang, Tôn Bách Chiêu nhắc máy, đáp “vâng” một tiếng rồi xoay người sang báo với anh: “Dung phu nhân đến rồi, Tiểu Tiên hỏi ngài có rảnh hay không.”

Anh gạt đầu ra hiệu, Tôn Bách Chiêu ngầm hiểu, nói vào điện thoại: “Mời Dung phu nhân lên đây đi.” Sau đó nói với anh: “Dung tiên sinh, tôi đi trước đây.”

Tôn Bách Chiêu vừa lui ra ngoài, trùng hợp gặp được Lạc Mỹ tại cửa thang máy, thế nên gã chào một tiếng “Dung phu nhân!”. Lạc Mỹ dường như không hề nghe thấy, cô lướt vụt qua người gã. Tôn Bách Chiêu lấy làm lạ vì Lạc Mỹ là một người rất trọng phép tắc, từ trước tới nay chưa từng phớt lờ ai như vậy bao giờ. Gã không nhìn được quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Lạc Mỹ không cần cả gõ cửa mà tiến thẳng vào trong văn phòng. Trong lòng gã càng lấy làm khó hiểu hơn.

Dung Hải Chính đang bỏ tài liệu hợp đồng quan trọng vào trong két bảo vệ. Anh vừa đóng cửa lại, thiết đặt mật khẩu thì cũng đúng lúc Lạc Mỹ vào đến.

Dung Hải Chính thấy cô sắc mặt nhợt nhạt, thân thể run lên khe khẽ liền vội hỏi: “Em lạnh lắm à?” Anh vội điều chỉnh khí nóng trong phòng rồi ấn chuông dặn phòng thư ký pha hai tách cà phê mang đến. Lạc Mỹ liền nói: “Không cần đâu, em chỉ muốn đến để hỏi anh.”

Anh liền nói: “Hỏi việc gì?” Lúc này anh mới để ý, trong mắt cô lúc này hoàn toàn lấp đầy một nỗi sợ hãi gần như tuyệt vọng, tựa như anh là một loài thú dữ ghê gớm.

Cô từng lời thốt lên: “Em còn sống là vì muốn báo thù, muốn cho hung thủ hại chết cha và em gái mình phải chịu sự trừng phạt xứng đáng. Dung Hải Chính, những điều này là anh dạy cho em đấy.”

Anh gạt đầu, sắc mặt trở nên nghiêm túc, dường như đã biết cô muốn nói gì.

Thân thể của cô còn đang run rẩy, cô dùng một tay bấu chặt lấy bàn, cánh tay ấy cũng phát run, giọng nói của cô chợt mềm hẳn đi: “Hải Chính, em không muốn đâu, anh ngừng tay lại đi.”

Anh chợt bật cười: “Lạc Mỹ, anh đã từng hỏi ý kiến em, nhưng em từ chối. Bây giờ em lại nói với anh những lời này, em nghĩ anh có nghe hay không?”

Lạc Mỹ bỗng chốc sà vào lòng anh thủ thủ: “Em xin anh đấy, Hải Chính” Cô buồn bã nói, “Chúng ta có thể lập tức trở về hồ Thiên Đảo, cũng có thể đi Saint Jean Cap Ferrat. Anh đã từng hứa, sẽ cùng em sống cả đời ở Saint Jean Cap Ferrat mà.”

Dung Hải Chính dịu dàng vòng tay ôm cô, hạ giọng nói: “Anh từng hứa với em, nhưng phải sau khi chuyện này kết thúc đã.”

Lạc Mỹ nắm chặt lấy ống tay áo của anh, dường như trong cô có một sự bướng bỉnh đến ngoan cố: “Không! Chúng ta phải đi ngay bây giờ.”

“Bây giờ không được.” Anh vỗ về má cô: “Đừng trẻ con nữa, đây là chuyện làm ăn kinh doanh, không phải cậu ta chết thì là anh chết, huống chi cho dù em có muốn bỏ qua cho cậu ta, anh còn phải tính sổ chuyện của anh nữa chứ.”

Thanh âm Lạc Mỹ hạ thấp: “Nhưng em vừa đi gặp bác sĩ Chu.”

Câu nói này lập tức hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của anh. Anh “ừm” một tiếng, ra hiệu cô tiếp tục, cô nói: “Em đã mang thai rồi.”

Anh “ồ” lên đầy ngạc nhiên, nhìn cô: “Tin vui đây.”

Nhưng cô vẫn chưa hết bối rối, dường như căn bản không hề để ý đến chuyện này, cô nói: “Mong anh nể tình đứa bé mà ngừng tay lại.”

Anh hỏi: “Chuyện này và đứa bé có liên can gì nhau?” Rồi anh không giấu nổi sự phẫn khích, giơ tay ôm lấy cô hỏi: “Bác sĩ có nói đứa bé thế nào không? Là con trai hay con gái?”

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, đáy mắt lấp lánh ánh lệ: “Mới chỉ có 55 ngày, bác sĩ nói vẫn còn kịp.”

Anh khó hiểu hỏi: “Kịp làm gì?”

Cô đáp: “Kịp phá nó đi.”

Trái tim anh lạnh toát, cả người cũng như đóng băng. Anh nhìn cô, chầm chậm cất tiếng: “Nếu em dám động đến con của tôi, tôi nhất định sẽ không tha thứ cho em đâu!”

Cô lập tức nói: “Anh đừng tay lại, tôi tuyệt đối sẽ không động đến nó.”

Anh lặng im quan sát vợ mình, hệt như quan sát một đối thủ chưa bao giờ giáp mặt. Cuối cùng, anh khịt mũi: “Em sẽ không dám đâu!”

“Em dám!” Cô gần như hét lên theo bản năng, “Anh không hứa với tôi, tôi lập tức đi phá ngay.”

Khóe môi của anh nhếch lên một nụ cười, Lạc Mỹ hất đầu lên nhìn thẳng vào ánh mắt của anh. Anh cuối cùng cũng trở nên mất tự nhiên: “Lạc Mỹ, đừng giống như trẻ con nữa, đây không phải là chuyện tùy hứng được đâu.”

“Tôi không đùa, tôi cũng không tùy hứng.” Cô từng câu từng chữ nói với anh, “Dung Hải Chính, tôi đến báo cho anh biết cũng là muốn đàm phán với anh.”

Sắc mặt anh ngày càng sa sầm, nhưng giọng nói vẫn nhẹ nhàng: “Em định biến con chúng ta thành một cuộc giao dịch hay sao?”

“Cứ xem là vậy đi.” Cô lạnh lùng nói, “Anh chẳng phải muốn có con hay sao? Lẽ ra nó so với kế hoạch của anh, công ty của anh, người thân của anh phải quan trọng hơn mới đúng.”

Khóe miệng anh chùng xuống: “Được rồi, có gì thì em cứ nói đi, rốt cuộc là vì sao chứ?”

Cô đáp: “Không vì sao cả.” Rồi cô bất giác cắn chặt môi dưới.

Dung Hải Chính ra hiệu cho cô ngồi xuống rồi mới bảo: “Chúng ta là đồng minh, bây giờ em có quyết định như vậy hẳn phải có một lý do hợp lý.”

Lạc Mỹ vừa bực bội vừa lo lắng, đồng thời giọng cô cũng chất chứa một nỗi niềm gần như tuyệt vọng: “Anh còn muốn thế nào nữa? Tôi chỉ yêu cầu anh dừng tay lại thôi, tôi thậm chí còn đồng ý sinh con ra cho anh mà.”

Anh nghi hoặc nhìn cô, cô xoay mặt đi tự lừa dối mình, anh nắm lấy bờ vai của cô: “Quan Lạc Mỹ, rốt cuộc là em có ý gì? Em nhìn tôi đây này!”

Cô không chịu nhìn anh, chỉ nói một cách đơn giản và gượng gạo: “Tôi đã biết tất cả rồi.”

Cảm giác về một điều gì đó đang dần lan tỏa trong lòng, anh hỏi: “Em biết chuyện gì?”

Cô cúi đầu không nói.

Anh truy hỏi: “Em biết được chuyện gì rồi?”

Cô cuối cùng cũng không nhịn được mà bộc phát: “Tôi đã biết tất cả những âm mưu toan tính của anh! Tôi đã biết mọi thủ đoạn hèn hạ của anh! Tôi biết cha của đứa nhỏ trong bụng tôi hoàn toàn là một tên ác ma, còn nó là nghiệt chủng chính hiệu!”

Anh giận dữ giáng cho cô một bạt tay khiến môi cô rách toạc, máu tươi nhỏ xuống. Nhưng cô lại không khóc, cũng không nói tiếng nào, chỉ trừng đôi mắt to đen thẳm thẳm lên nhìn anh, nhìn đến mức mỗi một bộ phận trong lòng anh đều bắt đầu nhói đau.

Anh thần thờ quay mặt đi, lạnh nhạt nói: “Cái tát này là để thức tỉnh em, cho em hiểu rõ, tôi mới chính là chồng em, còn cái người mà em ra sức bảo vệ ấy cùng lắm chỉ là gian phu của em mà thôi!”

Cô đứng lên, không nói lời nào, mở cửa bước ra ngoài. Cô rời khỏi cao ốc Vũ Thiên, rời khỏi quảng trường Ngưỡng Chỉ...

Buổi tối, mưa lớn trút xuống. Thành phố vào mùa mưa luôn trong cảnh rả rích như vậy. Chị Tư ngồi trên ghế, xoa bóp hai đầu gối bị viêm khớp, trong lòng không ngừng ca cẩm về khí trời ẩm ướt. Ông trời dường như vừa chứng kiến một tấn bi kịch làm cho nước mắt mãnh liệt không ngăn được lũ chã tuôn xuống.

Trong sân vắng đến tiếng xe, chị Tư cuống quýt đứng lên đi ra cửa. Xe của Dung Hải Chính đã vào đến sảnh, cửa kính xe hạ xuống, chị Tư trông thấy trên gương mặt ông chủ hiện lên một vẻ lo lắng hiem có: “Bà chủ đâu rồi?”

“Từ sớm đã ra ngoài rồi, bà chủ bảo là đi gặp bác sĩ, vẫn chưa trở về.”

Dung Hải Chính ra hiệu cho tài xế, xe lại rời khỏi nhà.

Chị Tư trong lòng bồn chồn, vừa mới quay lại phòng khách liền nghe thấy tiếng xe, chị bèn vội vã ra ngoài, quả nhiên là Lạc Mỹ lái xe đã trở về. Chị Tư vội mở cửa xe, nói: “Ông chủ vừa trở về tìm bà đó.” Đang nói thì xe của Dung Hải Chính cũng vừa quay về, có lẽ vừa rồi gặp nhau nơi cổng nên anh đã cho xe vòng lại.

Lạc Mỹ xuống xe cũng không màng xếp lại áo khoác, mặc cho lớp lông chồn vizon kéo lê trên nền tường xi măng. Cô đi thẳng đến phòng khách, hai tay buông thõng, chiếc áo khoác lông trên vai tuột xuống rơi trên mặt đất. Cô hết như người máy, chậm chậm lên lầu, từng bước từng bước đặt lên bậc thang.

Dung Hải Chính đuổi theo, thoáng chốc đã chụp được tay cô: “Em đi đâu vậy?”

Ánh mắt của cô vô hồn lướt qua mặt anh khiến cho tim anh bất chợt đập mạnh. Anh chỉ trông thấy loại ánh mắt này lúc cô còn ở trong bệnh viện, sau khi cha và em gái qua đời. Anh biết đây là ánh mắt của sự sụp đổ.

Giọng nói của cô ngưng ngập, hết như thanh quản đã mất kiểm soát, cô chỉ đáp: “Bệnh viện.”

Anh đè chặt cô lên tường, gần như hét lên: “Em đến đó để làm gì?”

Cô ngoảnh mặt đi, không muốn cảm nhận hơi thở nóng hổi của anh. Anh bắt cô phải xoay mặt lại: “Em nói đi!”

Cô đang rơi vào trạng thái mất hồn nên chẳng chút sợ hãi. Cô vốn không hề cảm thấy mình đang đứng trên một miệng núi lửa, bờ môi mỏng của cô chỉ phát ra một câu hỏi ngược lại: “Anh nghĩ xem?”

Anh đè nén lửa giận đang sục sôi trong lồng ngực: “Em dám!”

“Tôi đã làm rồi.” Cô tái nhợt, ủ rũ cúi đầu xuống, “Bây giờ tùy anh xử trí.”

Nếu trong tay có một con dao, anh nhất định sẽ vung lên cắt đứt chiếc cổ mảnh mai của cô ngay lập tức. Nhưng cho dù không có dao, tay anh cũng đã siết lấy cổ cô, dần dần bóp chặt.

Cô hổn hển thở dốc, âm thanh ấy quả thật là âm thanh đáng sợ nhất trên đời. Anh nói: “Nếu như có cách bào chữa tội danh, tôi nhất định sẽ giết em, vì tôi không muốn chỉ tại loài động vật máu lạnh như em mà tôi phải ngồi tù.” Anh buông tay ra, giọng nói mang theo sự châm biếm sâu sắc: “Tôi thừa nhận em đã đá kích được tôi, nhưng hành động và thái độ của em e rằng đã gây phản tác dụng rồi. Tôi tuyệt đối sẽ không tha cho Ngôn Thiệu Tử đâu, em cứ chờ cậu ta nhảy xuống từ cao ốc Ngưỡng Chỉ đi!”

Cô cố sức chặn anh lại: “Tôi là vợ của anh, nếu như ly hôn, tôi sẽ có một nửa sự sản của anh.”

Anh giật mình, quay đầu lại nhìn cô, ánh mắt sắc nhọn như đao.

“Tôi có 30% cổ phần B và 15% cổ phần A của gia tộc Ngôn Thị, tôi còn kiểm soát một nửa cổ phần của anh ở BSP. Tôi mà phản đối quyết định của anh, anh không thể nào dễ dàng khiến cho hội đồng quản trị thông qua đâu!”

Anh quan sát cô theo kiểu đang ngẫm đánh giá lại, cuối cùng anh cười lạnh: “Em định quay lưng lại hoàn toàn với đồng minh hay sao? Em cho rằng trở mặt là có thể gây khó dễ cho tôi à? Được! Tôi cho em thỏa lòng, ngày mai tôi sẽ hện luật sư đến, em đừng mong có được một đồng một cắc từ nơi này! Em nguyện ý được chết với cậu ta, vậy hai người hãy cùng nhau xuống địa ngục mà làm đôi uyên ương sống chết có nhau đi!”

Cô nghiêm nghị: “Tôi còn sợ gì chứ? Tôi từ trước đến nay không hề sợ chết. Tôi đúng ra phải chết sớm rồi, là anh đã kéo tôi ra khỏi cõi chết, giờ đây tôi cùng lắm thì trở về nơi ấy thôi, cho nên tôi chẳng còn nợ gì anh nữa. Chưa kể, anh lúc đầu lấy tôi là vì mục đích gì, trong lòng anh tự hiểu.”

Sắc mặt anh thay đổi trong tích tắc, ban đầu là dáng vẻ khinh thường nhưng thoáng chốc đã đổi khác, sắc mặt liên tục biến đổi, nhưng cuối cùng anh lại không nói gì.

Anh hỏi: “Em thấy bằng chứng rồi à? Ai cho em xem?”

Cô đáp: “Ngôn Thiếu Tử.”

Trong mắt anh thấp thoáng vui vẻ, hệt như đang cảm thấy hài lòng: “Được lắm, em đã quyết định tin cậu ta rồi.”

Lạc Mỹ nhìn anh: “Kế hoạch của anh thật sự là không có kẽ hở, anh cưới tôi cũng chỉ vì muốn tìm một kẻ thế tội. Anh đã sớm chuyển dời toàn bộ tài sản của mình, biến BSP thành một cái xác rỗng. Anh đợi sau khi báo thù xong, tôi sẽ thay anh ngồi tù. Còn anh thì nắm trong tay gia tài trăm triệu, có thể tiêu điều tự tại sống hết nửa đời còn lại.”

Anh chậm chậm gật đầu: “Không sai, ban đầu đúng là tôi có kế hoạch như vậy.”

Đáy mắt của cô cuối cùng cũng có thứ gì đó rạn vỡ: “Quả nhiên là vậy, tôi vẫn luôn nghi ngờ, với một kẻ như anh, sao có thể bất chấp lợi ích mà nỗ lực cho được, anh vốn không phải là người làm chuyện ngốc, hóa ra tất cả đều là diễn kịch. Dung Hải Chính, anh thật sự là tính toán chặt chẽ mà.”

Anh lại ngoảnh mặt đi: “Tôi tính toán chặt chẽ, nhưng tôi đã không tính đến một điều, đó chính là em.”

Cô gần như chết lặng nhìn anh.

“Tôi biết em yêu Ngôn Thiếu Tử, tôi cũng biết cậu ta yêu em, cho nên tôi mới tìm cách tiếp cận em. Trong kế hoạch của tôi, em quả thật là một kẻ thế mạng phải sống trong ngục suốt nửa đời còn lại. Thế nhưng về sau tôi lại thay đổi ý định, bởi vì...” Anh cuối cùng cũng nhìn cô, khóe miệng nhếch lên, phảng phất như đang cười, “Thôi đi, tôi có nói em cũng không tin đâu.”

Cô lạnh lùng nói: “Tôi đúng là sẽ không tin bất cứ câu nói nào của anh nữa. Anh mưu sát cha tôi và Lạc Y, sai người giở trò trên xe, sai người đánh thuốc mê trong tách trà của Lạc Y, giả tạo một vụ tai nạn vì say rượu. Sau đó, anh đến nói với tôi là do gia tộc Ngôn Thị ra tay, gạt được lòng tin của tôi để hợp tác cùng anh. Dung Hải Chính, anh thật là hao tâm tổn sức đấy.”

Sắc mặt của anh khẽ rung động.

Cô tiếp: “Tiếc thay, anh giết người diệt khẩu đã hơi trễ, người lái xe ấy trước khi chết đã để lại một lá thư, tố cáo chính anh đã sai anh ta bỏ thuốc ngủ và chất gây hưng phấn, việc này có thể xem là lưới trời tuy thưa nhưng khó lọt hay không?”

Hơi thở của anh có phần dồn dập: “Quan Lạc Mỹ, tôi thừa nhận động cơ với em lúc đầu không tốt lành, nhưng em cũng đừng quy chụp mọi tội ác lên đầu của tôi như vậy, những việc đã làm tôi thừa nhận, còn việc chưa từng làm em đừng vu oan cho tôi.”

“Vu oan à?” Cô khinh miệt hỏi ngược lại, “Tôi vu oan cho anh chuyện gì? Tôi chưa từng thấy ai dè tiện như anh, vì để diệt trừ Ngôn Thiếu Tử, anh thậm chí đã lợi dụng tôi, để cho gã ta vào tù vì tội cưỡng hiếp. Anh bất chấp thủ đoạn đến mức không còn một chút nhân tính, anh căn bản không phải là đàn ông! Sau khi sự việc xảy ra, anh đối xử với tôi ở hồ Thiên Đảo tốt như vậy thật ra là để đỡ cần rút lương tâm! Nghĩ lại, tôi đúng là cảm thấy buồn nôn mà!”

Anh vung tay đến, cô ngẩng mặt lên, hệt như đang chờ đợi một bạt tay giáng xuống này của anh. Ngực anh phập phồng dữ dội, cuối cùng anh nghiêng rằng bảo: “Quan Lạc Mỹ, tôi thật sự hối hận, hối hận đã quen biết em. Trên đời này tôi chọn bữa một người phụ nữ nào cũng đều mạnh mẽ hơn em. Tôi hao phí biết bao tâm tư, làm biết bao nhiêu chuyện như vậy, bộ em không có trái tim hay sao? Tôi yêu em, yêu em đến mức vứt bỏ toàn bộ kế hoạch, thà chấp nhận mạo hiểm mà hủy đi dự tính ban đầu, thậm chí còn muốn dùng đứa con để giữ em lại, còn em thì đối xử với tôi như thế ư? Em thà tin Ngôn Thiệu Tử vô tội cũng không chịu tin tôi à?”

“Anh yêu tôi?” Cô mỉm cười châm chọc, “Hóa ra anh yêu tôi đến vậy! Dung Hải Chính, anh còn vọng tưởng tôi sẽ sinh con cho anh à? Vừa rồi, lúc nằm trên bàn phẫu thuật của bệnh viện, trong lòng tôi không biết đã vui sướng cỡ nào, bởi vì một kẻ như anh đáng phải tuyệt tự cả đời!”

Cái tát của anh cuối cùng cũng giáng xuống, mạnh đến nỗi cô choáng váng mặt mũi. Cô phải vịn chặt lấy lan can lầu mới tránh khỏi ngã quỵ, còn anh thì bất chợt ngẩng mặt lên trời cười vang rồi xoay người bước ra ngoài: “Tôi thật sự đã nhìn lầm em rồi! Tôi thật sự đánh giá thấp em rồi. Tôi thật sự sai rồi! Sai rồi! Ha ha ha...”

Anh cười một cách điên dại, bước ra khỏi cửa.

Lạc Mỹ như kẻ vừa bị đánh xong một trận đòn, phút chốc lả người ngồi bệt xuống thang lầu.

Ngoài song cửa là đêm mưa lạnh lẽo. Thanh âm tí tách kia tưởng chừng như sẽ xuyên từ tai vào não, mang đi chút ấm áp cuối cùng trên thân thể cô.

Lạc Mỹ đang lâm vào tình cảnh sức cùng lực kiệt như vậy. Cô ngồi trên thang lầu, lắng nghe tiếng mưa rơi lạnh lùng ấy cho đến khi trời sáng.

10. Chương 10 (kết)

Trời vừa hửng sáng, cô như một kẻ bình tĩnh mộng, vịn lấy lan can giường đứng lên. Tay chân cô đã sớm rét cóng, ngay cả bộ não cũng gần như tê liệt. Nhưng cô vẫn nhớ rõ, hôm nay còn có một trận ác chiến.

Cô bước vào bồn rửa, xả mạnh vòi nước nóng, mượn dòng chất lỏng nóng hổi ấy giúp mình lấy lại chút hơi ấm.

Bước ra khỏi phòng tắm, cô cẩn thận chọn lấy một bộ Dior có thiết kế trắng đen rõ ràng, điềm đạm đơn giản. Cô xuống lầu, nhà bếp theo lệ đã nấu sẵn hai phần điểm tâm. Cô cố kềm lại cơn sóng nhiệt trong đáy mắt, từng chút từng chút ăn xong bữa sáng.

Sửa soạn trang phục chỉnh tề một lần nữa, cô nhìn mình trong gương, cố gắng bình tĩnh không hấp tấp, để lòng dần nhẹ nhõm hơn. Cô chẳng phải chưa từng trải qua những trận đấu khốc liệt nhưng trận đấu lần này cô lại không nắm chắc được.

Cô cũng đã hiểu được tâm trạng đoạn tuyệt của Lạc Y chỉ trong vòng mười giờ ngắn ngủi. Bị người thân cận nhất bên cạnh mình phản bội, hóa ra đó là một thứ cảm giác khiến cho người ta chết lặng đến vậy, nhất là khi anh là một chỗ dựa vững chắc mà cô đã quen dựa dẫm, quen với nếp nghĩ anh có thể đảm đương mọi thứ. Nỗi tuyệt vọng như trời đất sụp đổ này có thể khiến cho người ta phát điên.

Nhưng cô thì không thể! Cô là Quan Lạc Mỹ, cô phải có đủ dũng khí để đánh một trận vì bản thân mình, bất kể là công hay tư.

Đúng chín giờ, cô đã có mặt trong phòng hội nghị quản trị của cao ốc Ngưỡng Chỉ.

Đã mấy tháng rồi cô không tham dự vào những cuộc hội nghị như thế này, khi cô bước vào căn phòng họp được lát toàn bộ bằng đá cẩm thạch Ý màu hồng phấn ấy, gần như tất cả mọi người đều khẽ giật mình.

Rất nhiều người đã sớm quên đi cái tên “Quan Lạc Mỹ”. Trong ấn tượng của họ chỉ còn sót lại mỗi danh hiệu “Dung phu nhân” mà thôi. Nhưng cô cứ thế thông thả tiến vào, dịu dàng ngồi xuống, khiến cho rất nhiều người cũ tại xí nghiệp Ngôn Thị trong thoáng chốc nhớ về một “Quan Lạc Mỹ - Phòng Tư Quản” tiếng tăm lừng lẫy của cao ốc Ngưỡng Chỉ vào những ngày đầu.

Dung Hải Chính ngồi ở vị trí đối diện cửa. Trông thấy cô, khóe miệng anh nhếch lên, lộ ra một vẻ mặt như cười như không, trong ánh mắt ngập tràn một sự châm biếm kỳ lạ, tựa như khinh thường hỏi rằng: “Dựa vào cô mà muốn ngăn cơn sóng dữ hay sao?”

Cô ung dung mỉm cười với anh, nụ cười càng rực rỡ như hoa.

Trận chiến hôm nay là không thể tránh khỏi, đã vậy thì hãy bày binh bố trận đi.

Ngôn Thiếu Tử ngồi trên vị trí chủ tịch. Cậu liếc mắt nhìn cô, ánh mắt cũng phức tạp khó hiểu.

Hội nghị bắt đầu thật ra cũng vô cùng đơn giản, Dung Hải Chính nhất định sẽ dùng khí thế sấm vang chớp giật để cầm chắc chiến thắng.

Anh thản nhiên nói: “Ai nhiều cổ phần hơn, người ấy làm chủ tịch, vậy là công bình nhất.” Một câu nói đã chặn hết họng của tất cả mọi người, ép cho Lạc Mỹ không thể không nói thẳng: “Ý kiến của tôi và Dung tiên sinh có chút bất đồng, tôi bỏ phiếu cho Ngôn tiên sinh.”

Dung Hải Chính xòe tay ra: “Tốt lắm, mọi người thử tính xem, nếu như vậy tôi có 40% cổ phần A, 20% cổ phần B. Còn Ngôn tiên sinh và Dung phu nhân lại có 30% cổ phần A, 30% cổ phần B. Như vậy thật là khó xử, đại khái chỉ còn một con đường bỏ phiếu, không biết Ngôn tiên sinh và Dung phu nhân có ý kiến gì không?”

Lạc Mỹ nghe anh cứ mỗi câu mỗi “Dung phu nhân”, nhưng giọng điệu lại mập mờ, khiến cho người ta khó chịu lạ thường. Cổ họng cô như bị một vật cứng chẹn lại, lại thêm trong dạ dày nhộn nhạo từng cơn, gần như muốn nôn sạch sẽ tất cả điểm tâm trong bụng ra.

Thế nhưng lúc này, cô chỉ có thể nở nụ cười: “Công bằng công chính, bỏ phiếu cũng tốt.”

Cô và Ngôn Thiếu Tử đang đơn độc chiến đấu, lòng cô đã sớm biết rõ điều này. Thế nhưng, trở mắt nhìn những lão thần thân thiết mấy đời của gia tộc Ngôn Thị bị cô lập hoàn toàn, loại cảm giác thất vọng và bất lực ấy quả thực là cô không thể kiềm nén được, từng cơn từng cơn cứ nhộn nhạo trong lòng.

Tình nghĩa đổi thay có thể trông thấy rõ trước tiền bạc. Dung Hải Chính có tiền tài, quyền lực tuyệt đối, thế nên anh cũng chiếm tuyệt đối thế thượng phong.

Sau vài tiếng đồng hồ, quyền quyết định tối cao của xí nghiệp quan hệ Thường Hán đã rơi vào tay người khác.

Hội nghị khép lại, cô nói với Ngôn Thiếu Tử: “Giữ được rừng xanh, lo gì không có củi đốt.”

Nhưng cậu chỉ lắc đầu. Cậu xuất thân giàu có, mọi việc đều thuận buồm xuôi gió, nào có kinh nghiệm lâm vào cảnh khốn khó thế này, giờ đây cậu đương nhiên là cảm thấy sụp đổ tuyệt vọng.

Lạc Mỹ nói: “Chỉ cần một giá tượng trưng, tôi có thể mang cổ phần bán lại cho anh. Anh vẫn có thể chiếm một ghế nhỏ trong hội đồng quản trị.”

Cậu khẽ nói: “Cảm ơn cô.” Giọng nói lạnh lùng và khách khí chưa từng có. Lạc Mỹ nghe xong liền lặng im không đáp. Cô nghĩ cậu rất cuộc cũng vì Dung Hải Chính mà hận cô. Việc này cho dù có dựa trên tình cảm hay luật pháp đều không thể chối cãi, cô chỉ có thể im lặng.

Vừa xoay người định ra ngoài, cô liền nghe thấy thanh âm của Ngôn Thiếu Tử: “Dung phu nhân, Dung tiên sinh đã tiếp quản tổ trạch nhà họ Ngôn, cô có thể dùng bữa tối tại Bình Sơn hôm nay rồi đấy.”

Cô sững sờ quay đầu lại.

Ngôn Thiếu Tử nói: “Tôi đã đặt cược cả gia tài vào canh bạc vừa rồi.”

Lạc Mỹ chưa bao giờ nghĩ tình cảnh nguy nan lại cứ nối tiếp nhau xô đến như vậy, gần như có thể lập tức nuốt chửng cô, khiến cho cô không vẹn xương cốt!

Cổ họng cô phát nghẹn, thanh âm cũng rít lại: “Sao anh lại sơ suất như vậy chứ.”

Cậu nhìn cô không nói, vẻ phức tạp trong ánh mắt đã sớm nói lên tất cả. Cô cúi đầu xuống, thật lâu sau mới hỏi: “Còn cách nào để cứu vãn hay không?”

Cậu thở dài một hơi, thả mình ngồi xuống ghế xoay: “Lạc Mỹ, cô hôm nay giúp tôi như vậy, cùng lắm cũng chỉ cứu tôi khỏi nhảy lầu mà thôi. Con số ấy quá lớn, cả đời còn lại của tôi cũng không trả nổi đâu.”

Lạc Mỹ nghe cậu nhắc đến “nhảy lầu”, tức thì nhớ đến những lời Dung Hải Chính đã nói.. Cô hoảng hốt can ngăn: “Luôn luôn có cách mà, rồi anh sẽ nghĩ ra biện pháp thôi.” Miệng thì nói như vậy nhưng lòng cô cũng hiểu rõ đây chỉ là những lời dùng để dối mình gạt người thôi, vẻ lo lắng trên khuôn mặt cô càng thêm lộ rõ.

Ngôn Thiệu Tử thấy cô như vậy, trong lòng càng thêm buồn bã: “Cô đã giúp tôi nhiều rồi, không cần phải nhúng tay vào nữa đâu. Tôi sẽ nghĩ ra biện pháp để cầm cố tất cả gia sản.”

“Như thế cũng không đủ mà.” Lạc Mỹ xoắn chặt hai tay lại, “Trừ khi...”

Trừ khi có một khoản vay không thể chấp. Nhìn khắp nơi, có ngân hàng nào lại làm cái việc ngốc đó chứ? Công ty nọ sẽ giúp đỡ mà không cần thu lợi hay sao?

Ngôn Thiệu Tử nói: “Thật ra cũng có biện pháp.”

Lạc Mỹ dõi mắt chờ nghe, nhưng cậu lắc đầu: “Tiếc là không làm được.”

“Anh nói ra xem, trên đời này đâu có chuyện gì là tuyệt đối chứ.” Lạc Mỹ bình tĩnh đến lạ kỳ, chỉ cần một tia hy vọng thì vẫn có thể cố gắng.

Ngôn Thiệu Tử không phải loại người ấp úng. Ngập ngừng giây lát, cậu liền nói cho cô nghe: “Trong kết bảo hiểm ở thư phòng nhà họ Ngôn có một hộp gấm màu đỏ cỡ ba tấc hình vuông, bên trong có một con dấu gọi là ‘Hương Hàn’, đó là con dấu nắm giữ tất cả bí mật ngân sách gia tộc, chỉ có người trưởng tộc mới có quyền được biết tình trạng ngân sách này, Dung Hải Chính chắc chắn không nắm rõ.”

“Hương Hàn ư?” Cô trầm khắc sâu vào lòng hai từ này.

“Là di vật của ông nội tôi để lại, nghe nói đó là tên của người con gái mà ông yêu thương cả đời, cho nên ông dùng nó đặt cho khoảng ngân sách bí mật kia.” Ngôn Thiệu Tử tóm lược cho cô nghe lai lịch mang sắc thái hư cấu của con dấu nọ, “Màu sắc của nó rất đẹp, gần như trong suốt, ở gần trung tâm có một sợi tơ trắng tựa hạt mưa, dưới ánh đèn soi chiếu sẽ hiện lên màu sắc rực rỡ, thoạt trông giống hệt một sợi dây chuyền.”

Cô hỏi: “Là do đá Kê Huyết hay đá Điền Hoàng (*) tạo thành à?”

(Chú: những loại đá quý của Trung Quốc)

Anh lắc đầu: “Đã mời người giám định, chất liệu tạo thành tương tự ngọc thạch, nhưng không mỏng như ngọc thạch, đại khái là một viên thiên thạch mấy ngàn năm trước đã rơi xuống trái đất.”

Lạc Mỹ ngẫm nghĩ một chút rồi bảo: “Tôi sẽ lấy được nó.”

Đêm mưa Bình Sơn, cây cối xanh mướt thêm vào vẻ vắng lặng, đặc biệt tại ngôi tổ trạch nhà họ Ngôn, bốn bề đều là rừng cây tương tự (*). Tiếng gió, tiếng mưa hòa cùng tiếng cành lá lác đác rơi trong khu rừng càng khiến người ta cảm thấy thê lương và buồn bã.

(chú: cây tương tự, hay còn gọi là hồng đậu, 1 loài cây cao 3-7m phân bố ở Trung Quốc và Đài Loan)

Lạc Mỹ ngồi trên sofa, đối diện cô là một khung cửa sổ dài, rèm cửa chưa buông, ngoài song là bóng cây chập chờn trong cơn mưa gió, âm sắc in lên khung cửa, in vào trong lòng cô.

Luật sư đang dùng giọng điệu cũ rích đọc biên bản phân chia tài sản, Dung Hải Chính vẫn giữ vẻ lơ đãng nhăm nháp cả phê như trước đây.

Lạc Mỹ có một nỗi xúc động muốn bật khóc lạ kỳ. Mấy ngày trước, cô không thể ngờ rằng mình sẽ ngồi trong thư phòng của nhà họ Ngôn, nghe luật sư đọc thỏa thuận ly hôn giữa cô và Dung Hải Chính. Thời gian và địa điểm đều nằm ngoài dự liệu của cô.

Cô thu ánh mắt từ ngoài song trở về, một lần nữa tập trung lên người Dung Hải Chính. Anh vẫn bình thản và lạnh nhạt như cũ, nhưng ai có thể ngờ được, đằng sau vẻ bình thản và lạnh nhạt ấy lại là một sự dữ tợn đến mức vô cùng đáng sợ. Trong một năm cô chung sống cùng anh, từ lúc bắt đầu cho đến khi kết thúc đều là tình cảnh khiến người ta trở tay không kịp như vậy. Cô thật sự có cảm giác mình đang rơi vào một cơn ác mộng, mà cơn ác mộng này cả đời cô cũng không thể thoát khỏi. Trời đã định cô phải vương mắc với anh có lẽ vì một thứ gọi là nghiệp duyên.

Châu báu trang sức anh tặng hết cho cô, anh là một người vô cùng hào phóng. Cô trước nay đều biết, anh hết lòng đầu tư cho cô, vì anh tàn nhẫn và ác độc, biết cô là một vụ làm ăn chỉ lời mà không lỗ, có điều anh lại để cho cô biết được bí mật, nên cô mới trở ngược lại cắn anh, đây có lẽ là chuyện anh không hề mong đợi.

Ngôi nhà ở Tân Hải anh cũng giao cho cô. Từ sau trận chiến, anh có thể ung dung rời khỏi nơi này, ôm lấy khoảng lời một tỷ mà trở về sào huyệt của mình ở Mỹ.

Bất động sản ở Canada, nông trại ở New Zealand, công ty ở Hà Lan...

Chia cho cô không ít tài sản xong, trong lòng anh có lẽ cũng không dễ chịu gì.

Cuối cùng chỉ còn lại hình thức ký tên.

Cô nói: “Tôi còn muốn một thứ khác.”

Anh nhấp một ngụm cà phê: “Cứ nói.”

Vị luật sư có lẽ hiếm khi thấy một người chồng rộng rãi như vậy nên ông ta có chút sửng sốt nhìn về phía Lạc Mỹ, ngạc nhiên vì lòng tham của cô.

Cô thản nhiên nói: “Tôi muốn toàn bộ trang sức gia truyền của nhà họ Ngôn.”

Anh đặt tách cà phê xuống, mỉm cười nói với luật sư: “Giao cho cô ta đi.” Ngừng một chút, anh nhìn cô bảo: “Đỡ cho lúc Ngôn Thiếu Tử cưới cô, cậu ta không tìm ra món trang sức nào để tặng cô đâu.”

Anh rút cuộc vẫn không nhịn được mà buông ra một câu chua chát. Cô vẫn thản nhiên nhờ luật sư thêm vào điều khoản ấy rồi nhận lấy bản sao.

“Xin mời hai bên ký tên.” Cô nhận lấy bút, không chút do dự ký lên ba chữ “Quan Lạc Mỹ”. Dung Hải Chính đợi sau khi cô ngừng đầu lên mới cười lạnh một tiếng, ký họ tên mình, sau đó vút bút lên mặt bàn.

Luật sư cẩn thận thu hồi giấy tờ. Lạc Mỹ đứng lên, Dung Hải Chính ném một xâu chìa khóa lên bàn: “Đây là chìa khóa nhà, mọi vật dụng cá nhân của tôi xin cô vớt hết cả đi.”

Nói xong câu này, anh liền đứng lên bước thẳng ra ngoài không ngoảnh đầu lại, vị luật sư cũng theo anh bỏ đi. Cô chột lạng nhặt xâu chìa khóa ấy lên, những miếng kim loại lạnh ngắt áp vào lòng bàn tay cô.

Gia đình ư?

Nơi này giờ đây cùng lắm cũng chỉ là một ngôi nhà mà thôi. Cô chán nản bước đến trước két bảo hiểm, trong két đều là châu báu, bây giờ tất cả là của cô. Trong tài liệu luật sư giao cho cô có một dãy số dùng để niêm phong két bảo hiểm, cô mở tài liệu ra xem, chiếu theo mật mã để mở két.

Hộp nhung màu đỏ ấy nằm lẫn lộn trong hàng đồng hộp trang sức đủ loại khác nhau. Cô nhặt và mở hộp ra, vui bên trong là một con dấu trong suốt tựa hình dáng một giọt nước mắt.

Cô nhặt nó lên. Dưới ánh đèn, nó lấp lánh bao phủ một vầng sáng dịu nhẹ, xinh đẹp vô ngần, xoay lại, có hai chữ Triện đập vào mắt: “Hương Hàn”. Con dấu mới tinh, chưa từng nhiễm vết chu sa, có lẽ từ lúc chạm khắc thành hình đến nay chưa hề được sử dụng.

Dưới đáy hộp còn có một tờ giấy màu vàng tươi, niên đại đã rất xưa, nhưng màu mực vẫn sắc sảo, nét bút mảnh mai thanh nhã: “Trở về chốn xa xưa, trắng soi trên đường vắng, tay ai vương hơi lạnh, lòng quặn thắt hơn thu.” Rõ ràng là bút tích của một người con gái. Năm xưa Ngôn Thường Hàn một tay gây dựng nên buổi ban đầu của tập đoàn thương nghiệp, chẳng biết trong việc này có câu chuyện vui buồn hợp tan

nào hay không, tuy nhiên trên đời luôn tồn tại một thứ tình cảm, cho dù chết đi vẫn không thay đổi, thậm chí trăm năm sau vẫn ngồi sáng rực rỡ.

Cô đột nhiên có một cảm giác bình tĩnh. Trong cơn mưa rả rích, cô lái xe xuống núi, tìm đến quán trà ngày nọ trong thành phố. Ngừng xe, cô đội mưa bước vào quán.

Toàn thân cô đều ướt đầm, nước mưa xuôi theo mái tóc cô nhỏ xuống lệt bệt. Cô biết bộ dáng của mình lúc này giống hệt như một người điên.

Bên trong quán vẫn giữ được vẻ tĩnh lặng, hương trà quấn quýt, không một ai ngược lên nhìn cô.

Cô bước thẳng vào nơi sâu nhất, trên bờ tường trắng như tuyết ấy có treo một bức liễn, trên đó chỉ viết mỗi hai chữ “Hương Hàn”.

Hóa ra cô đã từng trông thấy hai từ đó tại nơi này, cô đứng dưới bức liễn kia, ngược nhìn một lúc, trầm ngâm thật lâu.

Phía sau vang đến tiếng bước chân nhè nhẹ, nếu không phải trong phòng quá yên tĩnh thì cô gần như không thể nghe thấy. Cô xoay người lại, là bà lão áo xanh ấy, bà khẽ gật đầu với Lạc Mỹ. Cô lấy con dấu ra, khẽ nói: “Ngôn tiên sinh nhờ cháu đến.”

Bà lão tuổi ngoài bảy mươi ấy chỉ mỉm cười: “Đến đây, cháu ngồi xuống uống tách trà nóng trước đã.” Trà nóng nhẹ nhàng đặt lên bàn, hai người ngồi đối diện nhau, cô ngẩng người nhìn bà lão ấy, lòng bàn tay xòe ra, “Hương Hàn” trong tay cô lấp lánh thứ ánh sáng như ngọc thạch.

Bà lão liếc nhìn qua, chỉ mỉm cười: “Hóa ra con dấu nhỏ này vẫn còn tồn tại trên thế gian.” Ngón tay khô gầy của bà chạm lên lòng bàn tay Lạc Mỹ truyền đến một làn hơi ấm lạ kỳ. Bà lão từ tốn nói: “Hương Hàn, là tên của bà.”

Lạc Mỹ gương mặt thẳng thốt, không ngờ chủ nhân của con dấu nhỏ này lại còn sống. Cô mở tròn mắt, nhìn gương mặt đã từng gánh chịu biết bao tang thương của bà lão trước mắt, vô cùng kinh ngạc và rung động.

“Ngôn Thường Hân đã từng phụ bạc bà cho nên đến lúc cuối đời cảm thấy áy náy lương tâm, tiếc thay...” Bà lão khẽ đặt con dấu nhỏ ấy lên bàn trà, “Gia tài bạc triệu đến phút cuối cũng chỉ là vô nghĩa.”

Lạc Mỹ càng cảm thấy rung động: “Cháu nghĩ đó là một câu chuyện tình yêu rất mãnh liệt.”

Gương mặt bà lão đầy nếp nhăn, mỉm cười lặng lẽ như thời gian trôi: “Với đàn ông mà nói, tình yêu chỉ là vật tô điểm cho tiền bạc và quyền lực, như dẹt gấm thêu hoa, có thêm một vài mối tình cũng tốt mà ít đi cũng chẳng sao cả.”

Lạc Mỹ nhất thời không ngờ sự thể lại như vậy, trong lòng cũng bùi ngùi không thôi, cuối cùng cô lên tiếng: “Ngôn tiên sinh mong muốn sử dụng quỹ gia tộc để vượt qua khó khăn trước mắt.”

Bà lão vẫn mỉm cười cũ: “Cháu thay cậu ta làm nhiều chuyện như vậy, có đáng hay không?”

Lạc Mỹ thoáng ngần ra: “Việc này không phải là đáng hay không đáng...”

Bà lão gật gù: “Việc này không phải là đáng hay không đáng, được rồi, ngày mai cháu cùng cậu ta đến đây, không gặp người nhà họ Ngôn, bà không có cách nào quyết định đâu.”

Lạc Mỹ lên tiếng đồng ý, bà lão đứng lên, chậm chậm đi về phía sau, dần dần mất hút sau kệ kính thư. Khói trong lò hương bốc lên mỏng manh, ngay cả không khí cũng dường như ngưng đọng lại, còn bà lão kia tựa như chưa từng xuất hiện, phẳng phất mọi thứ chỉ là ảo tưởng do cô tạo ra.

Căn phòng lúc này yên ả tĩnh mịch, hệt như một ngôi chùa cổ ẩn sâu trong núi, khiến cho người ta nảy sinh thiện ý.

Cô không thoát khỏi cái vòng ái-hận-tham-sân cho nên cô rất muốn rũ bỏ nó. Cô đột nhiên dần sáng tỏ, bản thân mình rốt cuộc cũng là một kẻ có thất tình lục dục, có yêu có hận. Cô là một người phạm cho nên sẽ không hiểu thấu được. Cô trước sau cũng phải trở về chốn hồng trần đan xen ái hận ấy để tiếp tục làm một người bình thường.

Cô ngộ ra một phần như vậy có lẽ cũng là từ nỗi xúc động về “Hương Hàn”. Cô đột nhiên cảm thấy nực cười, bên ngoài gió mưa vẫn vũ, “Hương Hàn” lặng lẽ nằm trong lòng bàn tay. Cô vắt khô mái tóc ướt, cầm lấy con dấu nhỏ ấy rời khỏi quán trà, tiến vào màn mưa. Đèn khuya mờ ảo khiến cho từng sợi mưa dường như đã hóa thành một chiếc lưới ngả vàng, khổng lồ và trong suốt, phủ chụp cả trời và đất vào bên trong, không ai có thể thoát ra, không ai có thể tránh khỏi.

Sắc trời dần ửng lên một màu trắng nhợt, đêm tối mịt mùng đã sắp qua đi, bình minh đang chuẩn bị đến.

Mưa đã dần ngưng hạt, trong chiếc lò đun trà nóng, than lửa cũng từ từ nguội tắt, chỉ còn lại hai hòn than đột nhiên lóe sáng lên, long lánh như một viên hồng ngọc.

Trong phòng vô cùng yên tĩnh, ngay cả tiếng mưa rơi xuống từ tán lá ngô đồng ngoài song cũng có thể nghe thấy. Tiếng chim riu rít từ đâu vang đến, đó là hai chú chim cổ đỏ vào buổi sớm đang bắt đầu vô tư hót mừng ngày mới.

Mỹ Tình rốt cuộc cũng phá tan sự yên lặng trong phòng, cô hỏi: “Câu chuyện đã hết rồi ư?”

Tôi đảo tách trà, nhìn cô điềm nhiên đáp: “Đã hết rồi.”

Mỹ Tình vươn vai, dường như đang hoạt động lại tứ chi sớm đã tê cứng vì ngồi quá lâu. Cô gấp thêm hai hòn than bỏ vào lò, nhóm lửa lên để đun nước. Sau khi bỏ kẹp gấp than xuống, cô cuối cùng cũng thở dài bảo: “Quả là một câu chuyện hay.”

Tôi mỉm cười nói: “Đó là câu chuyện rung động nhất mà tôi từng được nghe.”

“Hmm?”

Tôi tiếp: “Cô gái tên Quan Lạc Mỹ ấy đã chẳng thể nào giao ‘Hương Hàn’ cho Ngôn Thiệu Tử nữa.”

Cô lắng nghe tôi kể. Tôi giải thích “Vì tối hôm đó, cô ta không thể gặp được Ngôn Thiệu Tử. Đến lúc cô ta gặp lại Ngôn Thiệu Tử thì đã là sáu giờ sau khi cậu ta chết vì tai nạn giao thông rồi.” Tôi nhún vai, “Ly kỳ lắm có phải không? Có người đồn rằng, là do Dung Hải Chính đã ra tay, anh ta đã sớm biết tác dụng của ‘Hương Hàn’, vì vậy ra tay diệt trừ tận gốc, để Lạc Mỹ cho dù có ‘Hương Hàn’ trong tay cũng không thể sử dụng được nữa.”

Mỹ Tình hỏi: “Sau đó thế nào?”

Tôi đáp: “Về sau à? Về sau Quan Lạc Mỹ biệt tăm biệt tích, không ai biết cô đã đi đâu, còn Dung Hải Chính trở về nước Mỹ, mười năm qua thống trị cả giới tài chính, anh ta vẫn là một nhân vật uy nghi đứng trên nhiều người.”

Mỹ Tình ngẩn ngơ, dường như đang nhớ đến một câu chuyện ái hận rồi ren năm xưa, cuối cùng cô bảo: “Thật ra câu chuyện này tôi đã sớm được nghe kể qua, tôi cũng biết tên thật của những nhân vật bên trong.”

Tôi mỉm cười nói: “Dưới vầng thái dương, không có chuyện gì là mới mẻ. Mười năm trước, câu chuyện này lưu truyền một thời gian, là giai thoại phổ biến nhất của giới thượng lưu ở thành phố này trong những lúc trà dư tửu hậu. Gần đây, câu chuyện này lại một lần nữa được nhắc đến bởi vì một nhân vật chính bên trong đột ngột xảy ra biến cố.”

Ánh mắt của Mỹ Tình vô tình lướt đến tờ báo vút trên bàn, đó chính là tờ báo sớm của ngày hôm trước, ngay đầu trang tài chính kinh tế là dòng tiêu đề cáo phó màu đen: “Triệu phú Vinh Chí Chính đã qua đời vì ung thư phổi”.

Cô dường như không nén nổi một hơi thở dài: “Gia tài đâu có bạc triệu, chết đi rồi cũng chỉ là hư vô.”

Tôi gật đầu: “Cô biết đấy, Dung Hải Chính trong câu chuyện của tôi, thật ra chính là Vinh Chí Chính đã qua đời cách đây hai ngày vì ung thư phổi. Sở dĩ tôi có thể tường tận biết được câu chuyện này, hoàn toàn là bởi tôi chính là luật sư của ông ấy.”

Mỹ Tình mỉm cười: “Tôi chỉ biết là sự nghiệp của cô rất thành công, nào ngờ cô lại nổi danh đến mức ấy. Một kẻ có tiền như vậy thường chỉ dùng luật sư tốt nhất cho mình.”

Tôi bật cười bảo: “Đâu nào, tôi ăn cơm pháp luật nên luôn có từ một đến hai khách lớn thôi. Thêm vào hai năm trước, tôi vừa tiếp nhận công việc của Vinh tiên sinh, cũng là do ông ấy đích thân chỉ định.” Thoáng ngừng giây lát, tôi tiếp: “Sau khi Vinh tiên sinh qua đời, ông ấy không nhắc đến tài sản truyền lại, thay vào đó là một bản di chúc, yêu cầu tôi lấy tập tài liệu từ két bảo hiểm tại ngân hàng Thụy Sĩ của ông ấy công bố rộng rãi, bởi vì ông ấy muốn người con gái tên gọi Quan Lạc Mỹ trong câu chuyện kia biết rằng, chuyện xưa vẫn chưa kết thúc mà còn có một tình tiết khác.”

Mỹ Tình không nhận được “ồ” một tiếng, thuận tay nhắc bình rót thêm trà cho tôi. Chẳng hiểu sao, cô nhất thời như xuất thần, đến khi nước trong tách trào ra cô mới giật mình phát hiện. Còn tôi ra vẻ như không hay biết, chỉ nhìn vào lá trà xanh ngát nhịp nhàng nhấp nhô trong tách, nói với cô: “Tôi không biết phải bắt đầu từ đâu.”

Mỹ Tình lặng im không nói.

Tôi ngẫm nghĩ một lúc, hạ tách trà xuống bảo: “Có lẽ cô tự mình xem sẽ hiểu rõ hơn.” Nói xong, tôi mở chiếc cặp để bên cạnh, lôi ra một xấp tài liệu giao cho cô, “Tất cả tài liệu đều ở đây, đúng sai đều ở trong đó, cô từ từ xem sẽ hiểu.” Nói rồi tôi đứng dậy định cáo từ.

Cô giữ tôi lại: “Nói chuyện suốt cả đêm rồi, cô ăn sáng xong hãy đi.”

Tôi lắc đầu: “Uống trà ngon của cô một đêm đã vui lắm rồi, không phiền cô nữa, tôi còn phải đến sân bay, chuyến bay sáng sắp cất cánh rồi.” Tôi ngừng một chút, muốn nói tiếp nhưng lại thôi.

Mỹ Tình định nói điều gì đó, đột nhiên nghe tiếng cửa mở, tôi xoay đầu nhìn lại, chỉ thấy một cô bé mình vận áo ngủ, chân mang dép lê, từ trong phòng thông dong bước ra. Gặp Mỹ Tình, cô bé liền gọi: “Con chào mẹ buổi sáng.”

Tim tôi rung lên, còn Mỹ Tình thì quay lại nhìn cô con gái nhỏ còn đang hồn nhiên lơ mơ ngáy ngủ của mình mỉm cười: “Chào bé cưng buổi sáng.”

Cô bé ấy trông thấy tôi, rất lễ phép thưa: “Con chào dì buổi sáng ạ.” Rồi cô bé mỉm cười lộ ra hai lúm đồng tiền nhỏ xinh xắn, đôi mắt đen lay láy, trong vắt như có thể phản chiếu cả thế giới.

Tôi sớm chờ người ra lắm lắm: “Trong tư liệu trước nay chưa hề nhắc tới cô có một đứa con gái.” Tôi từ từ ngồi xuống, tựa như sợ quá nhiều đến điều gì đó, ngẩng mặt lên khẽ hỏi: “Bé ngoan, chào con buổi sáng. Con tên là gì?”

Cô bé đáp: “Thưa dì, con tên Hối Chi.”

Tôi quay đầu lại nhìn Mỹ Tình. Tôi đoán trong ánh mắt tôi lúc này nhất định tràn ngập một vẻ phức tạp và khó hiểu. Cô cuối cùng cũng nhẹ giọng giải thích: “Con bé luôn ở ký túc xá của trường, mấy hôm nay vì nó bị cảm, vừa hay tôi cũng đang rảnh rỗi, cho nên mới đón nó về nhà. Nó hiếm khi gặp gỡ bạn bè của tôi cho nên cô mới không biết đến sự tồn tại của nó.”

Nhưng tôi đã từng điều tra qua những chi tiết kín kẽ nhất, sao có thể bỏ sót sự tồn tại của đứa bé này nhỉ? Cô ta rốt cuộc đã dùng cách gì để có thể che giấu sự ra đời của đứa bé này?

Tôi không thể suy nghĩ nhiều hơn bởi vì cô bé ngây thơ ấy cứ tò mò quần riết lấy tôi hỏi đủ chuyện: “Dì ơi, dì làm nghề gì vậy?”

“Dì là luật sư.”

“Luật sư là gì vậy?”

“Luật sư chính là một loại nghề chuyên giúp người ta xử lý những rắc rối về pháp luật.”

Hối Chi nửa hiểu nửa không, lại hỏi tiếp: “Vậy dì luật sư có con gái không? Sao dì nhìn con lại có vẻ lạ lùng như vậy?”

Đáy mắt tôi dường như có một luồng sóng nhiệt tuôn trào, tôi ngược mặt lên trả lời: “Không con à, dì chỉ cảm thấy vui mà thôi. Trên thế giới này có những việc khiến chúng ta nuôi tiếc, cũng có những việc khiến chúng ta không hề hối hận.”

Lời của tôi có thể khiến cho cô bé không hiểu, nhưng đôi mắt trong vắt ấy vẫn chăm chú nhìn tôi, khiến tôi cảm thấy thư thái và bình lặng. Trên bàn bày tập hồ sơ mà tôi vừa đưa ra, mặt trước là một bức thư do tự tay Vinh Chí Chính viết, nét chữ bay bổng sắc bén, chính là tác phong mà loại người như anh nên có:

Mỹ Tình,

Đến giờ anh mới viết được một lá thư như vậy cho em nhưng có lẽ đã muộn mất chín năm rồi. Ban đầu, sợ dĩ anh không cất bút chỉ vì em mãi mãi cũng không biết rằng, kể từ thời khắc em và anh đoạn tuyệt, anh có cảm giác vạn vật trên thế gian này chẳng còn gì đáng để anh lưu giữ lại.

Hôm qua báo cáo kiểm tra đã có kết quả, sau cùng cũng chứng nhận bệnh ung thư phổi của anh đã không còn khả năng cứu chữa. Bác sĩ bảo anh sớm chuẩn bị mọi thứ, sắp xếp ổn thỏa những việc chưa làm. Anh còn việc gì mà không buông bỏ được chứ? Họ làm sao biết được, từ mười năm trước lòng anh đã nguội lạnh mất rồi.

Anh từng cùng em nhiều lần nhắc đến bộ phim “Cuốn theo chiều gió”, anh cũng từng nhiều lần cố tránh cho bản thân lâm vào hoàn cảnh của Rhett Butler, nhưng em đã dễ dàng đánh sập tất cả phòng tuyến của anh, làm cho anh muôn đời cũng không vươn dậy nổi. Có điều anh vẫn không hối hận, từ cái ngày đặt chân vào tiệm hoa của em, lần đầu tiên trông thấy em mỉm cười duyên dáng, anh đã biết mình sẽ không hối hận! Cho đến tận hôm nay, anh vẫn nhớ rõ nhịp tim xao động của mình vào thời khắc trông thấy em hé cười hôm ấy, cũng chỉ đến hôm nay, anh mới dám thẳng thắn nói cho em biết, anh lấy em là vì anh yêu em, yêu em từ lần đầu tiên em mỉm cười với anh, anh đã ghi khắc trong tim, mãi mãi không phai nhạt.

Chuyện của Nhan Thủ Hạo làm em cực kỳ phẫn nộ. Cái gọi là chứng cứ của cậu ta khiến cho em hoàn toàn ngã lòng. Anh không có gì biện bạch, vì động cơ ban đầu của anh với em đúng là lợi dụng. Nhưng sau đó, mọi thứ đã thay đổi, khi anh dốc cả tính mạng của mình mà yêu em, còn em lại không chút rung động, anh liền biết mình rốt cuộc cũng chỉ gieo gió gặt bão mà thôi.

Bi kịch của mẹ khiến cho anh luôn hoài nghi, trên đời này liệu tình yêu có thật sự tồn tại hay không? Liệu tình yêu có khiến cho người ta không tiếc mọi thứ? Đến khi anh hiểu rõ thì đã chẳng thể đến gần em được nữa.

Thời khắc anh cười lớn rồi xoay lưng rồi bỏ em, khóe mắt anh khi ấy đang rơi lệ. Anh thật sự không ngờ rằng, anh hiến dâng cả trái tim và sinh mạng bằng hai tay cho em, em lại vung tay ném chúng xuống mặt đất. Nghi vấn của em khiến anh chẳng có gì để giải thích, đã như thế, anh cũng khó lòng cứu vãn được nữa.

Mỹ Tình, em thật sự quá tàn nhẫn, sợ dĩ anh dùng từ “tàn nhẫn” vì ngay cả bản thân anh cũng cảm thấy ngỡ ngàng. Đến tận bây giờ anh cũng không ngờ, sau thời gian dài đằng đẳng yêu thương một người không chút nề hà như vậy, cô ta sao lại nở cầm lấy con dao sắc nhọn nhất trên đời mà đâm thẳng vào tim mình, sau đó nhìn máu tươi tuôn trào rồi đứng bên cười lạnh! Em nhất định không biết, cảm giác yêu một người thực sự là như thế nào, làm sao có thể để người ấy tổn thương dù chỉ một chút cho được? Thế nên, anh vốn không muốn giải thích, chỉ đành xoay người bỏ đi. Nhan Thủ Hạo biết anh quá rõ, cho nên cậu ta đã thắng, anh thì đánh mất em.

Mỹ Tình, tu mười năm mới được ngồi cùng thuyền, tu trăm năm mới được chung chăn gối. Đôi ta nhất định là duyên số quá ngắn ngủi cho nên đã dễ vượt mất nhau. Nếu là như vậy, sau kiếp này anh nhất định sẽ ra sức tu hành để kiếp sau nữa lại được yêu em. Anh đã hứa, sau khi mọi chuyện kết thúc sẽ cùng em đến Saint Jean Cap Ferrat sống hết cả đời. Tiếc thay cả đời này lại làm không được, đành chờ kiếp sau để trọn vẹn lời hứa.

Nếu hỏi anh còn điều gì để tiếc nuối thì đó chính là con của chúng ta. Nó đến một cách vô tội mà ra đi cũng thật vô tội. Anh luôn muốn hỏi em tại sao lại có thể tàn nhẫn giết chết nó như vậy, nhưng rồi ngẫm lại, em làm thế cũng tốt, đỡ cho anh phải bận lòng thương nhớ về một người yêu quý khác. Là ông trời tệ bạc với anh, biết làm sao được!

Anh mất đi mẹ, mất đi em, mất đi con, có lẽ ông trời đã sớm định sẵn. Nếu như vậy, anh cũng chỉ đành thừa nhận, có lẽ số mệnh anh sinh ra nhất định sẽ bất hạnh, nhất định sẽ một mình cô độc mà sống hết cuộc đời thê lương này.

Cái chết của Nhan Thủ Hạo, anh tin là ý trời. Vì bảo vệ địa vị của mình trong gia tộc, cậu ta hại chết cha và em gái của em. Vì tranh ngôi vị trưởng tộc, cậu ta đã sắp xếp cho em và Nhan Thủ Giang... Một tay cậu ta chia rẽ vợ chồng chúng ta, xem như làm nhiều chuyện xấu, chết cũng không hết tội.

New York hôm nay mưa lớn. Em yêu, em thích nhất là đêm mưa. Anh trong đêm mưa viết lá thư này cho em, hy vọng em có duyên đọc được, để trong lòng còn giữ lại một hình ảnh trong sạch về anh.

Tâm sự mười năm qua đã nói ra hết, trong lòng quả thực nhẹ nhõm. Anh hy vọng mình cũng có thể chết một cách nhẹ nhõm như vậy. Manhattan trong cơn mưa gió ngoài kia rực rỡ ánh đèn. Em yêu, em cũng thích ngắm đèn, vì vậy anh giữ chìa khóa văn phòng lại cho em, hy vọng một ngày nào đó, em có thể đến nơi đây thưởng ngoạn. Như vậy bên dưới chín tuổi anh cũng có thể an lòng nhắm mắt.

Vinh Chí Chính.

Đêm 26 tháng 9, viết tại Manhattan

Đằng sau bức thư còn kèm theo nhiều lời khai và tư liệu điều tra về tay sát thủ, chứng minh việc mưu sát, hãm hiếp đều do một tay Nhan Thủ Hạo vạch ra.

Mỹ Tình như đang rơi vào một cơn sóng dữ có thể cuốn phăng mọi thứ. Bức thư chứa đựng nỗi đau khổ thâm kín ấy từng khiến cho tôi thổn thức rất nhiều... Tôi nghĩ giờ phút này, Mỹ Tình tận mắt xem được, nhất định còn xúc động hơn tôi gấp vạn lần.

Nhưng cô chỉ ngồi đó, ngơ ngác nhìn vào phong thư, mặc cho nước mắt rùng rùng tuôn chảy.

Câu chuyện này rung động tâm can như vậy, khiến cho người ta phải thắt ruột thắt gan, khó mà diễn tả được thành lời.

“Mẹ ơi.” Thanh âm của Hối Chi vang lên trong trẻo và hoảng sợ.

Mỹ Tình giang tay ôm lấy nó, chỉ kêu lên một tiếng “Hối Chi” rồi dường như không kiềm được nỗi thương tâm trong lòng nữa, cô úp mặt lên mái tóc đen nhánh của con gái mà khóc òa.

Hối Chi hoảng hốt không kém, giọng nói mang theo vẻ sụt sịt: “Mẹ ơi, mẹ đừng khóc, đừng khóc mà!”

Cô làm sao có thể không khóc cho được? Trên thực tế, cô đã chịu đựng suốt mười năm rồi. Giọt nước mắt tích tụ cả mười năm, sao có thể kiềm giữ đây?

Mặt dây chuyền trượt ra khỏi cổ áo, rơi sang một bên cổ của Mỹ Tình, hết như giọt nước mắt của cô vậy.

Tôi từ xa trông thấy dòng chữ triện nho nhắn in trên mặt dây chuyền ấy: Hương Hàn

Trở về chốn xa xưa, trăng soi trên đường vắng, tay ai vương hơi lạnh, lòng quặn thắt hơn thu.

Trên đời này chẳng còn nỗi khổ nào khiến cho người ta tuyệt vọng và bi thương hơn thế nữa.

<END.>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huong-han>